தென்மொழி

கா. அப்பாத்துரை

மலர் நிலையம்
133, பிராட்வே... சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : பிப்ரவரி, 1956.

சாதாப் பதிப்பு விலை ரூ. 3-12—0
பரிசுப் பதிப்பு விலை ரூ. 4—8—0

மாருதி பிரஸ், இராயப்பேட்டை, சென்னை—14.

பதிப்புரை

நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும் ஒரு பொருள் குறித்துப் பேசுவதோ எழுதுவதோ எளிது. ஆனால் கண்ணால் காணாமல் உணர்வால் தெரிந்துகொள்ளும் நுண்மையான பொருள் குறித்து விளக்கிச் சொல்வதோ எடுத்தியம்புவதோ அவ்வளவு எளிமையான செயலன்று ; நுண்மாண் நுழைபுலங் கொண்டவர்களாலேயே நன்கு எடுத்துச் சொல்லக்கூடியது.

எம்மொழியிலும் பருப்பொருள்பற்றிய நூல்கள் ஏராளம்; நுண்பொருள்பற்றிய நூல்கள் மிகக்குறைவு. இம்முறையில் மொழிபற்றி தமிழில் இதுவரை வெளி வந்துள்ள நூல்களின் எண்ணிக்கையை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். அவையும் வெவ்வேறு கோணங்களி லிருந்து எழுதப்பட்டனவாகும். அறிஞர் கா. அப்பாத்துரை எம்.ஏ. எல்.டி. (விசாரத்) அவர்கள் 'தென் மொழி' என்னும் இந்நூலை எழுதியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன் எமது நிலையவாயிலாக 'தென்னாட்டை'யும் 'தமிழ் முழக்கத்தை'யும் வெளிவரச் செய்துள்ளது யாவரும் அறிந்ததேயாகும்.

அவர் 'தென்னாட்டை' எழுதியதின் மூலம், தென் னாட்டைப்பற்றி விளக்கமாகக் கூறும் நல்ல நூல் இல்லை என்ற குறைபாட்டைப் போக்கிவிட்டார்கள் என்றே கூறலாம். அவ்வரலாற்று நூலை உலாவவிட்ட பின்னர், 'தமிழ்முழக்கத்தை' மீண்டும் எழுப்பினார்கள். அம் முழக்கம் தமிழ் உணர்ச்சி பெறாதவர்களையும் உணர்ச்சி பெறச் செய்துள்ளது; தமிழ் இயக்கத்திற்குப் புத்துணர்ச்சியைத் தந்துள்ளது; தமிழ் இயக்கத்தின் உள்ளார்ந்த உயிர்ப் பண்பை யாவரும் நன்கு விளங்கிக்கொள்ளும் வண்ணம் செய்திருக்கிறது.

தமிழகத்தில் நல்லதோர் சூழ்நிலை உருவாகிவரும் இந்நேரத்தில் தமது சிறந்த ஆராய்ச்சித் திறனாலும், நுண்பொருளை மிக எளிதாக உணர்ந்து பிறர்க்கு உணர்த்தும் பண்பாலும், சுருக்கமும் விழுப்பமும் கொண்ட தனிநடையாலும் 'தென் மொழி'யைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர் இந்நூலில் மறுமலர்ச்சியின் பெருமையை வாழ்த்தி வரவேற்கிறார்கள். தமிழ், தமிழ் நாடு, தமிழகம், தமிழுலகம் எனும் நான்கும் மொழி, நாடு, இனம், பண்பு ஆகிய எல்லைகள் குறிக்கஎழுந்த வழக்குகள் என்கிறார்கள். இந்நான்கு வழக்குகளுக்கும் அடிப்படைச் சொல் 'தமிழ்' என்கிறார்கள். மேலும் இதுவரை நமக்குப் புரியாதிருந்த மறைதிறவுகளைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்கங் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அரிய நுட்பமான கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்தியம்பியிருக்கிறார்கள். தமிழ் மொழி எவ்வளவு பழமையானது, உலகமொழிகளில் தலைமை தாங்கும் பண்புடையது, உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் உயிருடன் இயங்கிவரும் தனிச்சிறப்புப் பெற்றது—என்ற விவரங்களையெல்லாம் தக்க சான்றுகளுடன் நுட்பமாகவும் திட்பமாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்நூலை ஒரு முறை படிப்பவர்களும், தமிழின் பெருமையையும், தமிழினத்தின் மாண்பையும், தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தின் சிறப்பையும் நன்கு உணர்வார்கள் என்பது திண்ணம். இதுமட்டுமல்லாமல் தமிழ் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கு எவ்வளவு இயைந்த மொழி என்பதை அறிஞர்கள் இதன் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தமிழின்மீது தணியாக் காதலும், பன்மொழிப் புலமையும், வரலாற்றுத் துறையில் நீண்ட தேர்ச்சியும், ஆராய்ச்சி வன்மையும் ஒருங்கே கொண்ட அறிஞர் கா. அப்பாத்துரை அவர்கள் தமிழினத்துக்குப் பெருமையளிக்கக் கூடிய இந்நூலை எம் நிலையம் மூலம் வெளிவர இசைந்ததற்காக அவருக்கு பெரும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். 'தென் மொழி'யின் சுவையை நுகர இருக்கும் அன்பர்களுக்கும் எமது பெரு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்; காரணம் 'நவிலுந் தொறும் நவிலுந்தொறும்' இந் நூல் சுவை பயக்கும் என்பதை முன் கூட்டியே அறிந்திருப்பதால்!

15—2—56
சென்னை.

ந. பழனியப்பன்,
மலர் நிலையம்.

iv

பொருளடக்கம்

தென் மொழி

1. மறுமலர்ச்சி

தமிழர் வாழ்வில் இன்று மறுமலர்ச்சி மேலோங்கி யுள்ளது. அது தமிழர் விடுதலைப் போராகக் குமுறுகிறது. தமிழக நாட்டுக் குரலாக முழங்குகிறது. தமிழர் நரம்புகளை முறுக்கேற்றி அதிரவைக்கிறது. நாட்டுரிமைப்பண்ணுகி, அது அவர்கள் உள்ளத்தில் களிவண்டாக முரல்கிறது. அவர்கள் வாழ்வென்னும் தோட்டத்தில் இன்னிசைக் குயிலாகப் பாடுகிறது. புதுமலர்ச்சிக்குரிய மறுமலர்ச்சித் தென்றலாக அது உயிர் மணம் வீசுகிறது.

வாழ்க்கைப் பரப்பில் மேலோடிய மற்ற இயக்கங்களைப் போன்றதல்ல, மறுமலர்ச்சி இயக்கம்! அது இயக்கங்க ளாகிய அலைகளை இயக்கும் கடலின் உள் இயக்கம் போன்றது. கண் காணுது வந்து, அறிவு கடந்து, அது மக்களை ஆட்கொள்கிறது. அணுவுக்குள்ளிருந்து எழும் அணு ஆற்றலைப் போன்றது அது. அணு ஆற்றலை அணு அறிய முடியாது. ஆனல் அதன் வயப்பட்டு அணு அருஞ் செயல்களாற்றுகிறது. அண்டத்தை ஆக்குகிறது, அழிக்கிறது, மாற்றி யமைக்கிறது. தமிழக மறுமலர்ச்சி இத்தகைய அணு ஆற்றலாய், அலைகளின் உள்ளலையாய், தமிழர் வாழ்வின் ஆழ் தடத்திலிருந்து எழுகின்றது. தமிழர் உள்ளங்களின் கருவிலிருந்து அது மின் ஆற்ற லாய் உயிர்த்து, தன் உள் வலிமையால் தமிழனைப் புதுத் தமிழன் ஆக்கி வருகிறது. தமிழகத்தைப் புதிய தமிழக மாக்கத் துணிந்துள்ளது.

மறுமலர்ச்சியின் திருவிளையாடல்

மறுமலர்ச்சியின் திருவிளையாடல்களை நாம் தமிழகம் எங்கணும் காண்கிறோம். பள்ளிப் பயிற்சி முற்றுப்பெறாத பாலகனை அது பாவலனாக்குகிறது, நாவலனாக்குகிறது! இலக்கணம் பயிலாமலே அது பல இளைஞரை இலக்கியம் ஆக்கும் பணியில் ஊக்குகின்றது. தரத்தில் உயர்ந்த பழைய எழுத்தாளர் நாண, அது தன் வரத்தால் புது எழுத்தாளரைப் படைத்து உருவாக்குகின்றது. பிறமொழி ஆண்ட மேடைகளில் அது தமிழின் ஆட்சி ஏற்றுகிறது. 'கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் கருத்தளித்து' அது அவர்களை மேடை அதிரப்பேசவைக்கிறது. ஆர்வம் மேடை கடந்து மக்கள் வெள்ளத்தில் பாய்ந்து சுழித்தோடு கின்றது.

இந்த ஆர்வத்தை எப்படி அணைகட்டி உருப்படுத்துவது? எப்படி பயன்படுத்துவது? இவற்றின் வகை காணாமல் திகைப்பவர் பலர். இவ்வார்வத்தைக் கண்டு மிரளுபவர்கூட உண்டு. தவிர, மறுமலர்ச்சியில் எக்களிக்கும் மாணவருலகைப் பார்த்து, மகிழ்ந்து இறும்பூது எய்தும் ஆசிரியரும் உண்டு. அது கண்டு கருத்தழிபவரும் இருக்கின்றனர். கருத்தழிந்து, 'இது என்ன காலத்தின் கோலம்?' என்று அங்கலாய்ப்பவரும் உண்டு. தவிர, சுழித்தோடும் மறுமலர்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதப்பவரிடையே கூட, அதன் தன்மையும் திசையும் அறியாமல், திகைத்துத் திண்டாடுபவரையும் காணலாம்.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும், தாமரைக் குளத்தின் தவளைகளாக, அந்நறுந்தேனின் சுவையறியாதவர் சிலர் உள்ளனர். அவர்களே அதை மதியாதவர், அதில் மகிழாதவர். ஆனால் அதைக் கண்டு அஞ்சுபவர், அதன் தன்மை அறியாதவர்! அதைக் கண்டு மிரளுபவர், திகைப்

பவர், அதன் இயல்பு உணராதவர்! தவிர, அதன் பாய்ச்சலுக்கு எதிர் பாய்ச்சலிட எண்ணுபவர், அதன் இனிய பயனையும், எல்லையற்ற ஆற்றலையும் எண்ணிப் பாராதவர். ஏனெனில் அது இனத்தில் பிறந்தவர்க்கும், இனத்துடன் தொடர்புகொண்டவர்க்கும் ஒருங்கே எழில் வாழ்வளிப்பது. இன வாழ்வை வளப்படுத்தி, மனித இனத்தின் வாழ்வையே வளர்க்கவல்லது அது!

பாரதி கண்ட கனு

மறுமலர்ச்சி கருவுயிர்த்து, மின்னொளியாக இருந்த காலத்தவர் கவிஞர் பாரதியார். ஆனால் அவர் இம் மறுமலர்ச்சியை முழு உருவத்திலே கனுக்கண்டார். அதை எப்படி பயன்படுத்தவேண்டுமென்றும் அவர் மறுமலர்ச்சி யார்வம் பொங்கக் கவிதை மொழியிலே நமக்குக் கட்டுரைத்துள்ளார்.

‘ இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே
இயந்திரங்கள் செய்திடுவீரே !
கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடுவீரே !’

என்று அவர் நமக்குக் கட்டளையிடுகிறுர்.

வேறு சில சமயம் அவர் தம்மையுமறியாமல் மறுமலர்ச்சி யார்வத்தில் நம்முடன் இழைந்துவிடுகிறுர்.

‘ காவியம் செய்வோம்—நல்ல
காடு வளர்ப்போம் !
கலை வளர்ப்போம்—கொல்லர்
உலை வளர்ப்போம் !
ஓவியம் செய்வோம் !’

என்று அவர் வெறியாட்டயர்கிறுர்.

பாரதிதாசன் நனவுத் திட்டம்

பாரதி கண்ட கனவுகள் இன்று நனவாகிவருகின்றன. மறுமலர்ச்சி வேர்கொண்டுவிட்டது என்பதற்கு இது ஒரு

சான்று. ஆனல் அவர் கனவெல்லேயை நாம் இன்னும் எட்டவில்லே, அணுகவில்லே. அது இன்னும் தொலே தூரத்திலேயே இருக்கிறது. தவிர, அவர் கனவுகள் ஆர்வக் கனவுகளாகவே நின்றன. நனவுருவில் பயன்படத் தக்க கனவுத் திட்டங்களாக அவை உருப்பெற வில்லே. அத்தகைய திட்டத்துக்கு அடிகோலியவர், அடிகோலி வருபவர் மறுமலர்ச்சியின் நிறை கவிஞர் பாரதிதாசனே யாவர். அவர் அமைச்சர், ஆசிரியர், வணிகர், எழுத்தாளர் ஆகிய அனேவரையும் அத்துறையில் ஒத்துழைக்கும்படி ஆறைகூவி அழைக்கின்ருர். அதற்குரிய தகுதிகளே அவர் அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிருர்.

‘தமிழாய்ந்த தமிழன்தான்
தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சாய்
வருதல் வேண்டும்!’

என்ற தமிழ்க் கனவை முதல் முதல் காணும் தமிழ்க் கவிஞர் அவரே. முதல் முதல் துணிந்து காணும் தமிழர் கூட அவரே என்னலாம்!

‘கடல்போலும் எழுக! கடல்
முழக்கம்போல் கழறிடுக,
‘தமிழ் வாழ்’ கென்று!
கெடல் எங்கே தமிழின் நலம்,
அங்கெல்லாம் தலேயிட்டுக்
கிளர்ச்சி செய்க!’

என்று அவர் கட்டளேயுமிட்டுப் போர் முரசும் கொட்டுகிருர்.

‘தமிழ்ப்பற்று, தமிழார்வம் போதா, தமிழறிவும் வேண்டும், புதிய தமிழகத்தை ஆக்க’ என்று வீறிடு கின்ருர், கவிமத வேழனர்!

ஆம்! மறுமலர்ச்சியார்வத்தில் மிதந்து, அதன் போக்கில் இழைந்து சென்ருல் போதாது! அதன் தன்

மையையும் இயல்பையும் காணவேண்டும். அதன் முழு ஆற்றலும் பயனும் கண்டு திட்டம் வகுக்க வேண்டும். ஏனெனில், மறுமலர்ச்சியின் ஆற்றலும் பயனும் உணர்ந் தால்தான் வருங்காலத்துக்குரிய நம் பொறுப்பை நாம் சரி வர ஆற்ற முடியும். இதற்குத் தமிழகச் சிற்பிகளாக மட்டும் நாம் இருந்தால் போதாது. தமிழகச் சிற்பிகளின் மரபில் வந்த தமிழகச் சிற்பிகளாக வேண்டும். நம்முன் னோர்கள் வகுத்த பண்பாட்டின் அடிப்படையை விட்டு புதிய கட்டடம் எழுப்புவது பேதைமை. முன்னோர் பண் பாட்டின் அடிப்படை மீது, அதன் அனுபவ அறிவின் உதவி கொண்டு, கட்டடம் எழுப்புவதே நம் சீரிய வாழ்வை மேலும் சீரியதாக்க, நீடித்த உயிராற்றலை மேலும் நீடித்த தாக்கச் சிறந்த வழி ஆகும்.

மறுமலர்ச்சியின் தன்மை

மறுமலர்ச்சியின் தன்மை அறியாதவர் அதைப் பல வாறாகக் கண்டு மிரளுவதுண்டு. தவிர தமிழக மறு மலர்ச்சிக்குரிய தனிச்சிறப்புக்கள் பலப்பல. தமிழின வர லாற்றையும் தமிழ் வரலாற்றையும் தமிழ்ப் பண்பு வாயி லாகக் காணாதவர் அதனை முற்றிலும் பயன்படுத்த முடி யாமல், தாமும் இடர்ப்படுவர், பிறரையும் இடர்படுத்துவர்.

மறுமலர்ச்சி புதுமை நாடுவது. அது பழமையின் எல்லையில் நில்லாது. ஆனால் மறுமலர்ச்சி இனவாழ்வின் உள்ளியக்கம். உள்ளாற்றலால் எழுவது. அது நாடும் புதுமை அகப்புதுமை, புறப்புதுமையன்று. அயல்மொழி, அயல் பண்பு அதை ஊக்கலாம். அதை ஆக்காது. அதற்கு உதவலாம், அதை வளர்க்காது. அதுமட்டு அன்று. ஊக்கும் அளவில்கூட, அது இனத்தொடர் புடைய, இனப் பண்போடிணைந்த இயல்புடைய அயற்பண் பாய் இருத்தல் வேண்டும்; உயிரோடிணைந்த உயிர்மருந்

தாய் உதவல்வண்டும். அது இனத்துக்குப் புதுமையாய் இருத்தல் சால்புடையதே. ஆனால் அதேசமயம் அது இனக்குறைபாடுகளைப் பெருக்குவதாய் அமையக்கூடாது ; இனத்தருகே பிறந்த இனநோயாய் இயங்கி விடக்கூடாது. அக்குறை நிரப்புவதாய், குறையகற்றுவதாய், கூடுமானால் இனத்தின் வளம் பெருக்குவதாய் அது அமைதல் வேண்டும். அது நோய் அகற்றுவது மட்டுமன்றி, நோய் வராமல் தடுக்க வேண்டும். நோய் வராது தடுப்பதுடன், நோயற்ற நல் வாழ்வும் ஊக்கமும் பெருக்கும் நன்மருந்தாய், அரு மருந்தாய் அது விளங்குதல் வேண்டும்!

செடியின் வளர்ச்சி பெரிதும் வித்தின் இயல்பையும் நிலத்தின் இயல்பையுமே பொறுத்தது. அதுபோல இனத்தின் வருங்கால வளர்ச்சி மிகப் பெரும்பாலும் இனத்தின் பண்பையும் இனச் சூழலையுமே அடிப்படையாக கொண்டதாய் அமையும். அயற் பண்புகள் வான மழையை யும், தட்ப வெப்பச் சூழலையும், உரத்தையும் போன்றவை. மட்டான அளவில், வான மழை வளம் பெருக்கும். அதில் மிக்க அளவிலும், குறைந்த அளவிலும் அழிவு செய்யும். உரத்திலும் பண்பும் அளவும் ஒத்தால் அது வளம் பெருக்கும். அதில் மிகுதியோ குறைபாடோ ஏற்பட்டால் தீங்கு நேரும். அயற்பண்புகளும் இது போலவே இனப் பண்புடனும், இனப்பண்பின் அளவுடனும் இசைந்திருந் தால் மட்டுமே ஊக்கம் அளிக்கும். அன்றேல் அழிவு தரும்.

உயிரினங்களில் மலர்ச்சி, மறுமலர்ச்சி

கீழின உயிர்களில் நாம் உயிர்த்தன்மையை மட்டுமே காணக்கூடும். மலர்ச்சியைக் காணமாட்டோம். ஏனெனில் அவை புத்துயிர்கள். நீடித்த வளர்ச்சி அனுபவத்தால், இனவாழ்வின் பழமையால் சேமிக்கப்படும் பண்புரம். பண்புச்செல்வம் அவற்றுக்குக்கிடையாது. ஆனால் உயிரின்

படி உயரஉயர, ஒவ்வோர் உயிரின் வாழ்விலும் கரு உயிர்ப் பருவம் அல்லது முதிரா இளமை, மலர்ச்சிப்பருவம் அல்லது கட்டிளமை என்ற இருபகுதிகளைக் காண்கிறோம். தவளை, வண்டு ஆகிய உயிர்களில் இப் பருவ மாறுதல்கள் புரட்சிகரமான உடல் மாறுதல், உருமாறுதல்களுடன் நடைபெறுகின்றன.

தவளை, வண்டு ஆகிய இரண்டின் மூலமரபும் புழுவினமே. இளமையில் இரண்டும் புழுக்கள் போலவே நெளிகின்றன. ஆனால் கட்டிளமைப் பருவத்தில் தவளை தவளையாகத் தத்தி நடைபோடத் தொடங்குகிறது. வண்டு 'அறுகாற் சிறு பறவையாக'ச் சிறகடிக்க தொடங்குகிறது.

உயிரின்படி உச்ச உயர்வை அணுகுந்தோறும், உடல் மாறுதல்கள் முற்றிலும் 'கருப்பைக்'குள்ளேயே நிகழ்கின்றன. மணிவாசகரின் வாசகப்படி, முன்னை உயிர்மரபை மெய்ப்பித்து,

> ' புல்லாகிப் பூண்டாகிப்
> புழுவாய் மரமாகிப்
> பல்விருக மாகிப்
> பறவையாய்ப் பாம்பாகி
> எல்லாப் பிறப்பும் '

கருவளர்ச்சியின் உருவிலே நிகழ்கின்றன. அதனை அடுத்து இனத்தின் உடலியக்கப் பண்புகளும் உளப் பண்புகளும் வளருகிற, வளர்க்கப்படுகின்ற பருவமாக முதிரா இளமைப் பருவம் அமைகிறது. இப்பருவத்தில் உயிரினம் பெரிதும் இயற்கையாகவே வளர்கிறது. ஆனால் இந்த மரபு வளர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியாக, இனத்தின் பழைய தலை முறை தான் புதிதாகப் பெற்ற தற்பண்புகளைப் புதிய தலைமுறைக்கு ஊட்டுகிறது. பழைய தலைமுறை இவ்வாறு புதியதலை

முறையை 'வளர்க்க,' 'பயிற்றுவிக்க,' 'உருவாக்க'ப் பயன் படுத்தும் பண்புகளே கல்விமுறைகள், கலைகள், அறிவியல்கள். இவை இனத்தின் வளர்ச்சியைப் புதிய உயிருக்கு, புதிய தலைமுறைக்குத் தொகுத்தளிக்கும் கருவிகளே யாகும்.

தவிர, உயிரின வளர்ச்சி உயர்படி நோக்கிச் செல்லுந் தோறும், ஒரு தலைமுறைக்குள்ளேயே இனமலர்ச்சி அலைகள் பலவாதல் காணலாம். உடல்வளர்ச்சி அலை, உணர்வு வளர்ச்சி அலை, அறிவு வளர்ச்சி அலை என மறுமலர்ச்சி அலைகள் பல்கிப் பெருகுகின்றன. இம்மூன்றலைகளையுமே நாம் குழந்தைப் பருவம், இளமைப் பருவம், கட்டிளமை கடந்த முதிர்ச்சிப் பருவம் என வகுத்துணர்கிறோம்.

மலர்ச்சியும் மறுமலர்ச்சியும்

உயிர்களில் பல படிகள் இருப்பது போலவே மனித உலகின் இனங்களிலும் பல படிகள் உண்டு. இந்தப் படிகள் அவ்வவ்வினங்களின் நீடித்த பழமைச் செல்வம் அல்லது பண்பாட்டைப் பொறுத்தது. பழமையின் பண்பாட்டு வளமற்ற இனங்களில் நாம் மலர்ச்சியையே காண முடியாது. இன்றை உலகின் மிகப் பல இனங்கள் இத் தன்மையவை ஆகும். இவற்றினும் ஒரு படி உயர்ந்த இலத்தீன, கிரேக்க, சமஸ்கிருத மொழியினங்களில் நாம் மலர்ச்சியைக் காண்கிறோம்—ஒரே ஒரு மலர்ச்சியைக் காண்கிறோம். இலத்தீன வாழ்வில் அகஸ்டஸ் காலமாகவும், கிரேக்க வாழ்வில் பெரிக்லிக்ஸ் காலமாகவும், சமஸ்கிருத மொழிவாழ்வில் காளிதாசன் காலமாகவும் அது காட்சி யளிக்கிறது.

இப்பண்டைச் செம்மொழிகளுக்கு ஒருபடி மேற்பட்ட வளர்ச்சியுடைய தற்கால மேலைஉலக மொழிகள் ஆங்கிலம்

பிரஞ்சு ஆகிய இரண்டும் மட்டுமே. இவற்றில் நாம் ஒரு முதல் மலர்ச்சியை மட்டு மன்றி, இரண்டாவதாக ஒரு மறுமலர்ச்சியையும் காண்கிறோம். முன்னதே சிறப்பு முறையில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்று அழைக்கப்படுகிற எலிஜபெத் அரசி காலம். பின்னது ஃவிரான்சின் ஃவிரஞ்சுப் புரட்சிக் காலமும், இங்கிலாந்தின் விக்டோரியா அரசி காலமும் ஆகும்.

மேலை நாடுகளின் வாழ்வுகள் தொடக்கத்தில் இலத்தீன வாழ்வின் நிழல்களாகவே இருந்தன. நிழலாகத் தொடங்கிய வாழ்வின் முதல் மலர்ச்சி மறுமலர்ச்சியாகவே அமைந்தது. ஆனால் அது கிரேக்க மலர்ச்சியின் தூண்டுதலால் நிகழ்ந்த அரை மலர்ச்சியே. ஆகவே முழுநிறை வாய்மை கூறுவதானல், இரண்டாவது மறுமலர்ச்சிப் பருவங்கூட காலங்கடந்து மலர்ந்த ஒரே இனமலர்ச்சி என்று கூறத்தகும். எனவே, மாண்ட பிற பண்டை நாகரிகங்களின் தூண்டுதலால் அவை இரண்டு மறுமலர்ச்சிகள் கண்டனவாயினும், இரண்டும் ஒரே மலர்ச்சிப் பருவத்தின் இரண்டு முதிரா நிலைகளே என்னலாம்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மலர்ச்சி அல்லது மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களைக் கண்ட நீடித்த பழமை வாழ்வுடைய உலக மொழி இனங்கள் மூன்றே மூன்றுதான்—சீனம், பாரசீகம், தமிழகம்!

பாரசீகத்தின் மறுமலர்ச்சிகள் அப்பழம் பெரு நாகரிகத்தின் மாள்வைப் பல தடவை ஒத்திப்போட்டன. ஆனல் அம்மாள்வைத் தடுக்கவில்லை. சீனத்தின் மறுமலர்ச்சிகள் அப்பேரினத்தின் வாழ்வை நீட்டித்தன, புது வாழ்வைத் தரவில்லை. தமிழக மறுமலர்ச்சிகள் சில காலம் பாரசிக மறுமலர்ச்சிகள்போல மாள்வை எதிர்த்துப் போராடின. சிலகாலம் சீன மறுமலர்ச்சிகள் போல

வாழ்வை நீட்டித்தன. ஆனால் இன்று அது இரண்டு வகைகளையும் தாண்டிப் புதுவாழ்வு தரத் தொடங்கி யுள்ளது!

இனமரபு

மொழியினங்கள் எல்லாவற்றையும் தாண்டிப் பழமையையும், பழமைச் செல்வமாகிய பண்பாட்டையும், பழமையின் உயிர்வளமாகிய உயிராற்றலையும் இன்றும், இன்னும் தளராது கொண்டியங்கும் இனம் தமிழினம் ஒன்றே! அது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு, வரலாற்றுக் காலத்தினூடாக, இன்றளவும் கண்ட, கண்டு வருகிற மலர்ச்சிகளும், மறுமலர்ச்சிகளும் பல. வரலாற்றில் தெளிவாகக் காணும் அளவிலேயே அது மூன்று மலர்ச்சிகளைக் கடந்துள்ளது. அவையே சங்க இலக்கிய காலம், தேவார காலம், கம்பர் காலம் என்பன. பாரதி, பாரதிதாசன் காலமாகிய இன்றைய அணிமை ஊழியிலும் அது புதிய மறுமலர்ச்சியில் நம்மை மிதக்க வைக்கிறது.

தமிழகத்தின் நான்காம் மறுமலர்ச்சியே நாம் இன்று காணும் இப் புதுமலர்ச்சி.

இப் புதுமலர்ச்சி புத்தம் புதிய இயக்கம் தான்! ஆனால் அதன்வேர்கள் உலகின் புதுமை எல்லை தாண்டி, வரலாறு தாண்டி, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தொல் பழமையின் கருவில் ஆழ்ந்து ஊடுருவிச் செல்வன. அதன் பண் பாட்டுச் செல்வம் ஒரு மொழி, ஒரு இனம், ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டுச் செல்வம் கடந்தது. மனித இன நாகரிகத்தின் ஒரு முழுநிறை பண்புச் செல்வம் அது. உலகப் புதுமை வரலாற்றையும் பண்பையும், தமிழகப் பழமை வரலாற்றையும் பண்பையும் உணராவிட்டால், நாம் மறுமலர்ச்சியில் மிதப்பவர்களாகமட்டுமே இருப்போம்!

அதை இயக்க, அதைப் பயன்படுத்தி இனம் வளர்க்க இயலாதவர்களாய் விடுவோம்!

மேலும், எவ்வளவு வளமான பேரினமும் இனமரபு பேணுவிட்டால் அழியும். வரலாற்றில் வாழ்ந்து வளமிழந்த இனங்களின் அடிச்சுவடுகள் இவ்வுண்மையைக் காட்ட வல்லன. எகிப்து, ஃவினீஷியா, சால்டியா, கிரீஸ், ரோம் போன்ற மாண்ட இனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் நாம்! அவர்கள் வரலாற்றுடன் நம் வரலாறு தொடர்பு கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமானால், நாம் 'தன்னறிவு'ப் பண்பில் முன்னேற வேண்டும். அதாவது நம் இன வரலாற்றறிவும் இனப்பண்பறிவும் உடையவர்களாக நாம் திகழ்தல்வேண்டும்.

வளர்ந்த வகை: முதல் மறுமலர்ச்சி ஊழி

தமிழர் மலர்ச்சி இயக்கங்கள் வளர்ந்த வகை யாது? மலர்ச்சி, மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களினூடாகத் தமிழன் வளர்ந்த வகை என்ன?

தமிழ் முத்தமிழாகப் பொங்கிப் பொலிவுற்ற காலம் ஒன்று உண்டு. அது குடியாட்சியும் குடியரசும் ஓங்கிய காலம். வரலாறும் வரலாறு கடந்த ஆராய்ச்சிகளும் இன்னும் சென்று எட்டாத, தொலையிலிருந்தே கனவுக மாகக் காண்கின்ற காலம் அது. கனவு சென்றெட்டாத அதன் வளத்தை—ஆராய்ச்சி இன்னும் அகழ்ந்து காணாத அதன் புத்தார்வத்தை—நனவாகவே காண்போம் என்ற நம்பிக்கை உறுதி இன்று நம்மிடையே எழுந்துள்ளது. இந்நம்பிக்கையே நம் மறுமலர்ச்சியின் வித்து. புது மலர்ச்சியின் புது முளையும் அதிலேயே அடங்கிக் கிடக்கின்றது என்னலாம்.

இந் நம்பிக்கை நமக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டது? அது திடுமெனத் தோன்றிய 'மின்னொளியா? அன்று!

அயலினப் பண்புகளின் தூண்டுதலா? அன்று, முழு அளவில் அன்று! அப்படியாயின் அது எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தது?

தொன்று தொட்டு நாம் தமிழரிடையே மொழி யார்வத்தைக் காண்கிறோம். தீந்தமிழ், திருவார்ந்த தமிழ், தெய்வத் தமிழ் என்று தமிழர் அதைப் போற்றாத நாள் கிடையாது. ஆனால் இன்றைய உலகமக்களின் மொழி யார்வம் சில சமயம் மொழியுடன் நின்று விடுகிறது. பண்டைத்தமிழர் மொழியார்வம் அவ்வாறு நின்றுவிட வில்லை. மொழி தன் சிற்றெல்லையாகிய வீட்டில், குடும்ப வாழ்வில், காதலறம் வளர்த்தது. அகல் எல்லையாகிய நாட்டில், அது வீர அறம் அதாவது மறம் பேணிற்று. தமிழர் நீண்டகாலம் இவற்றில் ஈடுபட்டு வீறமைதியுடன் வாழ்ந்தனர். இந்நிலையைச் சங்க இலக்கிய ஏடுகள் நமக்குத் தெளியக் காட்டுகின்றன. நாம் அறிந்தவரை, அறிந்த அளவில், தமிழகத்தின் முதல் மறுமலர்ச்சி ஊழி இதுவே.

முதல் மறுமலர்ச்சி யூழியைப் பின்பற்றி, புதிய எழுச்சிகள் தோன்றித் தமிழரை விரைவில் தம்வயப் படுத்தின.

அரசியல் ஊழி

வாணிகமும் தொழிலும் வளர்ந்தன. தொழிற்பாகு பாடும் தொழிற் கூட்டுறவுக் கட்டுப்பாடுகளும் பெருக்க முற்றன. கடலக வாழ்வு பொலிவுற்றது. தமிழர் கிளர்ந் தெழுந்து அரசுகள், பேரரசுகள் அமைத்தார்கள். கடலக ஆட்சியும் கடற் பேரரசுகளும், நிலங்கடந்த, கடல்கடந்த குடியேற்ற நாடுகளும் நாட்டினர். தமிழ் மொழி இவற்றைப் பின்பற்றி புதுப்பரணிகள் பாடிற்று. பேரரசுக்குரிய புதிய பெருங்காப்பியங்கள் எழுந்தன. பேரரசின் அகல் விரிவும்

வீறும், பாரித்த பண்புகளும் அப் பெருங்காப்பியங்களில் இடம்பெற்றன.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற ஐம்பெருங் காப்பியங்களும் நிகண்டுகளும், நுணுக்க விரிவான புதியயாப்பியல், அணியியல் நூல்களும் இக்காலத்தன. காலத்தால் பிந்தினலும் மூவருலாவும், கலிங்கத்துப் பரணியும பண்பு வகையால் இவ்வரிசை யுட்பட்டவையே யாகும்.

சமய ஊழி ; தெய்விகப் பேரரசுகள்

அரசியலுணர்ச்சி வரவரத் தளர்ந்தது. மன்னர், பேரரசர் கைகள் அயர்வுற்றன. இக்காலத்திலே முந்திய வாழ்வின் சமநிலை மீறி, சமயஉணர்ச்சி மீக்கூரலாயிற்று. நனவில் கிட்டாத பேரரச வாழ்வைத் தமிழ்மக்கள் கனவில் கட்டமைக்க முனைந்தார்கள். வாழ்க்கையில் காணமுடியாத பேரரசன் ஆற்றலை அவர்கள் கற்பனையில் படைத்து உருவாக்கினர்கள். இதன் பயனுக, பேரரசனுடன் பேரரசன் மோதிக்கொள்வதுபோல, முழு முதற்கடவுளுடன் முழு முதற் கடவுள் மோதிக்கொள்ள நேர்ந்தது. சிற்றரசரை வென்று பேரரசர் தம் ஆட்சி பரப்பியதுபோல, சிறு தெய்வங்களைக் கீழடக்கி, முழு முதற்கடவுளின் ஆற்றல் பெருகிற்று.

இத்தகைய தெய்வீகப் பேரரசைப் பின்பற்றித் தமிழில் பாசுரங்கள் தோன்றின. இவை தேவார திருவாசகங்கள், திருக்கயிலாய உலா, திருவாய்மொழி முதலிய ஏடுகளாகக் காட்சி தந்தன. இவற்றைப் பின்பற்றிப் புதிய 'பெருங்காப்பியமாதிரி'கள் உருவாயின. தமிழில் ஐம்பெருங் காப்பியங்களும், ஐம்பெருந்துணைக் காப்பியங்களும் தோன்றித் தொகைப்படுத்தப்பட்டபின், இவை தோன்றின.

எனவேதான் இன்றளவும், அவை பெருங்காப்பியங்களாக வகுக்கப்படாத பெரு நூல்களாக, காப்பிய இலக்கணங் கடந்த உருவிலாக் காப்பியங்களாக இயல்கின்றன.

பிற்கால கோயில்களைப்போல அவை பாரிய யானையுருவுடையவை. ஆனால் யானையின் மொத்த அழகினிடமாக, அவற்றுக்குச் சிற்றுறுப்பின் அழகே இருந்தது. அமராவதியிலோ, கடல்மல்லையிலோ, சிற்றன்ன வாசலிலோ சங்க இலக்கியகால நூல்களிலோ காணப்படும் வடிவமைதியை அவற்றில் நாம் காணமுடியாது.

கற்பனைப் பேரரசின் இப்பெருங் காப்பியங்கள் கற்பனைப் பெருங் காப்பியங்களாகவே இயன்றன. காவியக் கட்டுக்கோப்பில் அவை 'மாதிரிக'ளாய் அமைந்தது போலவோ, பொருளிலும் கற்பனைத் திறம்வாய்ந்த 'மாதிரி உருக்' களாகவே அவை இழைந்தன. அவற்றின் வாழ்க்கை கற்பனை வாழ்க்கை. அவற்றின் போர்கள் கற்பனைப் போர்கள். அவற்றின் காதலும் கற்பனைக் காதலே! அணிகள், சந்தங்கள், கருத்துக்கள் எல்லாமே கற்பனை வானில் தவழ்ந்து நெளிந்தன!

காப்பியப் பண்பிலடங்காத இத்தகு கற்பனைக் காப்பியங்களே சேக்கிழார் பெரிய புராணம், கம்பர் இராமாயணம், வில்லிப்புத்தூரார் பாரதம் ஆகியவை.

தமிழ்ப்புராணங்கள் சமஸ்கிருதப் புராணங்களைப் போல முற்றிலும் கட்டுக்கோப்பற்றவை யல்ல. அதே சமயம் அவை பெருங்காப்பியங்களும் அல்ல. அவை உண்மையில் 'பொங்காப்பிய மாதிரி'களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த 'துணைப்பெருங்காப்பிய மாதிரி'களே. சமஸ்கிருத புராண இதிகாசங்களைப் பார்க்க, அவை காப்பியக்கோப்பு மிக்கன. பண்டைத் தமிழ்க் காப்பியங்களை நோக்க, அவை உருவற்றவை.

தளர்ச்சிப் பருவம்

கம்பர் காலத்துக்குப்பின் மொழிவாழ்வு மீண்டும் மாறுதலுற்றது. அரசியலெழுச்சி துவண்டது. சமயக் கிளர்ச்சிகள் சிதறின. நனவு அகன்றது. கனவும் குலைந் தது. தமிழர் சிதறிய சில்லறை உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாயினர். தமிழும் இந்நிலையைப் பின்பற்றியது. ஆனால் இப்போதும் அதன் உயிர்ப்பு முற்றிலும் மடங்கவில்லை. அது பலவகைச் செப்படிவித்தைகள் பயின்றது. சில நல்ல பயிற்சிகளும் மேற்கொண்டது. மடக்கணி, சித்திர அணிகளில் சிலர் விளையாடினர். அதேசமயம் சிலர் குற வஞ்சியும் பள்ளும் பாடினர். அந்தாதிகளும் எமகமும் சிலேடைகளும் செளிந்தன. அதேசமயம் சமயவிளக்கங்கள், பாடல் தொகுப்புக்கள், திரட்டுக்கள் ஏற்பட்டன.

தமிழர் சமய அறிவின் சருவூலங்களான சிந்தாந்த சாத்திரங்கள் இக்காலத்தவையே. தவிர பழைய ஏடுகளுக் கான புதிய விளக்க உரைகள் இக்காலத்தில் எழுந்தன. அவை பழைய மரபுகளை நமக்கு விடாது பேணித் தந்தன. அத்துடன் அவையே புதிய உரைநடைச் செல்வத்துக்கும் அடிகோலின.

இக்காலத்தில் பெரிதும் தழைத்த ஏடுகள் தல புராணங்களே. ஆனால் அவற்றின் அருகே சித்தர் பாடல்கள் புதிய சிந்து பாடின.

நாகரிக ஒளி இப்போது தெற்கே தளர்ந்தது. வடக்கே சிறிது சிறிது நிழலாடத் தொடங்கிற்று. ஆனால் வடக்கேயும் அது நெடிது தங்கவில்லை. மேற்காகச் சாய்ந்தது. கிழக்கே பிறங்கிய கதிரவனொளி மேற்கே தன் அழல்திறம் காட்டத் தொடங்கிற்று. அதன் நேய ஒளி வட முளையின் மாய ஒளியுடன் மயங்கிற்று. அதே சமயம் கிழக்கே, மறுபடியும் தென்சாய்வாக, புதிய தாரகை

எழுந்துள்ளது. அதைப் பின்பற்றி, புதிய முழு ஒளியாக, புத்துயிர்க் கதிரவனாக, புதுவாழ்வின் பொன்னிழைகள் கால்வீசத் தொடங்கியுள்ளன.

தமிழகத்தில் புது மலர்ச்சியின் தொடக்கமாகிய மறுமலர்ச்சி இதுவே.

புத்தம் புதுமலர்ச்சி

தமிழ் இப்போது புதுக் கவிதை பூத்துள்ளது. புத்தறிவியக்கங்கள் பொங்கல் வாழ்வளித்து வருகின்றன. புதிய உரை நடைத் தென்றல் தாலாட்ட, புத்துயிர் வாழ்வு மெல்லத் துயிலெழுந்து மழலையாடத் தொடங்கியுள்ளது.

மறுமலர்ச்சி இதழ் அவிழ்த்துள்ளது. புதுமலர்ச்சியின் கருவில் தேனூறத் தொடங்கியுள்ளது.

வீரவாழ்வு, காதல் இன்பம், அரசியல் வீறு, சமய ஆட்சி—ஒவ்வோர் உணர்ச்சியும் இங்ஙனம் தமிழகத்தை ஒவ்வொரு காலம் ஒவ்வொரு பருவத்தில் ஆட்கொண்டுள்ளது. உணர்ச்சியின் பின் உணர்ச்சியாக, அலைகள் போல அவை எழுந்தெழுந்து கிளர்ந்து மேலோங்கியுள்ளன. அலைகள்போலவே அவை கிளர்ந்து தளர்ந்து ஒடுங்கின. பழைய அலைகள் உருமாறிப் புதிய அலைகளில் சென்று கலந்துள்ளன.

இந்த எல்லா உணர்ச்சி யலைகளினூடாகவும் நாளடைவில் ஓர் அடிப்படை உணர்ச்சி உரம்பெற்றது. வேரினின்று தளிர்த்துப் பழுத்த வேர்ப்பலாவாக அது பழம் புதுச்சுவை கனிந்தது. அலை இயக்கங் கடந்த கடலியக்கமாக அது தமிழகத்தின் கருவில் உருப்பெற்றது. அதுவே தமிழியக்கம்.

தமிழியக்கத்தின் மகவே, மலர்ச்சியே மறுமலர்ச்சி.

இன எழுச்சியும் நாட்டு உணர்வெழுச்சியும்

வீர உணர்ச்சியுடனும் காதலுணர்ச்சியுடனும் தமிழுணர்ச்சி தொடக்கத்தில் விளையாடிற்று. ஆனால் அதுவே வீர உணர்ச்சியின் வீரப்பண்பாகவும், காதலுணர்ச்சியின் காதற்பண்பாகவும் மிளிர்ந்தது. அரசியல் கொந்தளிப்புக்களிடையே அது அரசியலாகக் கொந்தளித்தமைந்தது. சமய அலைகளிடையே அது சமயமாக வளம் பெற்றது.

அரசியல், வீரப்போட்டிகளிடையே தமிழுணர்ச்சி இனப்பண்பு ஊக்கி உறுதி அளித்தது. சேரசோழ பாண்டியரும் பல்லவரும் ஆதிக்கப்போட்டியில் முனைந்தனர். ஆனால் பாண்டியர் தமிழ்ச் சங்கத்துக்குப் போட்டிச் சங்கம் ஏற்படவில்லை.

சமய வேறுபாடுகளிடையிலும் தமிழ்ப்பண்பு நடுநின்று ஒற்றுமை நாட்டத் தவறவில்லை. புத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம் ஆகிய எல்லாப் பழஞ் சமயங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று அழிவுப் போட்டியிட்டன. ஆனால் தமிழ் யாவும் இணைத்தது. தமிழுக்கு அவை யாவும் முதலிடமும் தந்தன. அவற்றை அளாவித் தமிழ் அவை அனைத்திலும் ஒரு 'தென் கலை'யை உருவாக்கிற்று. அவ்வெல்லாச் சமயங்களிலும் அதுவே 'பழைய'கலை, 'தமிழ்'க்கலை! ஆனால் அதுவே புது வாழ்வளித்த கலை, அத்துடன் 'தமிழை' மட்டுமன்றித் தாய்மொழிகள் யாவற்றையும் வளர்த்தது அதுவே. தமிழகத்துடன் நில்லாது இமயம்வரைப் பரவிய கலையும் அதுவே என்பது நினைவு கூரத்தக்கது.

வடகலை என்பது வடநாட்டில், சிந்து கங்கை வெளியில் தோன்றிய கலை அன்று. தமிழகத்தின் வடகோடியில், வட தமிழகத்திலும் தென் தெலுங்கு நாட்டிலும்தோன்றிய கலையே அது. அது தமிழகத்தின் தென்கோடியை

என்றும் சென்றெட்டவில்லை. இமய வரைப்பிற்கும் என்றும்—இன்றுவரை—அது சென்று சேரவில்லை! தெலுங்கு நாட்டின் தென் பகுதியுடன் அது நின்றுவிட்டது!

இங்ஙனமாக, வெவ்வேறுபட்ட உணர்ச்சியலைகளின் வளர்ச்சி தளர்ச்சி தாண்டித் தமிழ்ப்பண்பு மக்கள் உள்ளுணர்ச்சியை, அக ஒற்றுமையைத் தட்டி எழுப்பியுள்ளது. காலநிலை கடந்து, இடச் சூழ்நிலை கடந்து அது தமிழர் நாட்டு வாழ்வையும், இனவாழ்வையும் உரமூட்டி வளர்த்து வந்துள்ளது.

சமயங் கடந்த சமயம், கட்சி கடந்த கட்சி

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, தமிழகத்தின் எல்லா இயக்கங்களிலும் தமிழுணர்ச்சியும் தமிழ்ப்பண்பும் இவ்வாறு உள்ளியக்கமாக வேரோடி வந்திருக்கிறது. இப்போது அதுவே ஒரு தனியியக்கமாக, முழுநிறை இயக்கமாக, மறுமலர்ச்சியும் நறுமலர்ச்சியும் கலந்த புதுமலர்ச்சியியக்கமாக வளரத் தொடங்கியுள்ளது. அதுதான் இன்று தமிழரிடையே சமயங் கடந்த சமயம், கட்சி கடந்த கட்சி! அரசியல் கடந்த அரசியல், இயக்கம் கடந்த உள்ளியக்கம், தேசீய இயக்கம்! தெய்வங்கள் கடந்த முழுமுதல் தெய்வமாய், அது தமிழர் வாழ்வைக் காலஎல்லை தாண்டி வளர்க்க முனைந்தெழுந்து நடமிடுகின்றது.

நம் மறுமலர்ச்சி புதுமலர்ச்சியாயினும் நிலப்பரப்பின் மீது நட்டுவைக்கப்பட்ட தாள் செடியோ, நீர்ப்பரப்பின்மீது மிதக்கும் மிதப்புக்கட்டையோ அல்ல. நிலத்தின்மீதுள்ள வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக நிலத்தடியிலும் வேர்வளர்ச்சியுடைய மரம் அது. புதிது புதிதாக வேரினின்று மரமும் மரத்தினின்று வேரும் கிளைக்கவிடும் படராலமரம் அது! முக்காற்பங்கு நீரில் அமிழ்ந்து காற்பங்கு நீர்ப்பரப்பைக் கிழித்துச்செல்லும் ஆண்டகைக் கப்பல் போன்றது அது!

தமிழகம் தட்டுக்கெட்ட வகை

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் நம் முன்னோர் முதிரா இயற்கை நிலையினின்று பயணம் தொடங்கினர். நாகரிகத்தின் எல்லாப் படிகளும் கடந்து முன்னேறினர்—உலகெங்கும் நாகரிகப் பண்பாட்டலைகள் பரப்பி, நாகரிக உலகை அளாவிநின்று, உலக நாகரிகம் வளர்த்து முன்னேறினர். அவர்கள் சென்ற வழியில் சென்று இன்று நாம் ஒரு முக்கிய திருப்பத்தை அடைந்திருக்கிறோம். நம் பின்னே நம் மரபின் பிழைகள்—நம் முன்னே நம் இனத்தின் பெருமைகள் காட்சியளிக்கின்றன! பிழைகளகற்றி, பெருமைநோக்கி, பீடுநாடி நாம் முன்னேறவேண்டும்!

தமிழ் தொன்று தொட்டு நம் குடும்ப மொழி, சமுதாய மொழியாயிருந்து வந்துள்ளது. தாய் மொழி என்ற அளவில், அது இன்னும் இத்துறைகளில் நிறைவுடையதாகவே இயங்குகின்றது. ஆனால் மற்றத் துறைகளில், நம் இடைக்கால அடிமைப்பண்பு காரணமாக அது தன் நிலையினின்று ஓரளவு நழுவியுள்ளது. கீழையுலகின் தலை சிறந்த இலக்கிய மொழியாய், கலை மொழியாய், அறிவு மொழியாய் அது ஒரு காலத்தில் இயங்கியிருந்தது. இத்துறைகளில் வரலாறறுக்காலங்களில் தன் பெருமையை அது சமஸ்கிருதத்துடனும், மற்ற உலகத் தாய் மொழிகளுடனும் பகிர்ந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. இது தவறல்ல! ஆனால் அது தன் நிலையைச் சீர்படுத்தி வளர்த்துக் கொள்ளத் தவறியுள்ளது; சிறப்பை இழக்காவிட்டாலும் சீரை இழந்துள்ளது! அது மட்டுமன்று. முன் தமிழரின் தெய்வ மொழியாய், கீழை உலகின் தெய்வ மொழியாய் அது விளங்கிற்று. அப் பெருமையை அது சமஸ்கிருதத்துக்கு அளிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. முன் அதுவே தமிழர் அரசியல் மொழியாய்த் தவிசேறி உலகாண்டது. இப்போது அது

அந்தப் பெருமையைச் சிதறடித்து, கண்ட கண்ட மொழிகளுக்கெல்லாம்—அணிமையில் பண்பட்ட மொழி களுக்கும், இனிப் பண்பட இருக்கும் மொழிகளுக்கும் அப் பெருமையைத் தர, அவற்றின் காலடிவருட முன்வந்து உள்ளது.

இச் சூழ்நிலைகளால் ஏற்பட்ட அவல நிலைகள் பல. நம் கோயில்கள் இப்போது நம் கோயில்களாயில்லை. இனித் தான் நம் கோயில்கள் ஆகவேண்டும். இனித்தான் நம் தெய்வங்கள் இயங்கும் கோயில்கள் ஆகவேண்டும். இனித் தான் நம் மொழி உலவும் கோயில்கள், நம் தேவார திரு வாசகங்களுக்கு, நம் திருவாய் மொழி, திருப்புகழ் ஒலி களுக்கு இடமளிக்கும் தமிழ்க் கோயில்கள் ஆகவேண்டும். இது போலவே நம் ஆட்சி இனித்தான் தமிழ் ஆட்சி ஆக வேண்டும். பிறமொழிகளின் ஆதிக்கமோ உரிமையோ தலையிடாத நிலையில், தமிழ் தனியுரிமை செலுத்தும் ஆட்சி இப்போது நம் கனவுக்குக்கூட எட்டாத ஒன்றுகியுள்ளது. நம் கல்வி நிலையங்கள் இனித்தான் தமிழின் தன்மானங் காக்கும் தமிழ்க்கல்வி நிலையங்கள் ஆகவேண்டும். தமிழுக்கு இடம் அளிப்பதற்கே, இடம் விரிவு படுத்துவதற்கே நாம் போராட்டங்கள் நடத்த வேண்டும் நிலையில் அவை இருக்கக் கூடாது !

நம் பத்திரிகைகள், நம் தொழில்கள், வாணிக நிலை யங்கள், பொருளகங்கள் இனித்தான் நம் பெயரும் தமிழ்ப் பெயரும் கூறுபவை ஆகவேண்டும். இனித்தான் தமிழ், தமிழகம், தமிழ்ப்பண்பு ஆகியவற்றின் நாட்டம் அவற்றில் தலையெடுக்க வேண்டும். அது மட்டுமன்று. அறிவுத் துறையில் தமிழ் மட்டுமல்ல, தமிழரும் பிற்பட்டு விட்டனர். உலகாண்ட தமிழர் இங்கே உலகின் அடிவருடிகளுக்கு அடிவருடிகள் ஆய்விட்டனர். இந்நிலை மாறத் தமிழர்

அறிவு நூல்களில் முன்னேற வேண்டும். தொழில்களுக்கு வேண்டிய அறிவியல் ஏடுகளைத் தமிழர் ஆக்க வேண்டும், தமிழில் ஆக்கவேண்டும்! தமிழ், தமிழர் வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் வீறுணர்வும் மிக்க தமிழர் தமிழறிவுடன் இவற்றின் ஆக்கத்தில் முனையவேண்டும்!

அடிமைச் சங்கிலி

தமிழகத்தில் உயிர் நிலையான இடம் தமிழகத் தொழிலாளர்களுக்கு உரியது. தமிழர் வாழ்விலும் தமிழகச் சமுதாயப் படியிலும் அவர்கள் இடம் இன்று கடைப்பட்ட தாகியுள்ளது. ஆனால் இந்தக் கடைபட்ட நிலையில்கூட அவர்கள் வாழ்வைத் தமிழ் சென்று தீண்டவில்லை! தமிழின் அவலங் கேடான நிலை இது!! இந்நிலையைத் தவிர்க்க முயன்ற பெரியார் திரு. வி. கலியாண சுந்தரனர்! அவர் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, கீழை உலகிலேயே தொழிலாளர் இயக்கத்தைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை உடையவர். ஆனால் தமிழகத் தென்றல் தொழிலாளர் இயக்கத்தை தொடங்கி வைத்தாலும், தொழிலாளர் இயக்கம் தமிழ்த் தென்றலை ஒதுக்கி விட்டுப் பிறபுல வாடைகளையே அளாவியுள்ளது. தொழிலாளர் உள்ளங் களில் அவர் வீற்றிருந்தார். ஆனால் தலைமை அவரை மறைத்தது. தமிழ்த் தென்றலாகிய அவரை மறக்கடித் தாலன்றித் தமிழை ஒதுக்க முடியாதென்றறிந்து, தமிழரைச் சுரண்டும் இனங்களை வளர்க்க முடியாதென்று உணர்ந்து தொழிலகத் தலைமை அவர் நினைவை மறக் கடிக்க அரும்பாடு பட்டு வந்துள்ளது.

அன்று தமிழகத்தைத் தமிழர் ஆண்டனர். தமிழரைத் தமிழ் ஆண்டது. இரண்டு நிலைகளும் இன்று பெரிதும் மாறியுள்ளது. இன்று தமிழகத்தைத் தமிழர் ஆளவில்லை. தமிழகம் என்ற பெயரும் பழைய ஏடுகளில் தான் உள்ளது.

இந் நிலையில் தமிழகத்தைத் தமிழரும் ஆளவில்லை. ஆள்வோர் விருப்பத்துக்குகந்த தமிழரையும் தமிழ் ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை.

அறிவுலகில்கூட, தமிழ் மொழி ஆட்சி வகுப்பினரை அணுகும் இடங்களில், அணுகுந்தோறும், தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ்ப்பண்பும் தமிழை ஆளவில்லை, இயக்கவில்லை! தமிழகம் தமிழர், தமிழ், தமிழ்ப்பற்று, தமிழ்ப்பண்பு என்ற உரிமைச் சங்கிலி அறுபட்டு, அதற்கு நேர்மாறான அடிமைச் சங்கிலி உருவாகி ஆண்டுவந்துள்ளது, ஆண்டு வருகின்றது! இதன் பயனாகச் சமயத்துறை, அரசியல்துறை, கல்வித்துறை, பத்திரிகைத் துறை, பொருளியல் துறை ஆகிய எல்லா வாழ்க்கைத் துறைகளிலும், அயற்பண்பின் ஆட்சியே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. தமிழ்ப்பண்பின் வளமும் தமிழ் வளமும் குன்றி வருகிறது. தமிழகத்திலேயே அப் பண்பு குன்றியவர், தமிழ் மொழியை விட்டு அயல் மொழியை அளாவியவர் ஆகியோரின் பதவியும் செல்வமும் மேலோங்கியுள்ளன, மேலோங்கிவருகின்றன. அவர்களுக்கே அத்துறைகளிலே மேலோங்கும் வாய்ப்பும், வளமும், தகுதிவாய்ந்த சூழலும் அமைந்துள்ளன, அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழகச் செல்வர், ஆட்சி வகுப்பினர் தமிழுக்கு உரிமையற்றவராக இருக்கும் நிலை இன்று ஏற்பட்டிருப்பதன் காரணம் இதுவே.

மறுமலர்ச்சியின் குறிக்கோள்

ஆள்பவர், ஆள்பவரை ஆளுவோராக இக் குடியாட்சிக் காலத்தில் கருதப்படும் மக்கள், அம்மக்கள் உள்ளத்தை ஆட்கொள்ளும் தலைவர்கள், அத் தலைவர்களை வளர்க்க, வயப்படுத்திக்கொள்ள முன்வரும் ஆட்சி வகுப்பினர், செல்வவளமிக்கவர் ஆகியோர் அனைவரும் பாரதி, பாரதி

தாசன் வழிநிற்க முன்வரவேண்டும். அவ்வகையில் தமிழை, தமிழரை இயக்குவதே மறுமலர்ச்சியின் குறிக்கோள். அக்குறிக்கோள் மறுமலர்ச்சியின் வழியாக ஏற்கெனவே தமிழகத் தலைவர்களை ஆட்கொண்டுவிட்டது, ஆட்கொண்டு வருகிறது. அது தமிழர் உள்ளங்களை நிறைத்துவிட்டது, நிறைத்துவருகிறது. தமிழர் அறியாமலே அது தமிழர் நாடி நரம்புகளில் பெருக்கெடுத்துத் துடித்தோடத் தொடங்கியுள்ளது. வருங்காலத் தமிழகத்தை ஆக்கும் புதிய ஆகூழாக, தமிழகத்தை உள்நின்று இயக்கும் புதிய அரசாக, புதிய கடவுளாக அது இசை பாடத் தொடங்கிவிட்டது!

தமிழகம் பாரதி, பாரதிதாசன் வழிநின்று மறுமலர்ச்சியை வளர்த்தூக்க முன்வரவேண்டும். முன்வந்தால் மறுமலர்ச்சியின் வேகம் அச்சமூட்டும் காட்டுவெள்ளமாகக் காட்சிதராது. பசுங்கழனியும், பூங்காவும், ஒளிதரும் சோலைவனமும் விரித்தியங்கும் தண்புனற் காவிரியாகக் காட்சியளிக்கும். தமிழர் வாழ்வு அப்போதுதான் உதிர்ந்தும் மணங் கெடாமலிருக்கும் காட்டுமலர்க் குப்பையாகத் தோற்றமளிக்காமல், நாரில்லாமலே தொடுத்த வண்ண மலர்மாலையாக வயங்கும்.

தமிழகத்தில் இன்று ஆளப்படும் மக்களாக நிலவும் தமிழரே, தமிழின் தாழ்நிலையில் முழுப்பங்கு கொண்ட தமிழ்மக்களே, தமிழகத்தின் தலைவிதியையும், தமிழின் படித்தரத்தையும், தமிழக வாழ்க்கையையும், ஆட்சித்திட்டத்தையும் வகுத்தமைக்கும் நிலையை மறுமலர்ச்சி யியக்கம் தான் உருவாக்கவேண்டும். அந்நாள் விரைவில் வர வேண்டும் என்பதே தமிழார்வலர் தணியாத வேணவா. மறுமலர்ச்சி நாடிச்செல்லும் இத்திசையில் தமிழ் இளைஞர், நங்கையர்; பிறமொழி பயிலவேண்டும் நிலையிலிருந்தாலும்,

தமிழ்ப்பற்றார்வத்தில் பின்னடையாத மாணவ மாணவியர், பிறமொழியறிவில் பீடுற்றாலும் தமிழை மறவாத அறிஞர்; தலைவர்; ஆட்சித் துறையில் இடம்பெற்ற தமிழார்வலர், செல்வவளம் குன்றாத தமிழ்ப்பற்றாளர் ஆகியோர் முன் வரல்வேண்டும்.

தமிழக மறுமலர்ச்சியின் தேவைகள் இவை—மறுமலர்ச்சியே அத்தேவைகளை நிரப்பி வளம்தேடும் ஆற்றலுடையது, அவ்வாற்றல் பெருக்கி விடுகிறது!

வாழ்க தமிழ், வளர்க தமிழ்ப்பண்பு! வெல்க தமிழக மறுமலர்ச்சித் தென்றல்!

2. நாடும் மொழியும்

தமிழ், தமிழ்நாடு, தமிழகம், தமிழுலகம்!

மொழி, நாடு, இனம், பண்பு ஆகிய எல்லைகள் குறிக்க எழுந்த வழக்குகள் இவை!

நான்கு வழக்குகளுக்கும் அடிப்படைச்சொல் 'தமிழ்' என்பதே. அது நான்கு பொருள்களையும் ஒருங்கே காட்டுவது. இலக்கண இலக்கியங்களில் நான்கு பொருள் களிலும் அது வழங்குகிறது.

தொல்காப்பிய காலமுதல் இன்றுவரை 'தமிழ்' என்ற சொல் தமிழரது மொழியின் பெயராய் வழங்குகிறது. சங்க இலக்கியத்திலே அது முனைப்பாக இனப்பெயராகவும், நாட்டுப் பெயராகவும் இடம்பெறுகிறது. தவிர, 'தமிழ்' தமிழிலக்கிய முழுவதும் இனிமை என்ற பொருளுடன் தமிழரது பண்பின் பெயராகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சொற்பொருளில் இந்நான்கு வழக்குகளும் இன்றளவும் மரபு மாறாமலே இயங்குகின்றன. ஆனால் சொல்காட்டுகிற பொருளின் பரப்பில் நான்கு சொற்களுமே மிகவும் மாறு பட்டுள்ளன. எல்லை குறுகித் தேய்ந்துள்ளன. இக்குறுக்கங் களில் நாம் கவனம் செலுத்தாவிட்டால், அவற்றின் பின்னணியிலுள்ள இனத்தளர்ச்சிச் சூழல்களை அறிய முடியாது. அச் சூழல்களறிந்த பின்னரே நாம் நம் குறை பாடுகளை நிறைவுபடுத்தி, வருங்காலவளநோக்கி நம் பார்வையைச் செலுத்தமுடியும்.

முத்தமிழ்ப் பாகுபாட்டின் சிறப்பு

தமிழ் என்ற சொல் இன்று மொழி, நாடு, இனம், பண்பு என்ற நாற்பொருளும் சுட்டவில்லை. மொழி என்ற ஒரே

ஒரு பொருள்தான் சுட்டுகிறது. நாடிழந்த, இனமிழந்த, பண்பிழந்த, உரிமையிழந்த, ஒற்றுமை தட்டுக்கெட்ட தமிழன் வாழ்வில், இன்று அவனுக்கு எஞ்சி யிருப்பது மொழி ஒன்றே! அதுமட்டுமன்று. மொழியின் பெயர் என்ற முறையிலும், அதன் பொருளெல்லையில் மாறுபாடுகள், தேய்வுகள், குறுக்கங்கள் பல ஏற்பட்டுள்ளன.

தமிழுக்குப் பழந்தமிழ், நற்றமிழ், இன்தமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், கன்னித்தமிழ், சங்கத்தமிழ், பைந்தமிழ், செந்தமிழ், முத்தமிழ் என்ற பலவண்ணப் பண்புப் பெயர்கள் இலக்கிய மரபில் வழங்குகின்றன. இவற்றுள் வேறெம்மொழிக்கு மில்லாத தனி மரபும் தனிச்சிறப்பும் வாய்ந்த பெயர் 'முத்தமிழ்' என்பதே.

தமிழ் மரபுப்படி, முத்தமிழ் என்பதன் பொருள் மூன்று தமிழ் என்பதாகும். அவை இயல்தமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்பவை.

இயல் தமிழ் மூன்று பிரிவுடையது. முதற் பிரிவு இசையும் நாடகமும் சாராத இலக்கிய முழுவதையும் உள்ளடக்கும். இரண்டாவது பிரிவு மொழியின் இலக்கணமும் இசை நாடகச் சார்பற்ற இலக்கியத்தின் இலக்கணமும் அடங்கியது. இவ்விரண்டுமன்றி, மூன்றுவதாக ஒரு பிரிவும் உண்டு. அதுவே மொழியை வாயிலாகவும் பின்னணி வண்ணமாகவும் கொண்ட அறிவு நூல்கள், கலை இலக்கண நூல்கள் ஆகியவற்றின் தொகுதி. இதனை நாம் பொதுவில் 'நூல்' என்னலாம். இதற்கெனத் தமிழர் வகுத்த பாவே 'நூற்பா' அல்லது சூத்திரம் அல்லது உரைச் செய்யுள்.

இசைத் தமிழ் இசை சார்ந்த கலை, இசை சார்ந்த இலக்கியம், இசைக்கலை இலக்கணம், இசை சார்ந்த இலக்கியத்துக்குரிய இலக்கணம், இசை சார்ந்த கருவி

நூல்கள், இசைக்கலை நுணுக்கத் துறை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

நாடகத் தமிழ் நாடகக்கலை, நாடகக் கலைக்குரிய இலக்கியம், நாடகக் கலை இலக்கணம், நாடகக் கலை சார்ந்த இலக்கியத்துக்குரிய இலக்கணம், நாடக அரங்கில், கருவி இயல், நாடகக் கலை நுணுக்கத் துறை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

இம் முத்தமிழ்ப் பாகுபாடு உலகில் வேறெந்த மொழியிலும் இன்றுவரை காணப்படாத, கேட்கப்படாத, கருதப்படாத ஒன்று. அதில் கரந்துள்ள நுண்ணயம் வாய்ந்த கலைத்திறமும், அறிவுத் திறமும்கூட இன்றைய நாகரிக உலகத்தினரால் கனவு காணப்படாதது என்னலாம், ஏனெனில், இம் மூன்றுமே மொழி சார்ந்த முழு நிறை கலைகள்! இவ்வுண்மையைத் தமிழர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன்னரே அறிந்திருந்தனர். இயல் தமிழ் இசைத் தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்ற பெயர்களிலுள்ள 'தமிழ்' என்ற சொல்லே இதை எடுத்துக்காட்டும்.

முன்னைய முத்தமிழ் இன்று ஒரு தமிழாய்விட்டது

ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகள் இயக்கமில்லா அழகுணர்ச்சியுடைய கலைகள். அவை கட்புலனுக்குமட்டுமே தூண்டுதல் தருபவை; நிலையான தோற்றங்களையே காட்டுபவை. அத்துடன் அவை மொழி சாராத கலைகளாதலால், எல்லா மொழிக்கும் பொதுவாக இயல்பவை. ஆனால் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று கலைகளும் இவ்வகையில் தனி வேறுபாடும், தனிச்சிறப்பும் உடையன. அவை கண்ணுக்கும் செவிக்கும் மட்டுமன்றி: ஐம்புல அறிவுக்கும், ஆறும் அறிவாகிய உள்ளத்துக்கும் தூண்டுதல் தருபவை. உள்ளத்திலும் உணர்ச்சி அலைகளையும், அறிவலைகளையும்,

கலைப்பண்புகளையும் ஒருங்கே இயக்குபவை. அவற்றின் கலைப்பண்பு எழுச்சி தளர்ச்சிகளையும், ஒடுக்க அகலங்களையும் உடையது. வாழ்க்கை முழுவதையும் பொருளாகக் கொண்டது. சுருங்கக்கூறின், அவை மொழிவளர்த்த இனக்கலைகள்!

அறிவார்ந்த இம் முத்தமிழ்ப் பாகுபாடு தமிழர் பழம் பாகுபாடு. இன்று அது மரபளவில் நமக்கு வந்து எட்டிய ஒரு பழங்கதையே தவிர, நம் வாழ்வின் சூழலில் வளர்ச்சியடைந்து வரும் ஓர் உயிர் மரபு அன்று. ஆயினும் அது ஒரு காலத்தில் தழைத்திருந்த தென்பதற்குச் சிலப்பதிகார ஏடும், அதன் உரைகளும், அவற்றின் குறிப்புக்களும் சின்னங்களாய் உதவுகின்றன. அவை இல்லாவிட்டால், அதை ஒரு கற்பனைச் சரடு என்றுகூட தள்ளிவிட முடியும்!

இசையும் நாடகமும் மட்டுமல்ல! இயலின் முக்கூறுகளில் ஒன்றாகிய நூல்துறையும் இன்று நம்மிடையே பெரும்பாலும் மேலை உலகிலிருந்து இறக்குமதியாக்கப்பட வேண்டிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. நமக்கு இன்று அத்துறைக்குச் சான்றாக இருப்பது, 'நூற்பா' என்ற பெயரும், வளர்ச்சியற்றுப் போன வற்றல் பாலைகளான மருத்துவர் சித்தர் நூல்துறையும், வானூலின் 'காட்சி நெறித்துறை' அல்லது 'திருக்கு கணிதமுமே'யாகும்.

இவ்வாறு மூன்று தமிழாகப் பரந்தகன்று வாழ்ந்த பழம்பெருந் தமிழ் இன்று ஒரு தமிழிலும் குறைந்து ஒடுங்கிய நிலையில் குறுகியுள்ளது. தமிழ் என்ற சொல் மரபளவிலும், சொல்லளவிலும் மாறாமலே இருந்தாலும், சொற்பொருளளவிலும் பொருளெல்லையளவிலும் மாறியுள்ளது, குறுகியுள்ளது.

முத்தமிழகத்தின் பரப்பு

தமிழ் என்ற சொல்லின் மற்றொரு பொருட்குறுக்கம் இட எல்லை சார்ந்தது. இன எல்லை சார்ந்த 'தமிழகம்' என்ற பழைய பெயரை, அது இக்கால மொழி எல்லை, நாட்டெல்லை சார்ந்த 'தமிழ் நாட்டின்' அளவில் குறுக்கியுள்ளது.

முத்தமிழ் என்ற பெயரே இந்நிலையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தமிழ் மரபுப்படி, 'முத்தமிழ்' என்ற சொல் தமிழ் மூன்று தமிழாக இயங்கிய நிலையைக் குறிக்கும். இதை நாம் 'பழம் பெருந்தமிழ்' நிலை என்னலாம்.

இதே 'முத்தமிழ்' என்ற சொல் மலையாள நாட்டு மரபில் முன்னைய தமிழ் அல்லது முந்திய தமிழ் என்று பொருள்படுகிறது. முன்னைய தமிழே மூன்றாய் இயங்கிய தமிழாதலால், சொல்லின் இருநாட்டு மரபுகளும் அடிப்படையில் முரண்பட்டவை அல்ல.

இலக்கண முறையிலும் மூன்று + தமிழ் = முத்தமிழ் என்றாவதுபோலவே, முன் + தமிழ் = முத்தமிழ் என ஆகக் கூடும். இத்தகைய புணர்ச்சி இலக்கண காலத்துக்கு முற்பட்ட அதாவது தொல் பழங்காலப் புணர்ச்சிமுறையேயாகும். இதேவகைப் புணர்ச்சியை நல் + கீரன் = நக்கீரன் நல் + பின்னை = நப்பின்னை என்ற சங்ககால வழக்குகளில் காணலாம்.

'முத்தமிழ்' என்ற சொல்லுக்கு மலையாள நாட்டவர் தரும் முழுவிளக்கமும், அதன் பின்னணியிலுள்ள மலையாள நாட்டவர் வரலாற்றுமரபும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தென்னாடு முழுவதும் ஒரே தமிழாகப் பரந்து நிலவிய பழம் பெருந்தமிழே முத்தமிழ் என்றும்; அது இன்றைய

தமிழ் நாடு, மலையாள நாடு, கன்னட நாடு, துளு நாடு, தெலுங்கு நாடு ஆகிய ஐந்து நாடுகளையும் அளாவியிருந்த தென்றும் மலையாளமரபு குறிப்பிடுகிறது. ஐந்து நாடுகளும் அரசியல் வேறுபாடு முதலிய காரணங்களால் வேறுபட்ட பின், தமிழ் நாட்டின் தமிழ் 'செந்தமிழ்' ஆயிற்று. மற்ற நாட்டுத் தமிழ் வழக்குகள் கொடுந் தமிழ் வழக்குகளாக நிலவி, நாளடைவில் அவை நாட்டுப் பெயர் கொண்ட தனி மொழிகளாயின.

இதற்குப் பின்னணியான மலையாள வரலாற்று மரபு மாவலி (மகாபலி) கதையுடனிணைந்தது. மாவலி தென்னாடு முழுவதும் ஆண்ட பேரரசன். அவன் பழம் பாண்டியர் குடியினன். அவன் நாளில் தென்னாடு முழுவதும் ஒரே தமிழ் மொழி வழங்கிற்று. அவன் மக்கள் ஐவரின் சூழ்ச்சியால் பேரரசு ஐந்தாகச் சிதறுண்டது. சேர சோழ பாண்டியரும் கன்னட ஆந்திரரும் தனித்தனி அரசுகளாகவும் மொழி இனங்களாகவும் பிரிவுற்றனர்.

மீண்டும் நாடு வருங்காலத்தில் ஒற்றுமையாவதற்கான கனவுத்திட்டங்களை நாட்டு மக்களுக்களித்து, மாவலி மாண்டான். அவன் வகுத்த திட்டங்களே மலையாளிகளின் தேசீயத் திருவிழாவான திருவோண விழாவாக இன்றளவும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

ஐந்து தமிழகம் ஒரு தமிழகமாயிற்று !

ஐந்து தமிழகமும் அளாவிய பழம் பெருந் தமிழாகிய முத்தமிழ் ஐந்து மொழிகளாகப் பிரிவுற்றதற்குத் தமிழின ஒப்பியல் மொழிநூல் அதாவது திராவிட மொழிநூல் சான்று பகர்கிறது. ஆனால் மலையாள நாட்டு மாவலி மரபு குறிப்பதுபோல, இது திடுமென நேர்ந்த ஒரு மாறுபாடன்று. ஒரே ஆட்சியிலோ, ஒரே நூற்றாண்டிலோகூட நிகழ்ந்த செய்தியன்று. ஏனெனில் இப்பிரிவினை தொல்

காப்பிய காலத்துக்கு முன்னே, அதாவது குறைந்த அளவில் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தொடங்கி கி. பி. 12, 16-ம் நூற்றாண்டிலேயே முற்றுப்பெற்றது.

தொல்காப்பிய காலத்திற்குமுன் பழம் பெருந்தமிழ் இரு மொழிக் குழுவாகப் பிரிந்தது. ஒன்று 'தென் பெருந் தமிழ்'. இது இன்றைய தமிழ், மலையாளம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் உட்கொண்டது. மற்றொன்று 'வடபெருந் தமிழ்'. இது தெலுங்கு, கன்னட துளு மொழிகளை உட் கொண்டது. இப்பிரிவினைக் கோடு மங்களூரிலிருந்து மைசூர் வழியாகவும் இராயலசீமா வழியாகவும் பழவேற் காட்டு ஏரிவரை சென்றது.

இரண்டாவது பிரிவினை 12-ம் நூற்றாண்டிலேயே முற்றுப்பெற்றது. இக்காலத்தில் மலையாள மொழி தமிழி லிருந்து பிரிந்தது. அதே சமயம் 'தெலுங்கு-கன்னடம்' இருமொழியாகப் பிரிவுற்றது. கன்னடம் தெலுங்கைவிடத் தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. கன்னட எல்லை இக்காரணத்தால் தென்கன்னட மாவட்டம், மைசூர் ஆகிய வற்றில் பரவிற்று. அதே சமயம் இராயலசீமாப் பகுதி யும் படிப்படியாகத் தெலுங்காயிற்று. இம்மாறுபாடுகள் கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுக்குள் நிறைவேறின. அதே நூற் றாண்டுக்குள் துளுமொழி கன்னடத்திலிருந்தும் மலை யாளத்திலிருந்தும் பிரிவுற்றுத் தனிமொழியாக வளர்ந்தது. இன்று குடகு மொழி துளுவிலிருந்தும் பிரிவுறத் தொடங்கி யுள்ளது.

தெலுங்கு கன்னட மொழிகள் ஒரு மொழியாக இருந்ததற்கு இன்றும் கண்கூடாக ஒரு சான்று உண்டு. இரண்டுக்கும் எழுத்து முறை கிட்டத்தட்ட ஒன்றே. இருமொழிக்கும் பொதுவாக 12-ம் நூற்றாண்டு வரை இருந்த ஆந்திர-கன்னட எழுத்திலிருந்து இன்றைய

தெலுங்கெழுத்து அந்நூற்றுண்டில் புதிதாகத் தோன்றிற்று. துளுவுக்கும் குடகுக்கும் இன்னும் தனி எழுத்தமையவில்லை.

12-ம் நூற்றுண்டு வரை பாண்டிய நாட்டில் தமிழும், சேர நாட்டில் மலையாளமும், தென்கன்னட மாவட்டத்தில் துளுவும் பண்டைத் தமிழ் எழுத்து முறையாகிய வட்டெழுத்திலேயே எழுதப்பட்டன. அந்நூற்றுண்டில் அதாவது கம்பர் காலத்தை அடுத்துப் பாண்டி நாட்டுப் பழந்தமிழ் எழுத்துக் கைவிடப்பட்டு, சோழநாட்டுக்குரிய எழுத்துத் தமிழக முழுதும் பரந்தது. ஆனால் இன்றளவும் துளுநாட்டில் பழந்தமிழ் வட்டெழுத்து நிலவுகிறது.

மலையாள எழுத்துத் தனியாக எழுந்தது 16-ம் நூற்றுண்டிலேயே.

ஐந்து தமிழக மளாவிய முத்தமிழ் அல்லது பழம் பெருந்தமிழ் இன்று இவ்வாறு சிதறுற்றுத் தேய்ந்து, ஒரு தமிழக எல்லையிலும் குறைவுற்று, ஒடுங்கிய ஒரு தமிழ் ஆகியுள்ளது.

பண்டைத் தமிழ் எல்லைக் குறுக்கம்

சங்ககாலத்தில் தமிழ் மொழி பேசிய செந்தமிழகம் அதாவது தமிழ்நாட்டின் எல்லை இன்றைய தமிழ் நாட்டின் எல்லையைவிட விரிவானது. இன்றைய தமிழ் நாட்டின் எல்லை வடக்கே திருப்பதி அல்லது திருவேங்கடம், கிழக்கும் தெற்கும் கடல், மேற்கே ஏறத்தாழ, மேற்கு மலைத் தொடர் என்பன ஆகும்.

"குண கடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்"

என்ற நன்னூற் பாயிரக் குறிப்பு இவ்வெல்லையையே காட்டுகிறது. நன்னூலார் காலம் 12-ம் நூற்றுண்டு. அது முதல் இன்றைய எல்லையே நிலவி வந்துள்ளது. ஆனால்

இதற்கு ஆயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட சங்ககால எல்லை, மேற்கு மலைத்தொடர் கடந்து இன்றைய மலையாள நாட்டையும் அதன் வடக்கேயுள்ள தென் கன்னட மாவட்டத்தையும் உள்ளடக்கியதாயிருந்தது. அத்துடன் தென் மைசூரும் இராயல சீமாவின் ஒரு பகுதியும் அன்று செந்தமிழகத்தின் கூறுகளாயிருந்தன.

சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்டு, தொல்காப்பிய காலத்தில் தமிழ்நாடு இன்னும் பரந்தகன்றதாயிருந்தது. குமரி முனைக்குத் தெற்கே இன்று கடல் அலைபாயும் இடத்தில் ஒரு பழம் பெருமாநிலம் பரந்து கிடந்தது. தொல்காப்பியர் பிறந்து வளர்ந்த பரப்பு அதுவே. அவர் காலப் பாண்டியர் தலைநகரான அலைவாய் அல்லது கவாடபுரம் அப்பரப்பிலேயே குமரியாற்றின் கடல் முகத்தில் இருந்தது. தொல்காப்பியர் தமிழ்கூறும் நல் உலகின் வட எல்லையாக வேங்கடத்தையும் தென் எல்லையாகக் குமரி யாற்றையுமே குறித்தார்.

செந்தமிழ் நிலக் குறுக்கம்

தொல்காப்பியர் காலத்தில் குமரியாற்றுக்குத்தெற்கே தமிழின்றி வேறு மொழி பேசப்பட்டதென்று நாம் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் முதற் சங்ககாலப் பாண்டியன் தலைநகரான தென் மதுரை குமரியாற்றுக்குத் தெற்கே, பஃறுளியாற்றின் கரையிலேயே இருந்தது. முதற் சங்க காலத்தில் செந்தமிழ் நிலமாகக் கருதப்பட்ட குமரியாற்றின் தென் பகுதி தொல்காப்பியர் காலத்துக்குள் தலைநகரின் மாறுபாட்டால் கொடுந் தமிழ்ப்பகுதியாகக் கருதப்பட்டது என்பதே பொருந்தும்.

செந்தமிழ் அல்லது திருந்திய பண்பட்ட தமிழ், கொடுந் தமிழ் அல்லது திருந்தாத பண்படாத தமிழ்

என்ற பாகுபாடு தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முற்பட்டே தொடங்கிவிட்டது என்று கூறலாம். ஆனால் தொல் காப்பிய காலத்திலும் சங்ககாலத்திலும் 'செந்தமிழ்' 'கொடுந்தமிழ்' என்ற சொற்கள் சுட்டிய பொருளும் எல்லை யும் வேறு. இவற்றிற்குப் பிற்பட்ட உரையாசிரியர் காலங் களில் அவைகொண்ட பொருளும் எல்லையும் வேறு.

இன்று நாம் தமிழ்நாடு என்று கூறும் பகுதியும் அது கடந்த பண்டைத் தமிழ்நாட்டுப் பகுதியும் சேர்ந்து அன்று செந்தமிழகம் என்று கருதப்பட்டது. இன்று பிறமொழிகள் என்று நாம் கருதும் தமிழினமொழிப் பகுதிகளே அன்று கொடுந்தமிழ் நாடுகளாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால் உரையா சிரியர் காலங்களில் பழைய செந்தமிழகமே தமிழகமாகக் கருதப்பட்டது. செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் இரண்டையும் அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்குள் தேடினர். உரையாசிரியர்கள் இச்சொற்கள் வகையில் தொல்காப்பியர்காலப் பொரு ளெல்லை காணுமல் திகைத்துத் திண்டாடியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் காலச் செந்தமிழக எல்லைகள், கிழக்கு மேற்கு இருபுறமும் கடல், வடக்கே வேங்கடம், தெற்கே குமரியாறு என்பவை. சங்ககாலத் தமிழக எல்லை இதில் மிகுதி குறைந்தது. குமரி நாடு சங்ககாலத்துக்குள்ளாகக் கடல் கொள்ளப்பட்டதே இதற்குக் காரணம். ஆனால் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டு மலையாள, தென்கன்னடப் பகுதி களின் பிரிவால் தமிழ்நாடு மேலும் குறுகிற்று.

சொல் மாறுபாடுகள்

கால வேறுபாடு, இட வேறுபாடு, நிலைவேறுபாடு ஆகியவற்ருல் பொருள்கள் திரிபடைவதுண்டு. பொருளின் பெயர் இவ்வேறுபாடுகளை எப்போதும் சுட்டுவதில்லை. சொற்பொருளில் திட்ப நுட்பவரையறை வேண்டும்போது

மட்டுமே அவை சுட்டப்படும். வேறுபாடுகள் பொருளின் அடிப்படைத் தொடர்பை மறக்கடிப்பதும் உண்டு. அப்போது ஒரே பொருள் இரு வேறு நிலையில் இரு வேறு பெயர்களைப் பெற்றியங்கும்.

மாரிகாலத்தில் இருகரையும் புரண்டோடும் காவிரியும், கோடை காலத்தில் மணலிடையே நெளிந்து செல்லும் காவிரியும் ஒரே காவிரியின் இரண்டு கால நிலை வேறுபாடுகளே. இவற்றை வேறு வேறு பெயர்கொண்டு நாம் குறிப்பதில்லை. அதே சமயம் தலைக் காவிரியும் அகண்ட காவிரியும் இடநிலை வேறுபாடுகள். இவற்றை 'தலைக்காவிரி' 'அகண்ட காவிரி' எனக் 'காவிரி'யுடன் அடைமொழி தந்து குறிக்கிறோம். ஆனால் காவிரியில் இரு கிளைகள் 'காவிரி,' 'கொள்ளிடம்' என இரு வேறு பெயர்கள் கொள்கின்றன.

'தமிழ்,' 'தென்மொழி,' 'திராவிடம்!' இவை ஒரு பொருள் சுட்டியவை, ஆனால் ஒரே பொருளின் பல் வேறு வகை உருவங்களையும் கால இடநிலை வேறுபாடுகளையும் அவை சார்ந்த திரிபுகளையும் இவை குறிக்கின்றன.

தலைக் காவிரியையும் அகண்ட காவிரியையும் 'காவிரி' என்ற ஒரு சொல்லே குறிக்கமுடியும். அதுபோலத் தமிழர் வழக்காற்றில் பழம்பெருந்தமிழ், குறுகிய இன்றைய தமிழ் ஆகிய இரண்டும் 'தமிழ்' என்ற ஒரே சொல்லால் சுட்டப்பட்டு வருகிறது. ஒரே பொருளின் கருமூலத் தொடர்பை இதுதெளிவுபடுத்துகிறது. ஆனால் பொருள் திட்ப நுட்பம் வேண்டிய இடங்களில், வேறுபாடும் திரிபும் சுட்ட அடைகொடுத்த தொடரோ அல்லது தனிச்சொல்லோ தேவைப்படுகின்றன. 'முத்தமிழ்,' 'பழம் பெருந்தமிழ்' என்பன தமிழின் முன்னை நிலையைத் திட்பம்படக் குறிக்க எழுந்த அடைசார்ந்த பெயர்கள். ஆனால் அடையடுத்த இப்பெயர்

களாலும் பொருள் மயக்கம் ஏற்பட இடமுண்டு. முன்னைய தமிழுக்கும் இன்றைய தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பை மட்டும்தான் அவை குறிக்கின்றன. இவற்றுக்கும் மலையாளம், துளு, கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய பிரிவுற்ற இனப்பகுதிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பை அவை சுட்டவில்லை. அது மட்டுமன்று. அவற்றின் பொது மூலமான 'முத்தமிழை'ச் சுட்டுவதிலும் அவை குழப்பம் தருகின்றன. திராவிடம் என்ற தனி வேறு சொல் இக்காரணங்களால் இனம் சுட்டிய பொதுப் பெயராய் இன்று மேலை உலக அறிஞராலும், ஏனை உலக அறிஞராலும் வழங்கப்படுகிறது.

திராவிடம், தமிழ் : சொல் மரபு

திராவிடம் என்ற சொல் தமிழ் இலக்கியத்தில் அணிமைக்கால 'வழக்கே. வழங்குமிடங்களிலும் அது சமஸ்கிருதவாணர் வழக்கை ஒட்டியே கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சொல் முன்பு வழங்காவிட்டாலும் சொல் குறித்த பொருளும் பண்பும் மிகப்பழமை வாய்ந்தவை. 'தமிழ்' என்ற சொல்லாலேயே இது பெரிதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மொழி குறித்த குறுகிய பொருளுடன் அது தமிழர் வழக்கில் இன்று மயங்கினும் அன்று மிகுதி குழப்பம் விளைவிக்கவில்லை. ஏனெனில் தமிழரிடையே தமிழுக்கு மாறான அயற்பண்பு அன்று ஆரியம் ஒன்றே. 'ஆரியம்-திராவிடம்' என 'இன்று நாம் சுட்டும் எதிர்பண்பு வழக்கு அன்று 'ஆரியம்— தமிழ்' என்று கையாளப்பட்டது, நக்கீரர் பாடலாகத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் தரும் இரு வெண்பாக்களிலும்,

"ஆரியம் நன்று, தமிழ் தீது" என்றும்

"ஆரியம் நன்று, தமிழ்நன்று" என்றும்

இச்சொற்கள் எதிரெதிர் வழக்காக உறழப்பட்டுள்ளன அப்பர் தேவாரத்திலும்,

" ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய் "

என இதே உணச்சி காணப்படுகிறது.

சமஸ்கிருத மொழிவாணரிடையே திராவிடம் என்ற சொல் புராணங்களில் தமிழகத்தைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளது. ஆனால் அன்றைய சூழ்நிலையில் தமிழகம் என்ற சொல் பொதுவாகத் தென்னாட்டையே குறித்தது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து அது தென்னாட்டையும் தென்னாட்டு மொழிகளையும் பொதுவாகச் சுட்டிற்று. சில சமயம் அது ஆந்திரம் என்ற சொல்லுடன் இணைந்து ஆந்திரம் உட்பட்ட தென்னாடு முழுவதையும் அதன் மொழி அல்லது மொழிகளையும் பொதுவாகச் சுட்டிற்று. ஆனால் பெரு வழக்காக அது தென்னாட்டின் ஒரே பழம் பெரு மொழியும், தலைசிறந்த பண்பட்ட மொழியுமாய்த் திகழ்ந்த தமிழையும் தமிழகத்தையும் சிறப்பாகக் குறித்தது.

இருசொற்களின் பழமை மூலங்கள்

'திராவிடம்' 'தமிழ்' ஆகிய சொற்கள் பொருள் தொடர்புடையவை. அத்துடன் சொல் தொடர்பும் உடையன என்னலாம். சமஸ்கிருதப் பற்றாளர் சிலர் 'திராவிடர்' என்ற சமஸ்கிருத வழக்கே திராமிளர், தாமிளர் எனச் சிதைந்து தமிழர், தமிழர் என்றாயிற்று என்று கூறுவதுண்டு. இது நமக்குக்கிட்டும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளுக்கு முரணானது. ஏனெனில் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுக்களில் 'திராவிட' என்ற சொல்லுக்கு முற்பட்டே 'தரமிள' 'திராமிள' என்ற வழக்குகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் இச் சொற்களின் வரலாறு நேர் மாறானதென்று தமிழ்ப்பற்றாளர் பலர் கருதுகின்றனர். 'தமிழ்' என்பதே சிதைந்து தரமிளர், திராமிளர், திராவிடர் என ஆயிற்று என்று அவர்கள் கொள்கின்

றனர். ஆனால் மொழி நூல் இன்று அடைந்துள்ள வளர்ச்சிப் படியில் இம்மாறுதல் இயல்பான மாறுதலாக முற்றிலும் விளக்க முடியாத நிலையில் உள்ளது.

எப்படியும் 'திராவிடம்' என்ற சமஸ்கிருதவாணர் வழக்கைவிடத் தமிழ் என்ற வழக்குத் தமிழகத்தில் பழமையானது என்பதில் ஐயமில்லை. கிரேக்கர் 'தமிழகம்' என்ற சொல்லை வழங்கியதும், தொல்காப்பியம் 'தமிழ்' என்ற சொல்லைத் தமிழ்ச் சொல்லாகவே கொண்டு இலக்கணம் கூறுவதும் இதற்கு மறுக்க முடியாத சான்றுகள் ஆகும்.

உலகப் பழமையாராய்ச்சியாளர் 'தமிழ்' என்ற சொல்லைப் போலவே 'திராவிடம்' என்ற சொல்லும் மிகப் பழமையானது என்று கருதுகின்றனர். மேலை ஐரோப்பாவில் பிரிட்டன், ஃபிரான்சு, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்த பண்டைப் பழம்குடிமக்களிடையே குருமார் 'துருயிதர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். இம் மக்களுடனும், நடுநிலக் கடலக மக்களுடனும் தமிழினத்தவர் தொடர்புடையவர் ஆவர். துருயிதர் என்ற பெயருடனும் நடுநலக் கடலகமெங்கும் காணப்படும் எட்ரஸ்கானர், திரேனியர் என்ற இனப்பெயர்களுடனும் 'திராவிடம்' என்ற சொல் தொடர்புடையதென்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

உண்மையில் 'திராவிடம்,' 'தமிழ்' ஆகிய இரு சொற்களும் ஒரே வேர்ச்சொல் அடிப்படையானவையே யாகும். திராவிடம் 'திரு' அல்லது 'திரை' என்றும் சொல்லடியுடன் 'இடம்' சேர்ந்த இணைப்பு என்னலாம். அதுபோலத் தமிழ் 'தம்' என்ற சொல்லடியுடன் 'இழ்' என்ற வேர்ச்சொல்லின் இணைப்பு ஆகும். 'இழ்' என்பது தமிழர் இனமும் மொழியும் பண்பும் குறிக்கும். 'இடம்'

அதன் திரிபாய் தமிழர் வாழும் பகுதிக்குப் பெயராய், இன்று பரந்த பொதுப் பொருளாகி பரப்பைக் குறித்துள்ளது. 'இழ்' என்பதன் தொடர்பை 'ஈழம்' 'இலங்கை' என்ற இலங்கைத் தீவின் பெயர்களிலும் பண்டைப் பாரசிகத்தின் தொல் பழங்காலப் பழங்குடியினரான 'ஏலமியர்' பெயரிலும் காணலாம்.

'திரு', 'திரை' என்பவை தமிழில் தொடர்புடைய சொற்கள். 'திரை' அலையையும் கடலையும் குறிக்கும் தமிழர் பெருஞ் செல்வம் பெரிதும் கடலும் கடல் வாணிகமும் சார்ந்ததாதலால், 'திரு' செல்வம் குறித்தது. கீழைக் கடலோரத்தில் கடல் வாணிகம் நடாத்திய தமிழினத்தவர் திரையர் எனக் குறிக்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியங்கள் இப்பெயரைப் பல்லவர் பெயராக வழங்கியுள்ளன.

திரையரும் ஆந்திரரும் இனத் தொடர்புடையவர். இரண்டு இனங்களின் பெயரிலும் 'திரை' பொது வேர் சொல்லாய் இருப்பதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. ஆந்திரர் இரட்டைப் பாய்மரக் கப்பலையே தம் நாணயங்களில் பொறித்து, தம் பெயரின் சொற்பொருளில் அமைந்த இனப் பண்பைக் காட்டியுள்ளனர்.

மேலை, கீழைத் தொடர்பு முந்தியது ; வடக்குத்தொடர்பு பிந்தியது

தமிழகம் முத்திசையில் கடல் சூழ்ந்தது. ஆயினும் இன்று தமிழர் உள்நாட்டில் அடங்கிய குறுகிய வாழ்வினராகவே அமைகின்றனர். இது அவர்கள் பண்டைநிலைக்கு நேர்மாறானது. ஏனெனில் உலகின் பழம்பெருங் கடலோடி இனங்களில் தமிழினம் தலைசிறந்தது. அதன் வெளியுலகத் தொடர்புகளும் பெரிதும் கடல் தொடர்புகளாக, மேல்திசை கீழ்திசைத் தொடர்புகளாகவே இருந்

தன. நிலச் சார்பான வடதிசைத் தொடர்பு மிக அணிமைக் காலச் செய்தியே யாகும்.

திசை குறித்த பெயராக, 'தென்மொழி' என்ற சொல் லும் தமிழுக்கு மிக அணிமைக்கால வழக்கே என்பது தெளிவு.

'தென்மொழி' என்ற சொல் தொடக்கத்தில் திசை குறிக்காத சொல்லாகவே இருந்திருக்கக்கூடும் என்னல் வேண்டும். ஏனென்றால் கம்பர் காலம்வரை 'தென் சொல்' இனிமையான சொல் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட் டிருப்பது காண்கிறோம்.

"தென் சொற் கடந்தான் வடசொற் கடற் கெல்லை கண்டான்' என்ற கம்பராமாயண அடியில் "தென் சொற் கடந்தான்'என்பது உண்மையில் 'தென்சொற்கள் தந்தான்' என்றே பொருள் படுவதாகும். ஆனால் அதே சமயம் கம்பநாடர் 'வடசொல்' என்பதைத் திசைப் பொருளில் 'வடமொழி' என்றும் 'சமஸ்கிருதம்' என்றுமே கொண் டார். பழைய பண்புப் பொருளும் புதிய திசைப் பொரு ளும் இங்கே கம்பரால் அணி அழகுபட மயங்க வைக்கப் பட்டுள்ளன என்று காணலாம்.

தென்மொழி என்பதன் பழம் பொருள் இனிமை யுடைய மொழி என்பதே. தமிழ் என்ற சொல் இனிமை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டிருப்பது இதனை வலியுறுத் தப் போதியது. அத்துடன் தமிழின மொழிகளின் பெயர் களும்கூட இதே துணைப்பொருள் வாய்ந்தவையாய் உள்ளன. மலையாளம் என்ற சொல் மலையம் அல்லது தென்றல் என்ற பொருளையும்; கன்னடம் என்ற சொல் கன்னல் அல்லது கரும்பு என்ற பொருளையும்; தெலுங்கு அல்லது தெனுகு தேன் என்ற பொருளையும்; துளு என்பது துளி அல்லது தேன் துளி என்ற பொருளையும்;

குடக்கு என்ற சொல் குடம் அல்லது குளம் அதாவது சருக்கரை என்ற பொருளேயும் அளாவி இயங்குவது காணலாம்.

இனிமைப் பொருளுடைய 'தென்', 'குட' என்ற சொற்களே பின்னாட்களில் அவ்வம்மொழி யடிப்படையாகத் 'தெற்கு', 'மேற்கு' என்ற திசைப் பொருள்களேயும் கொண்டனவோ என்று ஐயுற இடமுண்டு. மேற்கு, கிழக்கு என்பது தமிழகப் பெரும்பகுதியின் நில இயலுக் கேற்ப மேல், கீழ் அதாவது மேடு பள்ளப் பெயராக அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

தொல்காப்பிய சங்ககால வழக்குகள்

தொல்காப்பிய காலத்திலும் சங்க காலத்திலும் தென்மொழி என்ற வழக்குக் காணப்பெறவில்லே. ஆனல் 'வடசொல்' 'வடமொழி' என்ற வழக்கு இரண்டிலுமே காணப்படுகிறது. அத்துடன் தென்னவன் தென்னுடு என்ற வழக்குகளும் பாண்டிநாடர், பாண்டிய நாடு குறித்த வழக்குகளாகவே காணப்படுகின்றன. 'தென்றல்' இனிய காற்று, தென்காற்று என்று மயங்குவதுபோல, இங்கே இனிய தமிழுக்குரிய நாடு தென்னுடு என்ற பொருளில் மயங்கிற்று என்னலாம். இதற்கேற்ப, தொல்காப்பியத்திலும் 'வடசொல்' திசை குறித்த சொல்லாகக் காணப்பெறவில்லே. இக்காலத்தவர் அதை எளிதாக 'வடமொழி' என்றும் 'சமஸ்கிருத'மென்றும் தம் வழக்கின் பொருள் கொண்டு விடுகின்றனர். ஆனல் அறிஞர் பா. வே. மாணிக்க நாயகர் குறித்துள்ளபடி, இங்கே வடக்கு திசைப் பெயராகத் தெரியவில்லே. 'வடக்கிருத்தல்' முதலிற் பண்பையும் பின் திசையையும் குறித்ததுபோல, இங்கும் 'வட' என்பது 'மேல் நோக்கு' அதாவது 'சமய நோக்கே' குறித்திருத்தல் சாலும். வடசொல் என்பது

சமயத்துறை, மந்திரம் ஆகியவற்றுக்காகத் தமிழ் முனிவர் வகுத்த சொல் தொகுதியே என்னல் இழுக்காது.

தெற்கே தமிழகத்தைக் கடல் கொண்டபோது, தமிழர் வடக்கே குடியேறித்தான் புதுவாழ்வு கண்டனர். வடக்குப் புதுவாழ்வும் சமய வாழ்வும் குறித்தது இதனாலேயே என்னலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் வடமொழி திசை குறிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. வடதிசையிலிருந்து வந்தவர் வழங்கிய வேதமொழி, பாளி பாகத மொழிகளை அது குறித்தது. சமஸ்கிருதம் சங்ககாலத்தில் வழக்குக்கு வரவில்லை, கருவிலேயே இருந்தது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

சங்ககாலம் வரை தென்மொழி, வடமொழி என்ற வழக்கு பெருவழக்கல்ல என்பது தெளிவு. வழங்கிய போதும் அவை பெரிதும் திசை வழக்காக நிலவவில்லை, பண்பு வழக்காகவே நிலவின என்றும் காண்கிறோம்.

இடைக்கால, தற்கால மரபு

தமிழுக்குத் 'தென்மொழி' என்ற பெயரும், சமஸ்கிருதத்துக்கு 'வடமொழி' என்ற பெயரும் வழங்கிய காலம் கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பிரிவேயாகும். இதற்கு முற்பட்ட தொல்காப்பிய, சங்க இலக்கிய காலங்களிலெல்லாம், தமிழ் கீழை யுலகிலே போட்டியற்ற ஒரே பண்பட்ட மொழியாகத் தனியாட்சி செய்தது. 'தென்மொழி', 'வடமொழி' என்ற எதிரெதிர் வழக்குக்குரிய மொழி எதுவும் அன்று நாகரிக உலகில் இல்லை.

இக்காலப் பிரிவுக்குப் பின்னரோ, தென்னாட்டு மொழிகள் எல்லாமே பண்பட்ட மொழிகளாய் இலக்கிய வளம் பெறத் தொடங்கின. அத்துடன் சமஸ்கிருத

மொழி மட்டுமன்றி, அதன் இலக்கியப் பெருவாழ்வும் சாயத் தொடங்கிவிட்டது. தமிழ் 'தென்மொழி' என்ற நிலை இழந்து 'தென் மொழிகளுள்' ஒன்ருய், வளர்ச்சி குன்றிவிட்ட சமஸ்கிருதத்தின் நிழலில் ஒதுங்கிப் பதுங்கத் தொடங்கிற்று.

'தென்மொழி', 'வடமொழி' என்ற வழக்கு இப் போதும் நீடித்ததாயினும், அது மரபுவழக்காக நிலவிற்றே யன்றி, கி. பி. முதல் நூற்ருண்டிலிருந்து 12-ம் நூற் ருண்டு வரை நிலவியதுபோல உயிர் வழக்காய் உலவ வில்லை.

16-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து இன்றைய 20-ம் நூற்ருண்டு வரை ஒவ்வொன்ருகச் சிந்து கங்கை வெளியிலுள்ள மொழிகளும் மேலை ஐரோப்பிய, வடஐரோப்பிய மொழி களும், ஏனைய உலக மொழிகளும், பண்பட்டு இலக்கிய மொழிகளாகி யுள்ளன. இந்நிலையில் 'தென் மொழி', 'வட மொழி' என்ற எதிரெதிர் வழக்கு தமிழர் 'பழங்குடுவை' மரபு சார்ந்த வழக்கன்றி, மாநில வழக்காகவோ உலக வழக் காகவோ சிறக்கும் தகுதியுடையதன்று.

ஆயினும் 'தென்மொழி' என்ற சொல் இன்று தமிழின் பெயராக வழங்குவதில் ஒரு புதுப் பொருளும் புது வாய்ப்பு வளமும் உண்டு. தென்னுட்டு மொழிகள் அனைத்துக்கும் பொதுவான இனிமைப் பண்பையும், தென் ஞட்டையும் அது நன்கு சுட்டிக்காட்டுகிறது. அத்துடன் மரபு முறையில் தமிழையும், பண்பு முறையில் தமிழினத் தையும், நாட்டையும் குறிக்கும் சொல்லாக அது திகழ் கின்றது. தமிழ் தன் இன மொழிகளை அளாவி. தான் இழந்துவிட்ட பழம் பண்புகளை மீட்டும் பெற்று முன்னேறுந் தோறும், தென்மொழி என்ற அதன் பழம் பெயருக்கு அது மீண்டும் புதுப்பொருளும் புதுத் தகுதியும் தருவதா

யமையும். அது தென்னாட்டின் வருங்கால வளம் பெருக்கும் மொழியாய், தென் ஆசியாவின் மொழியாய் வளரும். தென்னுலகின் மொழியாய் உலகில் தேனிலாவொளி பரப்புவதாய் இலங்கும், இலங்கவேண்டும். அதை அவ்வாறு இலங்கச் செய்யும் இனிய கடமையும், எழிலார்ந்த பொறுப்பும், ஈடிலா உரிமையும் வருங்காலத் தமிழகச் சிற்பிகளுக்கு உரியதாகும்.

வருங்கால வளம்

இன்றைய 'இந்தியா, பாகிஸ்தான்' இரண்டும் அடங்கிய மாநிலத்தின் மொழிகள் இரண்டு மொழி இனக்குழு சார்ந்தவையாய் இயல்கின்றன. ஒன்று இந்திய-ஆரிய மொழிக்குழு. மற்றொன்று தமிழின அதாவது திராவிட மொழிக்குழு. இவற்றுள் திராவிடமொழிக் குழுவில் தமிழ், மலையாளம், துளு, கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய தென்னாட்டின் ஐந்து மொழிகளும் பண்பட்ட இலக்கிய மொழிகள். மற்றும் பிராகுலி, கோண்டு, இராசமகாலி முதலிய பண்படாமொழிகள் சிந்து கங்கை வெளியெங்கும் பரந்து சிதறிக்கிடக்கின்றன.

தமிழ் பண்பட்ட திராவிடமொழிகளில் தலைசிறந்த மொழி ; அவற்றின் நடுநாயகமொழி. அதுமட்டுமன்று, பண்பட்ட மொழிகளுக்கும் பண்படா மொழிகளுக்கும் இடையே பாலமாகவும் அது அமைந்துள்ளது.

திராவிடப் பண்புகளில் ஒவ்வொரு கூறு ஒவ்வொரு திராவிடமொழியில் சிறிதுள்ளதாயினும், மொத்த அளவில் தமிழே இன்றும் திராவிடப்பண்பின் மூலதனமாகவும், மூல திராவிடம் அல்லது பழம் பெருந்தமிழின் தலைமரபாகவும் தலைசிறந்த மரபாகவும் உள்ளது. இவ்வகையில் மாநிலத் தேசியவாழ்விலும், பண்பாட்டுவாழ்விலும் அதன் பங்கு

மிகப்பெரிது. அது தென்னாட்டுத் தேசியத்தின் கரு முதலாகவும், மாநிலத்தேசியத்தின் ஊக்கு முதலாகவும் ஒருங்கே இயல்கின்றது.

வேதமொழியிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் சிந்து கங்கை வெளியிலுள்ள மற்ற இந்திய-ஆரிய மொழிகளிலும் ஆரிய இனமொழிக்கூறு அடிப்படைச் சொல் தொகுதியின் அளவில் பெரிதேயாகும். அவை தனிஇனமாக வகுக்கப்படுவது அதனாலேயே. ஆனால் இலக்கணவளங்கள், சொல்லொழுங்கு, மரபு ஒழுங்கு ஆகியவற்றிலும், ஒலிப்புமுறையிலும், ஒலி மாறுபாடுகளின் பண்பிலும் இவ்வெல்லா மொழிகளும் மாநிலத்தின் அடிப்படை இனமான திராவிட இனப்பண்புடையவை என்று மொழி நூலார் அனைவருமே ஒருதலையாகக் கூறுகின்றனர். அத்துடன் அவற்றின் வளர்ச்சிப்போக்கும், வளர்ச்சியின் திசையும் பெரிதும் தமிழ் நாடியதாகவே காணப்படுகின்றன என்று பல மொழியாராய்ச்சி அறிஞர் கருதுகின்றனர். இவைமட்டும் அல்ல. உண்மையில் சொல்வளத்தில்கூட வேத மொழியைவிட சமஸ்கிருதமும், இரண்டையும்விடத் தாய்மொழிகளும் பேரளவில் அடிப்படை இனச் சார்புடை யவையே. சிறப்பாக இந்திய நாகரிகவாழ்வு, சமயவாழ்வு, அறிவியல், கலைவாழ்வு குறித்தசொற்களை எல்லாத் தாய் மொழிகளிலும் பெரிதும் தமிழ், தமிழினச் சொற்களேயாகும்.

மாமலைமருந்தும் வளந்தரும் விருந்தும்

தமிழ், சமஸ்கிருத இலக்கிய இலக்கண நூல்களை ஒப்பு நோக்குபவர்களுக்கு, இரு துறைகளிலும் தொடக்கத்தில் சமஸ்கிருதம் தமிழைப் பின்பற்றுவதையும்; இடைக்காலத்தில் இரண்டும் ஒரே உயிரோட்டத்தின் இரு கிளைகளாகப் போட்டியிட்டு நடைபோடுவதையும்; அணி

மைக்காலத்தில் சமஸ்கிருதத்தை தமிழ் பின்பற்றமுயன்று குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடுவதுபோல் இரண்டும் உயிர்ப்பாற்றல் இழப்பதையும் காணலாம்.

மேலை உலக ஒளி, சிறப்பாக ஆங்கிலமொழியின் ஒளி. அது உடன் பிறவா மாமலையிலுள்ள மருந்தேபோல் இன்று மயக்கம்தரும் அயல் பண்பகற்றி, தற்பண்பைத் எழுப்பியுள்ளது. மறுமலர்ச்சியைத் தூண்டியுள்ளது. நச்சணுக்களாய் அமைந்த கீழை மரபுகளுக்கும், நன் மருந்தாயமைந்த மேலை மரபுக்கும் ஒருங்கே வருங்கால விருந்தாய் அமையத் தக்கது தமிழ் என்னலாம்.

தூண்டுதல்தரும் மேலை உலகுக்கும் மறைப்புத் திரையிட்ட கீழையுலகுக்கும் புத்தொளிதரும் ஆற்றல் தமிழுக்கு உண்டு.

தென் கிழக்காசியாவெங்கும் தமிழர் இன்று வாழ் கின்றனர், தென் கிழக்காசியா வெங்கும் தமிழகம் இன்று புத்தொளியும் புத்தார்வமும் எழுப்பி வருகிறது. மேற்கே தமிழினத்துடன் தொடக்கக் காலத்தில் உறவுகொண் டிருந்த நாடுகள் இனங்கள், பண்பாடுகள் அழிந்தொழிந்த பின்னும் கிழக்கே அவை நீடித்து நிலவுவதன் மறை மெய்ம்மை இதுவே. அயலின ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்ட தமிழினம் அந்நாட்டின் புதுத் தேசியங்களால் துவைத்துத் துரத்தப்படினும், அத்தேசியங்களைத் தமிழினமே தன் உயிர்ப்பாற்றலால் ஊக்கிவருகிறது. வருங்காலத் தமிழகத் தின் வளத்துக்குரிய சூழலாக, வருங்கால உலகில் மீட்டும் தென்கிழக்கிலிருந்து ஒளி வீசும் கதிரவனுக்குரிய செவ்வா னொளியாக அது திகழத் தொடங்கியுள்ளது.

மாநிலமொழிகளிலோ, தென்னாட்டு மொழிகளிலோ, தமிழ் ஒன்றே பேரளவில் இன்றும் கடல் கடந்து ஐந்து கண்டங்களிலும் பேசப்படும் மொழி ஆகும். ஐந்து

கடலலைகளுடனும் அதன் குரல்கள் இன்னும் இணை கின்றன. இக்குரல்கள் இன்று தமிழன் அடிமை வாழ் வின் அவலக் குரல்களாயினும் வருங்காலத்தில் அவை வள்ளுவர் அருளறக் குரல்களாக மலர்ச்சி யுறுவது உறுதி என்னலாம்.

ஊழிகடந்து ஊழி உலகுக்குப் புத்துயிரளிக்கும் கடவுட் கூறுகத் தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சி தளிர்க்கத் தொடங்கியுள்ளது.

3. மொழியின் இயல்பு

மனித இனத்தின் சாதனைகள் பல. மனிதனே கண்டு வியக்கும் அரும்பெருஞ் சாதனைகள்கூட அவற்றிடையே உண்டு. ஆயினும் அவ்வெல்லாச் சாதனைகளுக்கும் அடிப்படையாய் உதவுவது மொழியே. அறிவுநூல் வளர்ச்சி, ஆட்சி, சமுதாய வாழ்வு, சமயம், கலை, நாகரிகம்— எதுவுமே மொழி யில்லாவிட்டால் இல்லை.

மொழி மனித நாகரிகத்துடன் நாகரிகமாக வளர்வது, மனித நாகரிகத்தை வளர்ப்பது. மனிதன் அறிவையும் உணர்வையும் அனுபவத்தையும் தலைமுறை கடந்து தலைமுறை, ஊழி கடந்து ஊழி கொண்டு செல்வது. காலத்தையும் இடத்தையும் தாண்டி, இயற்கையை மனிதன் வென்று ஆட்கொள்ள உதவுவது அதுவே.

சமுதாய வாழ்வுக்கு மட்டுமல்ல, குடும்ப வாழ்வுக்கும் மொழிதான் உயிர் மூச்சு!

நாகரிகம் முன்னேறுந் தோறும் அரசியல்,. சமயம், சமுதாயம் சார்ந்த பிரிவினைகள், எல்லைக் கோடுகள் மங்கி மறைந்து வருகின்றன, மங்கி மறையும். உலகம் ஒருலகமாக வளர்ச்சி யடையுந்தோறும் சாதி வேறுபாடுகள், நிற வேறுபாடுகள், பிறப்பு வேறுபாடுகள், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள் யாவும் தடமழிந்து ஒழிவது உறுதி. ஆனால் மொழியும், மொழி சார்ந்த இனமும தேசமும் அவ்வாறு மங்கி மறைவதில்லை, மறைய முடியாது. ஏனெனில் நாகரிகத்துக்கே அடிப்படையான பண்புகளை உருவாக்குவதும் பேணுவதும் வளர்ப்பதும் மொழியே.

இன நாகரிகமும் மொழியும்

மனித இன வாழ்வில் நாகரிகம் அதன் அலைகடற் பரப்பு மட்டுமே. மொழியே அதன் ஆழ்கடற் பண்பு. நாகரிகம் மனித இனத்தின் உயர்குடிகள், ஆட்சி வகுப்பினர், செல்வர் ஆகியோர் வாழ்வை மட்டுமே அளாவி மேலோடிச் செல்லும் ஒரு படர்கொடி. மொழியோ கோமக்கள், குடிமக்கள் ; ஆண்டான், அடிமை ; முதலாளி, தொழிலாளி ; கற்றறிந்த புலவோர், கல்வியில் பிற்பட்டோர் ; செல்வர், ஏழைகள் ஆகிய எல்லா இனப் பரப்புகளையும் ஊடுருவி இன வாழ்வின் அடிநிலத்தில் ஆழ்ந்து ஊன்றிப் பரவிய ஒரு வேர்ப்பண்பு.

சமயம், இனம், தேசம் ஆகியவற்றில் உயர்வு தாழ்வுக்கு இடம் இருக்கலாம், இருந்தே வருகிறது. ஆனால் மொழியில், தாய்மொழியில் எத்தகைய அடிப்படை உயர்வு தாழ்வும் இருக்க முடியாது. எத்தகைய உயர்வு தாழ்வும் நீடித்து நிற்கவும் முடியாது. பேச்சுத் திறத்தில் குன்றிய பண்டிதரையும், அதில் மிஞ்சிய குதிரைக்காரரையும் தாய்மொழியிலே மட்டும்தான் காண முடியும் !

உலகெங்கணும் புரோகிதர், உயர்குடியினர், ஆட்சி வகுப்பினர் ஆகியோர் அயல்மொழி ஆட்சியையே பெரிதும் ஆதரித்து வந்திருப்பதின் மூலகாரணம், ஆதரித்து வருவதன் உள்ளார்ந்த நோக்கம் இதுவே !

நாட்டு வாழ்வில், மக்கள் வாழ்வில் இப்பேருண்மையை வெள்ளிடை மலைபோல் காணலாம்.

தாய்மொழி நாட்டு மொழியாக, கல்வி மொழியாக, சமய மொழியாக நிலவும் நாடுகளில்தான் நாம் மலர்ச்சியை, மறுமலர்ச்சிகளைக் காண்கிறோம். அந்நாடுகளிலும் அவ்வாறு நிலவும் காலங்களில்தான் அந்நிலை மலர்கிறது.

மற்றும் அந்த உரிமைநிலை முற்றிலும் ஏற்பட்டுள்ள மேலை ஐரோப்பாவே, இன்று அறிவுநூல் துறைகளில் முன்னேறி யுள்ளது, முன்னேறி வருகிறது! அந்நிலை இன்னும் ஏற்படாத கீழை உலகமும் தமிழ்நாடும் அந்நிலை ஏற்படும் வரை, அத்துறையில் பிற்பட்டே இருக்கமுடியும், பிற்பட்டே யுள்ளன. நடையுடை பாவனைகளில் அவை மேலையுலகத் தின் அடிநிழலைப் பின்பற்றுவது போல, அறிவுத் துறை யிலும் மேலையுலகத்தைப் பின்பற்றி யுழன்று போலி வாழ்வு தான் வாழமுடியும்; தற்பண்புடைய உயிர் நாகரிகம் வளர்க்க முடியாது.

மொழியின் சமதர்மம்

தாய்மொழி வாழ்வில் அரசனும் ஆண்டியும், புலவ னும் புலமையுற்றவனும், வணிகனும் துறவியும் ஒரு நிலைப்பட்டவர்களே. அவர்கள் யாவருமே எவ்வகை ஏற்றத் தாழ்வுமில்லாமல் அதன் புகழில் தங்கு தடையின்றிச் சரி சமநிலையில் போட்டியிட முடியும், போட்டியிட்டிருக் கின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக, இரந்து திரிந்த ஹோமர் புகழை உலகாண்ட ஜூலியஸ் ஸீஸர் அத்துறையில் வென்றுவிடவில்லை. கல்லா நடிகனுகிய ஷேக்ஸ்பியர் புகழுடன் கற்றறிந்த புலமைக் கவிஞனுன மில்ட்டன் போட்டியிட முடிந்ததே தவிர, வெல்ல முடியவில்லை. வணிகராகிய கூலவாணிகன் சாத்தனுருடன் அரச துறவி யாகிய இளங்கோவும், துறவியாகிய திருத்தக்க தேவரும் சரிசமமாகவே போட்டியிட்டுள்ளனர்.

உலகின் கவிஞர், எழுத்தாளர், அறிவியல் புதுப் புனைவாளர் ஆகியோரிடையே எத்தனை பேர் ஆட்சி வகுப் பினர், உயர்குடியினர்? எத்தனை பேர் செல்வர், கல்வி கற்றவர்? கல்விக் கோயில்களாகிய கல்லூரி பல்கலைக் கழகங்கள் தரும் பட்டங்களைப் பெற்றோர்தாம் எத்தனை

பேர்? இக் கேள்விகளுக்குரிய விடை உலகப் பொதுமக்க ளுக்கு அதிர்ச்சி யளிப்பதாயிருக்கும்! உண்மையில் இக் கல்வி நிலையங்கள் கல்வியூற்றுக்களல்ல, கல்வியூற்றின் அறிவு நீரை எங்கும் கொண்டு பரப்பும் குழாய்கள் மட்டுமே! அவை அறிவின் வான்மழையோ உயிராறுகளோ அல்ல; வான்மழை நீரையும் உயிராற்று நீரையும் தேக்கி வைத்து வளம் பேணும் ஏரி குளங்கள் மட்டுமே! பொதுவுடைமை அரசாக, முழுநிறை தேசிய அரசாக நாடு நிலவாத இடத் தில், அறிவுக் குழாய்களாகக்கூட அவை இயங்குவதில்லை. அறிவு பரவாமல் ஆட்சி வகுப்பினருக்குள்ளேயே இருக்கும் படி பேணும் அறிவுப் புதைவிடமாகவோ, அறிவையும் விற் பனைச் சரக்காக்கும் அறிவுக் கடையாகவோ தான் இன்றைய உலகில் அவை இயங்குகின்றன.

அறிவூற்ருகவும் அறிவு மழையாகவும் உயிர்க்கலை யாருகவும் பயன்படுபவை உயர்குடி வாழ்வுமல்ல, கல்விக் கடைகளுமல்ல; தாய்மொழியின் உயிர் வாழ்வாகிய பொதுமக்கள் வாழ்வே.

செல்வத்தைப் படைப்பவர் செல்வரல்ல, ஏழைத் தொழிளாளிகளே! அதுபோல, அறிவுச் செல்வத்தைப் படைப்பவர்கள் அறிவுக் கடை வணிகராகிய போலி அறிஞ ரல்ல, ஏழை மக்கள் சமுதாயத்துக்கு உழைக்கும் உத்தமர் களே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது!

மொழியே மக்கட் செல்வம்

பொன்னுக்குப் பாடிய கம்பன் திறத்தைவிட, கூழுக் குப் பாடிய கம்பன் கால அவ்வையார் திறம் குறைந்த தன்று. அதுமட்டு மன்று. பொன் புகழ்க் கம்பனையும் பொதுப்புகழ் அவ்வையாரையும் மிஞ்சியதாயிருந்தது, என்ப தும் குறிப்பிடத்தக்கது! அந்த அவ்வையார் செவியுற்ற

ஏற்றப்பாட்டு என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம்! 'ஏற்றப் பாட்டுக்கு எதிர்ப் பாட்டில்லை' என்று அந்த அவ்வையார் மக்கட் பாடலைப் பாராட்டியதாகவும் அறிகிறோம். அறி வார்ந்த அவ்வன்னையின் பாராட்டைப் பின்பற்றியே இன்றைய நம் அறிவூழியும், அறிவார்ந்த மேலை உலகமும் மக்கட் பாடல்களுக்கு உயர் மதிப்பளிக் கின்றன.

கம்பன் பாட்டைவிட, அவ்வை பாட்டைவிட, ஏற்றப் பாட்டுத் தமிழினத்தின் கவிதைப் பண்புக்கு, கவிதை இன ஊற்றுக்கு நல்லசான்று. ஷேக்ஸ்பியரைவிட, மில்ட்டனை விட, நாட்டுப் புறப்பாடலான 'செவீசேஸ்' ஆங்கில மக்கள் இனக் கவிதை ஊற்றுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

கீழ்நாட்டின் இடைக்கால அவ்வையாரைப் போலவே மேல்நாட்டின் கதையுலக ஷேக்ஸ்பியரான ஸ்காட் இம் மக்கட் பாடலைச் செவிமடுத்துக் கேட்டார். அதன் பழம் புதுச் சுவையில் ஈடுபட்டு அவர் உலகுக்குப் புதுப் பழச் சுவை அளிக்க முடிந்தது!

உலக இலக்கியத்திலே, வேறு எம்மொழி இலக்கியத் துக்கும், கிரேக்க இலக்கியத்துக்குக்கூட இல்லாத ஒரு தனிச் சிறப்பு, தமிழ்ச் சங்க இலக்கியத்துக்கு உண்டு. அது ஒன்றே உலகின் உயர் இலக்கியங்களில் ஒரு மக்கள் இலக் கியம், உலகின் மக்கள் இலக்கியங்களில் ஓர் உயர் இலக்கியம்!

ஏற்றப்பாட்டைப் பாராட்டிய பிற்கால அவ்வையார் போற்றும் ஓர் ஒப்பற்ற பண்டைக்கால அவ்வையார், மக்கட் கவிஞர் போற்றும் ஒரு மக்கட் கவிதைத் தெய்வ மான திருவள்ளுவர் ஆகியோர் அச் சங்க இலக்கிய வானில் தண்கதிர். ஒண்கதிர்களாக விளங்கினர்.

தாய்மொழியின் தனிச் சிறப்பு

உலகில் மொழிகள் பலப்பல; எண்ணிறந்தன என்று கூறலாம். அவற்றின் இலக்கிய இலக்கண வளங்களில் உயர்வு தாழ்வு உண்டு—மலைமடு அளவான வேறுபாடு உண்டு. அவற்றின் பண்புகளில், அமைப்புக்களில், வாழ்க்கை வரலாறுகளில் எவ்வளவோ நிறைவு குறைவுகள் உண்டு. ஆனால் மொழி என்ற நிலையில், தாய்மொழி என்ற நிலையில், எல்லா மொழியும் ஒரு நிலைப்பட்ட மொழியே. அவ்வத் தாய் நிலமக்களுக்கு அவ்வத் தாய் மொழி உடலைப் பெற்ற அன்னையினும் சிறந்த உயிர் அன்னையே. ஒவ்வொரு மொழியும் அவ்வம் மொழிக்குரிய எல்லையில் மனித இனத்தின் அறிவூற்றே, மனித இனப் பண்பாடு வளர்க்கும் கலைப் பண்ணையேயாகும்.

பழமையிற் சிறந்த தமிழுக்கும், புதுமையிற் சிறந்த வங்காள மொழிக்கும் உருசிய மொழிக்கும் உள்ள அடிப் படை வேறுபாடு ஒன்றே ஒன்றுதான்—தமிழ் வாயிலாகத் தமிழர் உலகுக்குச் சிறந்த பண்பளிக்கமுடியும்; வங்காள மொழி, உருசியமொழிவாயிலாகவே வங்காளிகளும் உருசிய மக்களும் உலகுக்கு அத்தகைய பண்பை அளிக்க முடியும்!

வங்காளிமூலம் வளர எண்ணும் தமிழன், தமிழ்மூலம் வளர எண்ணும் உருசியன், உருசியமொழி மூலம் வளர எண்ணும் வங்காளி—இம்மூவரும் உலகில் தத்தம் மரபைத் துடைத்தழிப்பவர்—உலக நாகரிகத்துக்கு ஊறு விளை வித்துத் தாமும் இனமரபழித்து அழிந்தொழிபவரேயாவர்!

மொழி வரலாற்றின் படிப்பினை

மொழிக்கு — தாய்மொழிக்கு — தாய் மொழிகளில் கடைப்பட்ட தாய்மொழிக்குக் கூட மனித இன வளர்ச்சியில் இவ்வளவு அரியபெரிய பங்கு எப்படி ஏற்

பட்டது? பல இனங்கள் அழிந்துவிட்டபின்கூட, அவற்றின் மொழிகள் அவ் வினப்பண்புகளின் புகழ் வாழ்வு வளர்த்து, இனமழிந்த பின்னும் மனித இனத்தை வளர்க்க எவ்வாறு முடிந்துள்ளது?

மொழி வரலாறு இவ்வுண்மைகளை நமக்குக் காட்ட முடியும்.

வரலாறுகளில் சிறந்த வரலாறு—உயிர் வரலாறுகளில் சிறந்த உயிர் வரலாறு, மொழி வரலாறே! மனித இன வரலாற்றின் உயிர் முலப் பகுதி அதுவே. ஆனால் மொழி வரலாறு, மொழி நூல், உலகின் வரலாறுகளில் புத்தம் புதிய வரலாறு, இயல்நூல்களில் புத்தம் புதிய இயல்நூல். அது பிறந்தது 19-ம் நூற்றாண்டிலேயே. அது தமிழைத் தீண்டியது, தமிழை அளாவி வருவது 20-ம் நூற்றாண்டிலேயே. அதுதரும் படிப்பினைகளில் கருத்துச் செலுத்துவோம்.

மொழியின் பிறப்புப்பற்றிய கோட்பாடுகள்

மொழியின் பிறப்புப்பற்றி ஆராய்ந்த மொழி நூலறிஞர் அதுபற்றிய கற்பனைகளிலேயே பெரிதும் ஆழ்ந்துள்ளனர். கற்பனைக் கோட்பாடுகள் பலவற்றை உருவாக்கித் தந்துள்ளனர்.

மொழி கடவுளின் படைப்பு என்பதே உலகின் பழங்கால, மரபு வழக்கு. தமிகழத்தின் இடைக்கால மரபாகவும் இது அமையும். அறிவார்ந்த சமயவாதிகளுக்குக்கூட இக்கோட்பாடு கேலிக் கூத்தாக முடிவது. ஏனெனில் கடவுளின் படைப்பில் அடங்காத பொருள் இருந்தாலல்லவா, மொழியை மட்டும் கடவுளின் படைப்பு என்று கூற வேண்டும்?

கடவுளின் படைப்பு என்ற தொடருக்குரிய நேர் பொருள் மனிதனால் ஆக்கப்படாதது, இயற்கையாய்

அமைந்தது என்பதே. இப்பொருளில் கடவுளின் படைப்பு என்பதில் அரை உண்மை உண்டு. ஏனெனில் மொழியை மனிதன் வளர்ப்பது உண்மையாயினும், அதன் படைப்பில் அவனுக்குப் பங்கு இருப்பது உண்மையாயினும், இரண்டிலும் பெரும்பகுதி அவனையறியாது நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சியே யாகும்.

கடவுட் கருத்தைப் போலவே மொழியும் மனிதன் அறிவு நிலை கடந்தது. உணர்வுநிலையைக் கூடப் பல இடங்களில் தாண்டியது. இரண்டும் கடந்த மனிதன் செயல்நிலை அதாவது இயல்வாய்ப்பு (instinct) நிலையைக் கவிதைப் புனைவாற்றல் மிக்க அறிஞர் கடவுள் செயல் என்று சுட்டினுல் தவறில்லை. ஏனென்ருல் இத் திறத்தில் மனிதனும் மற்ற உயிரினங்களும் இயற்கையின் ஒரு கூருக மட்டுமே செயற்படுகின்றனர் என்னலாம்.

மொழிபற்றிய சமயச் சார்பற்ற கோட்பாடுகளை மொழி வரலாற்றறிஞர் அழகான செல்லப்பெயர்களிட்டு வழங்கியுள்ளனர். ‘கூகூ’க் கொள்கை (Bow-Vow theory), ஆகாகா’க் கொள்கை (Yoheho theory), ‘மணி ஓசை’க் கொள்கை (Ding-Dong theory), ‘தில்லானுக் கொள்கை’ அல்லது ஆட்பாடற் கொள்கை (Heyno-nino theory) சைகைக் கொள்கை (Gesticulation thory), மழலைக் கொள்கை (Child language theory) என இவை பெயரிடப் பட்டுள்ளன.*

---

*இவற்றின் விரிவை டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களின் மொழி வரலாறு இயல் 21. மொழியின் தோற்றம் என்ற பகுதியில் காண்க. அறிஞர் தேவநேயப் பாவாணரின் ‘முதல் தாய் மொழ்’ முன்னுரை பக்கம் 24-ல் இவற்றை ஒப்பொலி, உணர்வொலி, குறியொலி என்றும் வாய்ச் செய்கையொலி, குழந்தை வளர்ப்பொலி என்றும் பிரித்துத் தமிழ்ச் சொற்களில் மிகப் பெரும்பாலானவற்றையும் அவற்றினடிப் படையில் விரிவாக வகுக்கிருர். அவர் வகுப்புமுறை ஆராய்தற் குரியது.

விலங்கொலிகளைக் கண்டு பின்பற்றிய எதிரொலிக் குறியீடுகளாக மொழி தொடங்கிற்று என்பது 'கூகூக்' கொள்கை. மக்கள் மகிழ்ச்சி, வியப்பு உவகை ஆகிய உணர்ச்சிகள் காரணமாக இயற்கையாக எழுந்த மெய்ப் பாட்டொலிகளே மொழியாயிற்றென்பது 'ஆகாகா'க் கொள்கை. மணியின் செயற்பாடு 'டாண் டாண்' என்ற ஒலியாக எழுதுவதுபோல, ஒவ்வொரு பொருளிலும் செயலிலும் எழும் ஒலியையே மக்கள் முதலில் சொல் லாகக் கொண்டனர் என்பது 'மணி ஓசை'கொள்கை. இதைப் புனைந்துரைத்தவர் சமஸ்கிருதப் பெரும்புலவரும் ஆரிய இன மொழியாராய்ச்சியாளருமான மாக்ஸ் மூலர். மக்கள் மகிழ்ச்சிப் பாடல்களிலிருந்த மொழி பிறந்த தென்பது 'தில்லானா'க் கொள்கை.

குழந்தைப் பேச்சிலிருந்தும் சைகையுடன் எழும் ஒலி களிருந்துமே மொழி தோன்றிற்று என்பது 'மழலைக் கொள்கை', 'சைகைக் கொள்கை' ஆகும்.

மேற்கூறிய எல்லாவகையிலுமே மொழியில் சொற்கள் தோன்றியுள்ளன என்பது உண்மை. மொழியின் தொடக்க நிலைகளைக் குழந்தைகளின் மழலை சுட்டிக்காட்டும் பண் புடையது என்பதும் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியதே. ஆனால் இவற்றுள் எந்த ஒரு கொள்கையும் தனியாகவோ, எல்லாக் கொள்கையும் கூட்டாகவோகூட, மொழியின் பிறப்பை விளக்கப்போதியன அல்ல; அவை முற்கால வளர்ச்சிப் படிகளையே சுட்டிக்காட்டுவன.

மனித இனப் பிறப்புக்கு முந்தியது மொழியின் பிறப்பு

மொழியின் பிறப்புப்பற்றி மொழிநூலறிஞர்கள் குழப்பமடைவதற்கு ஒரு முனைப்பான காரணம் உண்டு. மொழியின் பிறப்பு உண்மையில் மனித இனத்தின் பிறப்

புக்கு முந்தியது. அதனை ஆராய்ந்து முடிவுகாணும் நூல் துறை மொழி நூலும் அல்ல, மனித இன நூலும் அல்ல ; உயிர் நூலே ! அதன் முடிவுகாண வேண்டியவரும் மொழி நூலறிஞரல்லர், உயிர் நூலறிஞரே !

மொழி இயற்கையோடு ஒன்றுபட்டு மனிதனை இயக்கு வதன் மறை திறவு இதுவே. தவிர மனித இனத்துக்குத் தாய்மொழி உயிரினும் இன்றியமையாச் சிறப்புடையதா யிருப்பதும் இதனாலேயே.

தாய் மொழி எவ்வளவு பண்படாத மொழியாய் இருந்தாலும் அதற்குரிய இனத்துக்கு அதனினும் சிறந்த உயிர்ப்பண்பு பிறிதில்லை, எவ்வளவு அரும்பெரும் பண்புகளை உடையதாயிருந்தாலும் அயல் மொழி உயிர்ப் பண்போ, ஊக்கும் பண்போகூட உடையதாக மாட்டாது. அது இனத்தை அழிக்கும் பண்புகளில் தலைசிறந்ததாகவே அமையும்.

மொழியின் நான்கு வடிவங்கள்

மொழியின் வளர்ச்சியில் நாம் நான்கு வடிவங்களைக் காணலாம். அவை உணர்ச்சி வடிவம், கருத்து வடிவம். ஒலி வடிவம், வரிவடிவம், அல்லது எழுத்து வடிவம் என்பன. நான்கும் மனித நாகரிகத்தில் திரிந்துவளர்ந்துவருகின்றன. ஆனால் நான்கில் இறுதியான எழுத்துவடிவம் மனித நாக ரிகத்தில் மிகவும் அணிமைக்காலத்திய செய்தி என்னலாம்.

மனித இனத்தின் நூறுயிரக் கணக்கான ஆண்டைய வாழ்வில், தமிழில்கூட எழுத்து ஏற்பட்டு எண்ணாயிரத் துக்கும் ஐயாயிரத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளே ஆகியுள்ளன என்று மேலையுலக ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக் கின்றன. மிகப்பல இனங்கள் வகையில், எழுத்து வடிவம் ஏற்பட்டு நூற்றாண்டுகணக்குகளே ஆகியுள்ளன. சில வற்றுக்கு இன்னும் எழுத்து அமையவில்லை.

தமக்கென்று தனியாக எழுத்தமைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட இனங்கள் உலகில் மிக மிகச் சில —தமிழினம், சீனம், சுமேர், எகிப்து ஆகியவை மட்டுமே! இன்றைய உலகின் எல்லாமொழிகளின் எல்லா எழுத்து முறைகளும் இவ் வினங்கள் வகுத்த எழுத்து முறை களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிய விரிவுகளே யாகும். எழுத்து நீங்கலான மொழியின் மூன்று வடிவங்களும் மனித நாகரிகத்தில் மிகவும் திருத்தமுற்று வளர்ந்துள் ளனவாயினும், தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியின் பெரும் பகுதியிலும், அவை மனிதருக்கும் உயிரினங்களுக்கும் பொதுவானவை ஆகும். அவற்றின் பிறப்பு மனித இனத்தின் பிறப்புக்குப் பல்லூழி, பன்னூறுயிர ஆண்டு முற்பட்டது.

ஒலி வகைகள் : சைகைகள்

ஒலி வடிவை ஒலி, ஓசை, குரல், பேச்சு என நால் வகைப்படுத்தலாம்.

மனிதன் பேச்சு பொருளுடைய, கருத்துடைய, கருத் தாராய்வுத் திறனுடைய ஒலி. கிளி, பூவை ஆகிய பறவை களின் பேச்சும், குயில் முதலிய பறவைகளின் பாடலும் போன்றவை பொருளற்ற பேச்சுப் போலி, பாட்டுப் போலி. ஏனைய விலங்கொலிகள், பறவை ஒலிகள் எல்லாம் வெறுங் குரல்கள். காக்கையின் கரைவு, கோழியின் கூவல், சிங்கத்தின முழக்கம், புலியின் உறுமல்; காளையின் உக்காரம் அல்லது எக்காளம், யானையின் பிளிறல், குரங்கின் சலசலப்பு என நாம் இவற்றை அவற்றின் ஒலி யுருவின் வகையினாலேயே வேற்றுமைப்படுத்துகிறோம். எனவே இவ் வொலிகள் பொருளற்றனவையாயினும்

உருவற்றவை அல்ல என்பது தெளிவு. காற்ருெலி. நீரொலி, அலையொலி ஆகியவற்றைப் போன்றதல்ல இவைகள். அவை உயிர்ச்சின்னங்கள் ; உயிரின் முயற்சி யால் இன உணர்ச்சி காட்டி எழுபவை.

எல்லா உயிரினங்களுக்குமே குரல் உண்டு என்று பலர் எண்ணிவிடுவதுண்டு. இது உண்மை நிலை அன்று. மிகச் சிறிய உயிரினங்களில் தவளை கத்தும், பாம்பு சீறும், பல்லி பேசும், கொசு இரையும் ! தேனீக்கள்கூட முரலும் ! சிற்றுயிர்களில் எறும்புகள் ஏதோ ஒரு வகை மெல் லொலியும் சைகை முறைகளும் உடையவை என்று தெரிய வருகிறது. ஆனல் எறும்பு உருவில்தான் சிறிது ; சிற்றினங்களின் வளர்ச்சி முறையில் அது இழிநிலைப்பட்ட தன்று. ஆயினும் இவ்வுயிரினங்களுக்கு அடுத்தபடியி லுள்ள கீழின உயிர்களில், புழுவினங்களில், நீர்ப்பாம்பினங் களில் கூட நாம் ஒலியையும் கேட்க முடியாது, குரலையும் கேட்க முடியாது.

பொருள் நோக்கி வளரும் குரலைத் தமிழ் மொழி குழந்தைகளின் குதலைப்பேச்சு, மழலைப்பேச்சு என வேறு பிரித்து எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மொழி சைகைகளிலிருந்து பிறக்கக் கூடுமாஞலும், அதன் உயிர் வடிவம் ஒலியே. மேலும் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகளில்தான் சைகை முற்பட்ட தாயிருக்க முடியும். உணர்ச்சியை இன உயிருக்குத் தெரியப் படுத்தும் குறியீடு என்ற முறையிலோ, இனஉயிருக்கு அது தெரிய வரும் குறியீடு என்ற முறையிலோ சைகை முற்பட்டதாயிருக்க முடியாது; ஏனெனில் சைகை உள்ளத் தில் எண்ணி முன் நிற்பவருக்கு மட்டும் அறிவுறுத்தத் தக்கது. ஒலி எண்ணுமலே எழுவது; நாற்றிசையிலும் அருகிருக்கும் இனப் பரப்புக்குத் தந்தியடிக்கத் தக்கது.

மொழியின் பிறப்பு ஒலி வடிவிலேயே என்றும், சைகை அதன் தொடக்க வளர்ச்சிக்கு உதவிய பண்பு மட்டுமே என்றும் இதனுல் காணலாம்.

ஊமரும் செவிடரும் இன்று சைகை மொழியாடுகின்றனர். இதுபோலவே தொடக்க உயிர்கள் ஒலியால் தெரிவிக்க முடியாத கருத்துக்களைச் சைகை மொழியால் வளர்த்திருக்கக் கூடும் என்னலாம். சைகைகள் ஒலி வளர்ச்சிக்கு முற்பட்ட இடமும் இதுவே.

உணர்ச்சிபடியிலுள்ள இயற்கை மொழிநிலை கடந்து, கருத்து நிலையிலுள்ள அறிவுப்படிக்குச் செல்லும் கட்டத்தில், சைகையே மொழியை இட்டுச்சென்று வளர்க்க உதவியிருக்க முடியும்.

ஒரு மொழியாளர் இன்னெரு மொழியைப் பேச முயலும் இடங்களில், இன்றும் ஒலியின் குறைபாட்டைச் சைகையும், சைகையின் நுண்ணுருவான ஒலியமுத்தமும் சேர்ந்து நிறைவுபடுத்துவது காணலாம்.

ஒலி வடிவின் பிறப்பு : குடும்பம் : சமுதாயம்

உயிரினங்களில் ஒலியின் பிறப்புக்கும் வளர்ப்புக்கும் உதவிய பண்புகள் இரண்டு—ஒன்று குடும்பம், மற்றென்று சமுதாயம்.

முதல் முதல் ஒலி, குரல் பிறப்பது குடும்ப வாழ்விலே தான், ஆண் பெண் நேசத் தொடர்பிலே தான்! இது குறிப்பிடத்தக்க, கவனிக்கப்படவேண்டிய, முக்கியத்துவம் உடைய செய்தி ஆகும். ஒலியிலாத் தொடக்க உயிரினங்களில் ஆண் பெண்பாலின வேறுபாடே கிடையாது. அவ்வேறுபாடு ஏற்பட்ட பின்னரும் குடும்ப வாழ்வு—ஒரு ஆண், ஒரு பெண் இணைவு—அரியதொரு முன்னேற்றமாகவே காணப்படுகிறது

"காதன் மடப்பிடியோடும்
களிறு வருவன கண்டேன்"

என்று தொடங்கித் திருநாவுக்கரசர் சிவன்-சக்தி வடிவாக ஆண் பெண் சோடி உயிரினங்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிடு கிருர். இவற்றுள் யானையும் விடையும் மானும் பன்றியும் போன்ற விலங்குகளும்; கோழி, குயில், நாரை, மயில், பகன்றில், கிளி முதலிய பறவைகளும்; பூச்சி யினத்தில் வண்டும் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு இணையிணை யாகக் குறிக்க முடியாத உயிரினங்கள் பல உண்டு. தவிர எறும்பு, தேனீ முதலிய இனங்கள் இணையிணையாக வாழ்வதில்லை. சமுதாயமே ஒரு குடும்பமாக வாழ் கின்றன. சமுதாயக் குடும்பத்தில் சில சமயம் ஒரு பெண் ணுக்குப் பல ஆண்கள் அல்லது ஒரு ஆணுக்குப் பல பெண்கள் அல்லது பொதுவாக எல்லா ஆணுக்கும் எல்லா பெண்களும் என்ற ஒழுங்கமைதி முறைகள் பயில்கின்றன.

குடும்ப உயிர்களிலும் சமுதாய உயிர்களிலும் காதற் பருவமே தனிக்குரலுக்குரிய பருவமாய் அமைகிறது. குடும்ப வாழ்வில் சிறந்த பல்வகைப் பறவையினங்களிலும் இத்தகைய ஆண் பெண் அழைப்பு எதிர் அழைப்புக் குரல்களைத் தெளிவாகக் கேட்கலாம். தவிர மழைக் காலத்தில் இரட்டைக் கதறலாகச் செவிகளைத் துளைக்கும் தவளையின் இரைச்சல், உண்மையில் ஆண் தவளைகளின் அன்பழைப்பும், பெண் தவளைகளின் அன்பேற்புமாகிய குரல்களேயாகும்.

பறவைகள் : யானை : குரங்கு : மனிதன்

ஆண் பெண் தொடர்பில் வளர்ந்த குரல் தாய் பிள்ளை தொடர்பிலும் தந்தை பிள்ளைகள் தொடர்பிலும் கிளைத்து,

இன வாழ்வு அல்லது சமுதாய வாழ்வில் படர்ந்தது. இந்நிலையில் ஒலிகள் பெருகின. சைகைகள் ஒலியுடன் இணைந்து நாளடைவில் ஒலி மாறுபாடுகளுக்கும் திரிபு களுக்கும் வழிசெய்தன. குடும்ப வாழ்வின் உணர்ச்சியில் பிறந்தஒலிகள் சைகை பாவனைகள் ஆகியவை அவற்றுடன் தொடர்பற்ற வாழ்வின் உணர்ச்சிகளிலும் பயன்பட்டன. இதுபோலவே, இனவாழ்வில் தொடங்கிய ஒலிகளும் சைகைகளும் பாவனைகளும் இனங்கடந்து பிற உயிரினத் தொடர்புகளில்கூடப் பயன்பட்டன. நாயின் கண்ணொளி யிலும், வால் குழைப்பிலும், முணுமுணுப்பிலும் குடும்பச் சூழல், இனச்சூழல் கடந்த நட்புணர்ச்சியின் சைகை, பாவனை, ஒலிகளைக் காணலாம்.

குடும்ப வாழ்வு மட்டும் உடைய உயிரினங்களும் உண்டு. சமயதாய வாழ்வுமட்டும் உடைய உயிரினங்களும் உண்டு. இரண்டும் ஒருங்கு வாய்ந்த உயிரினங்களும் உண்டு. குடும்ப வாழ்வுச் சிறப்புமட்டும் உடையவையே பறவைகளில் பெரும்பாலானவை. அவை மூளை வளர்ச்சி யில் சிறக்கவில்லை. ஆயினும் அவற்றின் பாட்டில் பொது வாகவும், சிலவற்றின் பேச்சிலும் மனிதன் ஈடுபடுவதுண்டு. பேசும் பறவைகளுக்கு மனிதனுக்குரிய ஒலியுறுப்புக்கள் வளர்ந்தும், சில சமயம் மனிதனைவிட அவை மேம்பட் டிருந்தும், மூளை வளர்ச்சி யில்லாமையினாலேயே மொழி அவற்றிடையே முதிர்ச்சி யடையவில்லை.

குடும்ப வாழ்வும் சமுதாய வாழ்வும் இணையும் இடத்தி லேயே மூளை வளர்ச்சி மிகுதி. இத்தகைய இணை வாழ் வுயிர்களில் முக்கியமானவை யானை, குரங்கு மனித இனம் ஆகிய மூன்றுமே. விலங்குகளிடையே யானையின் மூளை வளர்ச்சியும் அறிவும் கிட்டத்தட்ட மனிதனுக்கு அடுத்த படியாயுள்ளது. இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு

மேற்பட்ட அதன் நீண்ட வாழ்வும் இதற்குப் பேருதவியாயுள்ளது.

மனிதன் மூளை வளர்ச்சிக்கும் அறிவுக்கும் ஒருங்கே உதவிய பண்பு சைகைகளுக்குரிய அவன் உடல் வாய்ப்பே இதனைக் குரங்கினத்தில் மிகுதி காண்கிறோம். தொழில் செய்வதற்கென்றே தங்கு தடையற்ற வாய்ப்புடைய இவ்விரண்டினங்களின் கைகளும் நிமிர்ந்த உடலும் சைகைகளை ஊக்கி மூளை வளர்ச்சிக்கு உதவின. மூளையின் கருத்துப்படி செயலாற்றி வாழ்வை வளமாக்கவும் இவை உதவின.

பறவையளவு உணர்ச்சி நயமோ, குரல் வாய்ப்போ, யானையளவு மூளைத்திறமோ குரங்கினத்துக்குக் கிடையாது. ஆனால் இரண்டு இனத்துக்கும் இல்லாத அளவில் உணர்ச்சி, குரல் நயம், மூளை ஆகிய மூன்றையும் வளர்க்க மனிதஇனத்துக்கு உதவிய பண்பு குரங்கின் சைகைப் பண்பு அல்லது செயற் பண்பே யாகும்.

மொழியின் ஒன்றுபடுத்தும் பண்பும், வேறுபடுத்தும் பண்பும்

சமுதாய வளர்ச்சியில் ஒற்றுமைப் பண்பும் கட்டுப்பாடும் எவ்வளவு தேவையோ, அதே அளவுக்கு வேற்றுமைப் பண்பு அதாவது தனி உரிமைப் பண்பும் மிகவும் இன்றியமையாத் தேவையேயாகும். தனிமனிதரின் தங்கு தடையற்ற வளர்ச்சியினாலேயே ஒறறுமை பயனுள்ள ஒற்றுமையாய், பல்வகைப் பெருக்கமுள்ள வளமான ஒற்மையாய் அமையும். ஒற்றுமை அல்லது கட்டுப்பாடு பல்வகைப் பெருக்க வாய்ப்பு அல்லது தன்னுரிமை ஆகிய இந்த இரண்டு பண்புகளும் சேர்ந்ததே கூட்டுழைப்பு. மனித நாகரிகத்தின் அடிப்படை இதுவே.

மொழியில் நாம் இந்த இரண்டு பண்புகளையும் வளமாகக் காண்கிறோம். இரண்டு பண்புகளையும் மொழி இயல்பாக வளர்க்கிறது.

ஒரே மொழி பேசும் மக்களை மொழியே ஒரு இனமாக ஒற்றுமைப்படுத்தி வளர்க்கிறது, இவ்வொற்றுமை தனி மனிதர் எண்ணிக்கை கடந்த பொதுஒற்றுமை மட்டுமன்று; அது தலைமுறை கடந்த தலைமுறையான மரபு ஒற்றுமையும் மொழியின் இந்த ஆற்றல் மிக்க அக ஒற்றுமையே ஆகும்! மொழிக்கு வெளியே மற்ற மொழியினங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு மொழியினத்தையும் வேறுபடுத்தவும் உதவுகிறது.

இவ்வேறுபாடு கடந்து நாகரிமாகிய படக்கொடி வளரும். ஆனால் பண்பில் இருமொழிகள் எளிதில் இணையாது. எனினும் மிக நீண்ட காலத்தொடர்பினால் மொழிகளின் பண்புகள் சரிசமநிலையில் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்கு உடல்மாறிப் புகுந்து, நாளடைவில் இரு மொழி யினங்களும் இருமொழிகளில் இணைந்த ஒரு ஒட்டுச் செடியாய், இரு பண்புகளும் இணைந்த புதுப் பண்பாக வளர இடம் உண்டு. இது பொதுமுறை நிகழ்வன்று, அருநிகழ்வே. அத்துடன் இணைவின் கால நீட்டிப்பின் அளவிலேயே புதுவாழ்வின நீட்டிப்பும் அமையமுடியும்.

மொழி எல்லை கடந்த ஒற்றுமை வேற்றுமைப் பண்பைப் போலவே, மொழியினுள்ளும் ஒற்றுமை வேற்றுமை பண்புகளைக் காணலாம். மொழியில் காலத்திற்குக் காலம் உரு வேறுபடுவதுண்டு. இடத்துக்கு இடம் உரு வேறுபாடு ஒரு காலத்திலேயே நிகழ்வதுமுண்டு. சிலசமயம் ஒரே காலத்தில் ஒரே இடத்திலும் கூடக் குழுவுக்குக் குழு வேறுபாடு ஏற்படக் கூடும்.

இம்மூவகை மாறுபாடுகளிலும் காலமாறுபாடு ஒன்றே இயற்கையாய் எழுவது. மற்ற இரண்டும் மக்கள் வாழ்வின் நெருக்க நெகிழ்வுத் தொடர்புகளின் புறச் சின்னங்களாகவே இயல்கின்றன.

மொழியின் கால மாறுபாடும் வேறுபாடும்

கால மாறுபாட்டை இலக்கணம் உணர்த்தாது, மொழிநூல் மட்டுமே உணர்த்தும். அடிக்கடி மொழி நூலார் கால மாறுபாட்டை அடையடுத்த பெயரால் சுட்டுவர். இரண்டாயிர ஆண்டுக்கு முன்னிருந்த தமிழ் வடிவைப் பழந்தமிழ் என்றும், ஆயிர ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ் வடிவை இடைக்காலத் தமிழ் என்றும் இன்றைய தற்காலத் தமிழிலிருந்து பிரித்துணர்வர். இவை ஒரே மொழியின் தொடர்வடிவானதால் தமிழர் வழக்கில் ஒரே பெயர்கொண்டன. ஆனல் மலையாள முதலிய தமிழின மொழிகளிலும் இந்தி, ஆங்கில முதலிய பிற உலக மொழிகளிலும் பழைய இந்தி, பழைய ஆங்கில முதலியன இன்றைய வழக்கு மொழியிலிருந்து மிகப் பேரளவில் வேறுபட்ட அயலின மொழிகள் ஆகியுள்ளன.

பழைய மலையாளம் என்ற தொடர் உண்மையில் பழந் தமிழையே குறிக்கும். பழைய ஆங்கிலமோ ஆங்கிலத்தை விட ஜெர்மன் மொழிக்கே அணித்தானது.

இன்றைய ஆங்கிலத்திலிருந்து பழைய ஆங்கிலம் ஒலிப்பு முறை, சொல் தொகுதி, பொருள், பண்பு ஆகிய எல்லாவற்றிலுமே வேறுபட்ட ஒரு மொழியாகும். ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சாஸர் கால மொழிகூட, இன்றைய ஆங்கில மொழியிலிருந்து ஒலிப்பில் எவ்வளவு வேறுபட்டது என்பதைக் கீழ்வரும் சாஸரின் முதலடிகளால் காணலாம். அவ்வடிகளின் சாஸர் கால, இக்கால ஒலிப்பு முறைகள் கீழே தரப்படுகின்றன.

Whan that Aprille with his shoures soote
The droughte of Merche hath perced to the roote.

பொருள் : ஏப்ரில் மாதத்தின் மழை மார்ச்சு மாதவறட்சியை முற்றிலும் ஊடுருவிய காலத்திலே—.

தற்கால ஒலிப்புமுறை

வென் தெட் ஏப்ரில் வித் ஹிஸ் ஷவர்ஸ் ஸ்வீட்
தெ ட்ரௌட் அவ் மார்ச் ஹத் பியேர்ஸ்ட் டு தி ரூட்

சாஸர் கால ஒலிப்பு முறை

ஹ்வன் தட் அப்ரில்லே
வித் ஹிஸ் ஷுரஸ் ஸோட்டே,
தெ ட்ருஃட் அவ் மெர்ச்
ஹத் பெர்ஸட் ட்டோ தெ ரோட்டே !

இருகால வழக்கினிடையே யாப்பு முறையும் சந்தமுமே முற்றிலும் மாறுபட்டுவிட்டன என்று காணலாம். சாஸரின் அழகிய இன்னேசைப் பாடல் இன்றைய ஒலிப்பு முறையில் அந்தசந்தங்கெட்ட ஒரு உரை நடைத்துணுக்காக மாறிவிட்டிருக்கின்றது! சாசஸரின் சந்தம் இன்றைய ஆங்கில மொழியின் சந்தத்தைவிட நம் தமிழ் சந்தத்துக்கே அணிமையுடையது என்னலாம்!

கால மாறுபாட்டால் மொழியின் வடிவம் மட்டுமன்றிப் பெயரும் மாறுபட்டுவிட்டால், ஒரு மொழி இன்னெரு மொழியாகி விட்டதாக நாம் கொள்கிறோம்.

மலையாள நாட்டுப் பழந்தமிழ் இன்று மலையாள்மாகவும் அதுபோலவே கன்னடநாட்டு, ஆந்திரநாட்டுப் பண்டைத் தமிழ் வழக்குகள் இன்று கன்னட தெலுங்கு மொழிகள் ஆகவும் மாறியது இவ்வாறேயாகும்.

திசை வழக்குகள்

மொழி வழங்கும் எல்லைக்குள் இடத்துக்கிடம் வேறு பாடு ஏற்படுவது இயல்பு. வாழ்க்கைத் தொடர்பு நெருக்க மாய் உள்ள இடங்களில் இவ் வேறுபாடு குறைவு. இது தளர்வுற்றஇடங்களிலும், தொடர்பு குன்றியஇடங்களிலும், வேறுபாடு படிப்படியாக வளர்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ், திருநெல்வேலித் தமிழ், தஞ்சைத் தமிழ், கோயமுத் தூர் தமிழ் ஆகிய வேறுபாடுகளும், தென் திருவாங்கூர் மலையாளம், வட திருவாங்கூர்-கொச்சி மலையாளம், மலபார் மலையாளம் ஆகிய வேறுபாடுகளும் இத்தகையவையே.

பல கூறுகளில் மொழிகடந்து திசை வழக்குகள் இன மொழிகளை இணைப்பதுகூட அரிதன்று. யாழ்ப்பாணத் தமிழும் தென் திருவாங்கூர் மலையாளமும் ஒருபுறம், கோயமுத்தூர்த் தமிழும் மலபார் மலையாளமும் மற்றொரு புறம் சிலபல கூறுகளில் ஒத்தியல்வது காணலாம். நில இயல்கூறு இதன் காரணங்களைத் தெளிவாகக் காட்டு கிறது. தெற்கே ஆரல்வாய்மொழி, ஆரியங்காவுக் கணவாய்களின் மூலம் தென் தமிழுக்கும் தென் மலையாளத் துக்கும் தொடர்பு ஏற்பட வழி உண்டு. அதுபோல வடக்கே பாலக்காட்டுக் கணவாய்மூலம் வடதமிழுக்கும் வட மலையாளத்துக்கும் தொடர்பு ஏற்பட வழியுண்டு. மற்ற இடங்களில் இடைநின்று பிரிக்கும் மேற்கு மலைத்தொடரே, மொழியின் வாழ்வு தளர்ந்த காலங்களில் தமிழ்-மலையாள மொழி வேறுபாட்டுக்குப் பெரிதும் காரணமாயிற்று என்பதையும் இது தெளிவுபடுத்தும்.

தொல்காப்பியர் தம்காலப் பண்டைத் தமிழ்மொழி யின் இடவேறுபாடுகளைத் 'திசைமொழி', 'திசைச் சொல்' என்று குறித்தனர். சமஸ்கிருத இலக்கண உரையாசிரியர் களும் இப்பொருளுணர்ந்து இவ்வழக்கைத் 'தேசியம்'

என்றனர். ஆனல் இடைக்காலத்தார் இம்மரபுணராமல் தடுமாறித் 'திசைமொழி' என்றால் வேறுமொழி அதாவது அயல்மொழி என்று மயங்கினர்.

குழூ மொழி, செயற்கை மொழி

தொழில், செல்வநிலை, பண்பாடு, மரபு காரணமாகத் தனித்தொதுங்கி வாழ்பவரும் கலந்து வாழ்பவரும் உண்டு. கீழையுலகில் பிறப்பினமும் சாதியும் இத்தகையவை. இதனல் பொதுவாக எங்கும் தனிச்சாதி வழக்குகளும், நாட்டுப்புற வழக்கு நகர வழக்கு என்ற வேறுபாடுகளும் தோன்றியுள்ளன. தவிர புலவர் வழக்கு, மாணவர் வழக்கு, தொழிலாளர் வழக்கு, குழந்தைகள் வழக்கு எனப் பருவ, தொழில், பண்பு மாறுபாட்டுக்கேற்பத் தனிவழக்குகள் உண்டு.

நூல்கள் எழுதுவோர் இன்றும் பலதுறைச்சொற்கள், துறை வழக்குகளை உடையவராவர்.

இலக்கியத்துக்கே பெரிதும் உரிய சொற்களைத் தொல் காப்பியர் உரிச்சொற்கள் என வகுத்தார். பிற்காலத்தார் இங்கும் அவற்றைப் பண்புச் சொற்கள் என்று கொண்டு மயங்கினர். இலக்கியத்திலும் பழமைப்பட்டு அருவழக் கானவற்றைத் தொல்காப்பியர் திரிசொல் என்றார்.

தவிர, அறிவுநூல்களுக்குப் பொதுவாகவும் சமய அறிவுநூல்களுக்குச் சிறப்பாகவும் பண்டைத் தமிழறிஞர் வழங்கிய சொற்களையும், வழக்குகளையும் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர் 'வடமொழி', 'வடசொல் என வகுத்தனர். பிற்காலத்தார் இதனையும் சமஸ்கிருத மொழியைக் குறிப்ப தென்று மயங்கி இடர்ப்பட்டனர். தாமும் இடறித் தமிழரை யும் வழிவழி இடறுவித்தனர்.

உலக மொழியினங்கள்

தெரிந்த பொருளிலிருந்தே தெரியாத பொருளை நோக்கி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். இது ஆராய்ச்சி முறையின் அடிப்படை இலக்கணம். இதனை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் மேலை உலக முறையில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டவர்கள். மொழியின் பிறப்பில் அவர்கள் உடனடியாகக் கருத்துச் செலுத்தாததற்குக் காரணமும், பழமையிலிருந்து மொழி வரலாறு தொடங்காமைக்கு விளக்கமும் இதுவே.

மொழியாராய்ச்சிக்குத் தொடக்கநிலை ஆதாரங்களாய் உதவத்தக்க மூலங்கள் இரண்டுவகைப் பட்டவை. ஒன்று இன்றிருக்கும் மொழிகள், மொழி வழக்குகள், அவற்றில் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் ஆகியவை. இன்னொன்று மொழிகளின் பழமைச் சின்னங்களான இலக்கியங்களும், பழங்கால மொழிகளின் வேறு வகையான (இடப்பெயர், ஆட்பெயர், கல்வெட்டுக்கள்) முதலிய சின்னங்களும் ஆகும். இவற்றினடிப்படையாக உலக மொழிகளை அறிஞர் மொழிக்குழுக்களாகவும் மொழியினங்களாகவும் வகுத்துள்ளனர்.

உலகின் முக்கியமான மொழியினங்கள் வருமாறு :

1. பிரிட்டன் முதல் வங்காளம் வரையுள்ள நூற்றுக் கணக்கான மொழிகள் இந்திய-ஆரிய மொழிகளை உள்ளடக்கிய இந்து-ஜெர்மானிய மொழி இனம் ஆகும். ஆங்கிலம், ஜெர்மன், பிரஞ்சு முதலிய தற்கால ஐரோப்பிய மொழிகளும், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய பண்டை ஐரோப்பிய மொழிகளும் பண்டைப் பாரசிகமும் சமஸ்கிருதமும் இன்றைய வட இந்தியத் தாய்மொழிகளும் இதனுட்பட்டவை.

2. இன்று ஆரிய இன மொழிகள் நாகரிக உலகில் எவ்வளவு பரந்துள்ளனவோ அவ்வளவு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட (கி. மு. 3000 முதல் கி. மு. 500 வரை) உலகில் பரவியிருந்த இனம் செமித்திய இனம் ஆகும். இன்றைய எகிப்திய, அராபிய, யூத இனங்கள் இதன் வழி வந்தவை. இவ்வின மொழிகள் ஆரிய மொழிகளைவிடப் பழமை வாய்ந்தவை. ஐரோப்பிய ஆரிய மொழிகளின் எழுத்து முறைகளும் இலக்கியங்களும் இவற்றினிடமிருந்து பிறந்தவையே. ஐரோப்பியர் பண்பாடும் கலையியல்களும் சமய வாழ்வும் கூடப் பெரிதும் இவ்வினங்களின் வழிவந்தவையே.

மாண்டொழிந்த நடுநிலக் கடலக நாகரிகங்களில் பல இவ்வின மரபு சார்ந்தவையே.

3. தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு, தெலுங்கு முதலிய தென்னாட்டு மொழிகளும் பிராகுலி, கோண்டு, கூயி, இராஜமகாலி முதலிய இந்திய மாநிலப் பண்படா மொழிகளும் திராவிட இனம் சார்ந்தவை. செமித்திய இனத்துடனும் பண்டைக் கால நடுநிலக் கடலக இனத்துடனும் இவை நெருங்கிய தொடர்புடையவை என்று கருதப் படுகின்றன.

4. ஐரோப்பாவில் ஃவின்லாந்து முதல் கிழக்கு உருசியா வரையில் பரந்து சிதறிக் கிடக்கும் மொழிகள் இந்திய மொழிகள் என்றும் ரஷ்யாவுக்கும் துருக்கிக்கும் இடையே பரந்து சிதறிக் கிடக்கும் மொழிகள் துரானிய மொழிகள் என்றும் குறிக்கப்படுவதுண்டு. இவை அனைத்தும் ஓரினமாகலாம் அல்லது ஓரினத் தொடர்புடையன வாகலாம். அறிஞர் கால்டுவெல் திராவிட மொழி இனம் இந்தச் சித்திய, துரானிய இன மொழிகளுடன் தொடர்புடையவை என்று கருதினார். இம்மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் பொதுப் பண்புடையவை யாயினும் அவற்றை

இனத் தொடர்புடையவை என்று கொள்வதற்கில்லை என்பதே இன்றைய அறிவுலகின் கருத்து ஆகும்.

5. சீனமொழி மங்கோலிய இனமாகக் கருதப்படுகிறது. தென்கிழக்காசியாவிலுள்ள கொச்சின் சீனு, கம்போடியா, சயாம், பர்மா ஆகியவற்றின் மொழிகள் இதனுடன் தொடர்புடையவை. இவை அன்னமிய இனமென்றும் குறிப்பிடப் படுகின்றன.

6. வங்க முதல் அந்தமான் முதலிய தீவுகளின் வழியாகத் தென்கிழக்காசியாவில் பரவிய 'மான்கிமோ' மொழி இனம் திராவிட மொழிகளுடன் முற்காலங்களில் கலந்த ஓரினமாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இவை ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி யினத்துடன் தொடர்புடையவை எனக் கருதப் படுகின்றன.

7. ஆபிரிக்கப் பழங்குடி மொழிகள்.

8. அமெரிக்கப் பழங்குடி மொழிகள்.

9. ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி மொழிகள்.

10. வடஆபிரிக்க ஹாமித்திய இனம்.

11. ஜப்பான் மொழி.

மொழி மூலம்

மனித இனத்தில் மொழியின் பிறப்புப் பற்றிக் கற்பனை செய்தவரும் கற்பனையுடன் ஆராய்ச்சியைக் கலக்க விட்டவரும் பலர். உண்மை எதுவாயினும் இது வகை முயற்சி மனித உள்ளத்தில் ஆர்வம் தூண்டிச் சுவை யூட்டுவதாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மனித இனத்தின் மொழி முதலில் ஒரு மொழியாகத் தோன்றி, இடைக் காலத்திலேயே பலவாகத் திரிந்த தென்ற கற்பனை விவிலிய நூலில் ஒரு அழகிய கதை உருவில் காணப்படுகிறது.

தொடக்கக் கால மனித இனம் வானுலகுக்கு ஒரு குறுக்கு வழி காண முற்பட்டது. இந்நோக்கத்துடன் எல்லா மனிதரும் ஒருங்கு சேர்ந்து திட்டமிட்டு, பாபிலோனில் ஒரு பாரிய கோபுரம் எழுப்பினர். கோபுரம் படிப்படியாக உயர்ந்து வானுலகையே அணுகத் தொடங்கிற்றும்! அது கண்டு சீற்றம் கொண்ட கடவுள் இடிப் படையை அனுப்பி அதைச் சிதறடித்தாராம்!

மீண்டும் மனித இனம் ஒன்றுபட்டுக் கடவுள் விருப்பத்தை எதிர்க்காதபடி, கடவுள் மனித இனத்தின்மீது பழியுரை வீசினாராம்! 'மனிதர் ஒருவர் பேச்சை ஒருவர் அறியாது போகக் கடவர்! அவர்கள் மொழி பலவாகச் சிதறக் கடவது!' என்று அவர் விதித்தாராம்!

மேலை நாடுகளில்கூட உலகின் மூலமொழி எபிரேய மொழி என்று நம்பியவர், அந்நம்பிக்கை ஆர்வத்துடன் ஆராய்ச்சியிலிறங்கி அதற்கு ஆதரவு தேடியவர் பலர்.

18-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஆரிய இன எழுச்சி மேலை நாடுகளிலும் பரந்தது. அதன் பயனாக மற்றொரு ஆர்வ நம்பிக்கை எழுந்தது. உலக மொழிகளின் மூல முதன் மொழி சமஸ்கிருதம் என்பதை நாட்டப் பல மேலை உலக அறிஞர்கள் தலைப்பட்டனர். கீழையுலகில் ஆரிய இனப் பற்றாளர் ஆர்வத்தை இது புதுப்பித்தது.

இந் நம்பிக்கைகளும் ஆர்வ ஆராய்ச்சிகளும் இன்று போலி ஆராய்ச்சிகளாகக் காணப்பட்டுவிட்டன.

கன்னித் தாய்மொழி

தமிழே உலகின் மூல முதன் மொழி என்று தமிழ்க் கலைஞர், தமிழறிஞர் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை கருதி வந்துள்ளனர். வாதிட்டும் அதற்கு ஆராய்ச்சி யடிப்படையான ஆதாரங்கள் தேடியும் வந்துள்ளனர். இத்தகைய

ஆராய்ச்சிகள் பெருகத் தொடங்கிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் கவிஞர் பாரதியார்.

> "தொன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்திடு
> சூழ்கலை வாணர்களும்—இவள்
> என்று பிறந்தவள் என்றுணராத
> இயல்பின ளாம் எங்கள் தாய்!"

என்று அவர் கடவுளையும் தமிழகத்தையும் தமிழையும் ஒரு நிலையில் வைத்துப் பாடுகிறார். மற்றும் பிறவா மொழி, இறவா மொழி, மூவாக் கன்னித் தாய்மொழி என்று தமிழைப் போற்றாத கவிஞரில்லை. தமிழ் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் எழுமுன்னரே, அவற்றைக் கனவு கண்ட கவிஞர் ஒருவர் உண்டு. அவரே கவிப் பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரனார்.

> பல்லுயிரும் பல உலகும்
> படைத் தளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
> எல்லையரு பரம்பொருள் முன்
> இருந்தபடி இருப்பதுபோல்,
> கன்னடமும் களி தெலுங்கும்
> கவின் மலையாளமும் துளுவும்
> உன்னு தரத் துதித் தெழுந்தே
> ஒன்று பல ஆயிடினும்,
> ஆரியம் போல் உலக வழக்கு
> அழிந் தொழிந்து சிதையா உன்
> சீரிளமைத் திறம் வியந்து
> செயல் மறந்து வாழ்த் துதுமே.

என்று அவர் இறவா மொழியில் தமிழின் மாறா இளமை நலனைப் போற்றியுள்ளார். உலக ஆராய்ச்சிப் போக்குகளும் பழமை யாராய்ச்சிகளும் சுந்தரனர், கவிஞர் பாரதி கால முதலே இவ்வார்வக் கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவு

தருபவையாக உள்ளன. ஆயினும் மொழி யாராய்ச்சி முறைப்படி இக்கருத்து முடிவான கருத்தாக வலியுறவு பெற்றுவிட்டதாகக் கூறமுடியாது. ஏனெனில் நாம் மேலே குறிப்பிட்டபடி, ஆராய்ச்சிகள் தெரிந்த அறிவிலிருந்தே தெரியாத அறிவுக்கு, முடிந்த முடிபிலிருந்தே முடிவுபெரு மெய்ம்மைக்கு, கண்கண்ட இன்றைய வாழ்விலிருந்தே இறந்தகால நிலைக்குச் செல்லவேண்டும். மனித இனத் தொடக்கம், மொழித் தொடக்கம்வரை இத்தகைய ஆராய்ச்சி இன்னும் நம்மை இட்டுச் செல்லவில்லை.

ஆராய்ச்சியுலகின் இன்றைய நிலையிலும் நாம் இம் முடிபு நோக்கிய கீழ்வரும் கூறுகளை ஐயந்திரிபின்றி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

1. தமிழும் தமிழ் மொழியும் மிகமிகப் பழமை வாய்ந்தவை. இன்று உலகில் உயிருடன் இயங்கும் மொழிகளுள் அதன் பழமையையோ, பழம் பெருமையையோ எம் மொழியும் அணுகி யுள்ளதாகக் கூறமுடியாது. பழமையில் சீனமொழியும், பழம்பெருமையில் கிரேக்க மொழியும் மட்டுமே அதனுடன் தொலைவான நிலையில் ஒப்பிடக் கூடியவை.

2. தமிழ் சமஸ்கிருதத்துக்கு ஊழி பேரூழிக் கணக்கில் முற்பட்ட மொழி, அத்துடன் அது ஆரிய இன ஊழிக்கு முற்பட்டே உயர் நாகரிக வாழ்வு பெற்றிருந்தது.

3. தமிழ் ஆரிய இன ஊழிக்கு முற்பட்ட செமித்திய நடுநிலக் கடலக இனங்களுடன் சமகாலத் தொடர்புடையது. அவற்றைத் தாண்டிய பழமையும் பழம் பெருமையும் உடையது.

முடிவுருத இந்த ஆராய்ச்சிப் போக்கை நாம் இன்னொரு கோணத்திலிருந்தும் காணலாம்.

மொழிக்கு முற்பட்ட நிலை

மனித உலகில் நாட்டுக்கு நாடு ஏற்பட்டுள்ள வேறுபாடும் நாடுகளின் எல்லைக் கோடுகளும் தொன்று தொட்டு உள்ளன அல்ல. நாடாக உருவாகாத, நாட்டினமாக உருப் பெறாத நிலப் பரப்புக்களையும் மக்கட் பரப்புக்களையும் இன்று கூட நாம் உலகில் காணலாம். நாடு பற்றிய இந்த மெய்ம்மை மொழி வகையிலும் பொருந்துவதேயாகும். ஏனென்றால் மிகப் பெரும்பாலும் மொழி யடிப்படையாகவே நாடும் நாட்டினமும் உருவாகின்றன.

இன்று இந்தி அல்லது ஹிந்தி என்று வழங்கும் மொழி அப்பெயர் பெற்றது, இந்து அல்லது ஹிந்து, என்ற நிலப்பரப்பின் அடிப்படையாகவும் 'சிந்து' என்ற ஆற்றுப்பெயரின் அடிப்படையாகவுமே. ஆயினும் இந்தி பேசப்படும் பரப்பு சிந்து ஆற்றுப் பரப்பன்று, கங்கை யாற்றின் பரப்பே. இம்முரண்பாட்டுக்குக் காரணம் என்ன?

சிந்து கங்கை வெளிமுழுதும் அணிமைவரை நாடாக உருவாகா நிலப்பரப்பாகவும், மொழியுருவம் பெறாத பேச்சுப் பரப்பாகவுமே இருந்தது. சிந்து ஆற்றுக்கு மேற்கேயுள்ள நாகரிக மக்கள் இரு நிலப்பரப்பையும் சிந்து அல்லது இந்து என்றும், அதன் உருவாகா மொழிப் பரப்பை 'இந்தி' என்றும் வழங்கினர். அவ்வுருவாகாப் பரப்பின் உயிர்மையம் அல்லது கருமுதலாயிருந்து, முதன் முதல் உருவான மொழி கங்கை நிலமொழியே. அது இந்தி என்று பெயர் பெற்ற வகை இதுவே.

'இந்தி' மொழியின் பெயருக்குக் காரணமான சிந்து ஆற்றுப்பகுதி இன்னும் பெரிதும் உருவாகாத மொழிப் பரப்பாகவே இருக்கிறது.

மேலை ஐரோப்பாவும் தென்னாடும் சீனமும் நீங்கலான உலகின் மிகப் பெரும்பகுதியின் இன்றைய நிலை சிந்து ஆற்றுப்பகுதியின் நிலையே.

மொழிக்கு முற்பட்ட உலகின் பேச்சுப் பரப்பு நிலையை இப்பரப்புக்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இன்றைய உலக மொழிகளின் உருவாகா மூலப்பொதுமரபாகவே மனித உலகின் பேச்சு நிலை தொடக்கத்தில் இருந்திருந்தது என்னலாம்.

மூவா முதலரும்பு

உருவாகா மொழி மூலத்திலிருந்து உருவாகி முகிழ்த்த முதல் முதல் மொழியரும்பு தமிழ். அதனை உயிர் மைய மாகக்கொண்டே பிற அரும்புகள் நேர்கிளை அரும்புக ளாகவும் பக்கக்கிளை அரும்புகளாகவும் பல்கிப் பெருகின. எல்லாக் கிளைகளின் வாழ்வுக்கும் பக்கக் கிளைகளின் வாழ் வுக்கும் அது மையமாக நின்று, அவற்றின் வாழ்வு தாழ்வு களில் தொடர்புகொண்டிருந்ததனல் தான், அது அவை எல்லாவற்றின் உயிர் அனுபவங்களையும் பண்பாகக் கொண்டு, அவை எல்லாவற்றின் வாழ்வையும் கடந்து வாழும் தகுதிபெற்றிருக்க வேண்டும் என்னலாம்.

மனித இன மொழிகளின் பல தலைமுறைகள் வந்து வந்து மாறியும், வாடாத் தனியரும்பாகத் தமிழ் என்றும் நின்று நிலவுவதன் மறைதிறவு இதுவே ஆகலாம்.

மொழி கடந்த இந்த மொழியின் வாழ்வில் உலக மொழி நூலார் இன்னும் சரிவரக் கவனம் செலுத்தவில்லை. அதன் தனிப் பண்புகளையும் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. இவ்விரண்டிலும் ஈடுபடுபவர் மனித இனம் கடந்த ஒரு மனித உலகப்பண்புக்கு வழிவகுத்தவராவர் என்பது உறுதி.

தமிழ் மொழி, தமிழிலக்கண இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பு ஆகியவற்றினூடாக அப்பண்புகளைத் தேடி ஆராய்வது தமிழ் வளர்ப்பவர்க்கு மட்டுமன்றி, உலகப் பண்பு வளர்ப்பவர்க்கும் தலையாய கட்டுப்பாடு ஆகும்.

4. மொழியின் வளர்ச்சி

உலகப் பொருள்களை உயிருடையன, உயிரில்லாதன என்று பகுத்தல் மரபு வழக்கு. ஆயினும் பொருள் என்ற வகையில் எல்லாம் ஒரேவகைத் தனிப்பொருள்களின் கலவை, சேர்க்கைகளாலானவையே. திட்டமமைந்தகலவை, சேர்க்கை, அவற்றின் மூலமான வளர்ச்சி தளர்ச்சி, இவை கடந்த இனப்பெருக்கம், இன வளர்ச்சி ஆகியவையே உயிர்ப்பண்பின் வேறுபாட்டுக் கூறுகள் என்னலாம்.

உயிரிலாப் பொருள்களிலிருந்து உயிர்ப்பொருள்கள் திடுமெனத் தோற்றுவதில்லை. அவற்றின் தோற்ற வளர்ச்சிக்கு உதவும் இயற்கையின் புற உயிர்ப்பண்புகளும் உண்டு. இயற்கை வழி நின்று உயிரினங்களும் மனிதனும் பெறும் அக உயிர்ப்பண்புகளும் உண்டு. கதிரவனொளி, காற்று, தீ, மழை, பொருள்களின் கலவையாற்றல்கள், சேர்க்கையாற்றல்கள் ஆகியவை புற உயிர் ஆற்றல்கள். இவற்றையே பண்டைத் தமிழர் ஐம்பெரும் பூதங்கள் என வகுத்தனர்.

இடைக்கால சமஸ்கிருதப் பழமை வாணரும் முற்கால மேனாட்டுப் பழமை வாணரும் இவற்றைத் தனிப் பொருள்கள் என்று கொண்டு மயங்கினர்—இன்றளவும் மயங்கி வருகின்றனர்.

உயிர்களின் தன்னுணர்வு, அவா, உணர்ச்சி, அறிவு, ஆராய்ச்சி ஆகியவை அக உயிர் ஆற்றல்கள்.

அக உயிர் ஆற்றல்களின் அடிப்படையாகவே குடும்பம், சமுதாயம், இனம் எழுந்துள்ளன. இவை புதிய இன ஆற்றல்களைப் படைக்கின்றன. மொழி, சமயம்,

கலைகள், இயல்கள், மெய்விளக்க ஆராய்ச்சி Philosophy ஆகியவை இத்தகைய இன ஆற்றல்கள். இவற்றுள் மொழி அடிப்படை இன ஆற்றலாகவும், பிற இன ஆற்றல்களைத் தோற்றுவித்து வளர்க்கும் உயிர்ப்பாற்றலாகவும் அமைகின்றது.

மொழி ஓர் உயிரியக்கம்

மொழி ஓர் உயிரியக்கம் என்பர் மொழிநூலார். இது ஓர் அழகிய சொல்லணி உவமை மட்டுமே என்று கொள்பவர் உண்டு. ஆனால் அது உவமை யுருவில் உள்ள உவமை கடந்த உண்மை. ஆய் நோக்குடையவர்க்குச் சொல்லணி உருவில் அமைந்த சொல்லணி கடந்த ஒரு மெய்ம்மை. அது ஆழ்ந்தபொருள் பொதிந்த ஓர் அறிவார்ந்த வழக்கு. மொழி மெய்ம்மையிலேயே முற்றிலும் உயிர்ப்பண்புவாய்ந்த ஓர் உயிர் இயக்கம் ஆகும்.

மனிதன் திட்டப்படுத்தினாலும் திட்டப்படுத்தாவிட்டாலும், அறிந்தாலும் அறியா விட்டாலும், மொழி அவன் திட்டமும் அறிவும் உட்படுத்தி, பலசமயம் அவன் திட்டமும் அறிவும் கடந்து தானும் வளர்வது, மனித இனத்தையும் வளர்ப்பது.

மொழியையும் மொழி சார்ந்து வளரும் நாட்டையும் இனத்தையும நாம் ‘ தாய் ’ என்று குறிப்பது மிகையணி வழக்கன்று. குறையணி வழக்கே என்பதை இது காட்டும். உண்மையில் தாயின் பணிகூட மொழி, நாடு, இனம் ஆகியவற்றின் பணிகளைச் சுட்டிக்காட்டுமேயன்றி, அவற்றுக்கு ஈடாகமாட்டாது.

தாய் பிள்ளையைப் பெறுகிறாள். வளர்த்துவிடுகிறாள், அவ்வளவே. பிள்ளையின் வாழ்வுடன் தாய் வாழ்வதில்லை. பிள்ளையின் பிள்ளைகளை, பிள்ளையின் பிள்ளைகள் தலை

முறைகளை வளர்ப்பதில்லை. மொழியும் நாடும் இனமும் இவற்றைத் திறம்பட ஆற்றுகின்றன!

உயிர்களறியாமலே வளரும் உயிர்போல, மொழியும் திட்டப்படுத்துவாரில்லாமலே திட்டமமைந்து திட்டம்பட வளர்வது. அது வளர்ச்சி தளர்ச்சிகள் உறுவது மட்டுமன்று. வளர்ச்சி தளர்ச்சிகள் தாண்டி இனம் பெருக்குவது, இனப பெருக்கம் கடந்து இனம் வளர்ப்பது.

உயிரினங்களை அது மனித இனம் நோக்கி வளப் படுத்தி, மனித இனத்தைக் கனவுலகக் குறிக்கோளான மீ-மனித இனம் நோக்கி உருவாக்கி வருகிறது.

பாரிய குறியீட்டு இயந்திர அமைப்பு

உணர்ச்சி, அறிவு, ஒலி, எழுத்து ஆகிய மொழியின் நான்கு படியான வடிவங்களில் மிகப்பிந்திய கடைசி வடிவம் எழுத்தே. எல்லாப் படிகளிலும் நாம் அதன் தோற்ற வளர்ச்சிகளை முழுதும கணித்துக் காண முடியாது. ஆயினும் எழுத்து வடிவின் வளர்ச்சிகளே மற்றவற்றையும் சுட்டிக் காட்டுவன.

பாரிய இயந்திரங்களை இயக்கும் சின்னஞ்சிறு குமிழ்களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இங்கே குமிழ்கள் தம்மளவில் ஆற்றலுடையவை அல்ல. ஆற்றலுடைய இணைப்புகளுக்கு அவை ஒரு குறியீடு மட்டுமே. ஒலிபேசி இணைப்பு நிலையங்களில் பல மனித இல்லங்கள், கிளை நிலையங்கள் எண்களால் குறிக்கப்பட்டு, எல்லா எண்களும் ஒரே முகப்புப் பலகையில் கொண்டு பதிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த ஒரு முகப்புப் பலகையை இயக்கி ஒரு நகர முழுவதையும் அல்லது ஓர் உலகப்பகுதி முழுவதையும் இயக்க முடிகிறது.

மொழி இத்தகைய ஒரு பாரிய ஒலிபேசி இணைப்பு நிலையமே. மனித மூளை அதன் குறியீட்டெண்களை

இணைக்கும் ஒரு முகப்புப் பலகை போன்றதேயாகும். அதன் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு குறியீட்டெண். ஒவ்வொரு சொல் தொகுதியும் ஒரு கிளை நிலையம். அதன் இலக்கணம் அங்கிலையத்தின் பின்னலிணைப்புகளின் மாதிரிப் படமேயன்றி வேறன்று. அது மொழிக்குத் திட்டம் அமைப்பதில்லை. மொழியின் திட்டத்தை ஆராய்ந்து மனிதனுக்கு அறிவுறுத்துகிறது.

மனிதன் கண்டுபிடித்துள்ள, இயற்றியுள்ள, வகுத்துள்ள எந்தப் பாரிய இயந்திரத்தின் குறியீட்டு முறையும் மொழியின் குறியீட்டுமுறைக்கு ஈடாகாது. ஏனென்றால் அது மிகமிகப் பாரிய, மிகமிகச் சிக்கல்கள் நிறைந்த ஒன்று. உண்மையில் அது குறியீடுகள், குறியீட்டின் மறு குறியீடுகள், அவற்றின் மறுபடிக் குறியீடுகள் எனப் பன்மடியான, பல்லடுக்கான குறியீட்டு முறைகளை உடையது.

பொருள்களின் குறியீடாகப் புலன் உணர்வுகள் அமைகின்றன. அவற்றின் குறியீடுகளான உள்ளத்தின் உணர்வுகளே கருத்துக்கள். கருத்தின் குறியீடுகள் ஒலி வடிவம்; ஒலிவடிவத்தின் குறியீடாக எழுத்து வடிவம் அமைகின்றது.

ஒவ்வொரு படியிலும் மொழி இயற்கையாய் வளர்ந்த படிமுறைகளை, எல்லாப் படியிலும் பிந்திய எழுத்து வடிவப் படியே நமக்கு நன்கு சுட்டிக்காட்டுகிறது.

எழுத்து வடிவின் வளர்ச்சி : ஓவிய எழுத்து

வரிவடிவமைதியில் இன்றைய உலகின் தலைசிறந்த மொழிகள் தமிழும் தமிழ் சார்ந்த ஏனைய இந்திய மொழிகளுமே யாகும். இவற்றில் மட்டும்தான் ஓர் ஒலிக்கு ஓர் எழுத்து, ஓர் எழுத்துக்கு ஓர் ஒலி என்ற ஒலி நூலின் உயிர் குறிக்கோள் அமைதி கிட்டத்தட்ட முழு அளவில் காணப்

படுகிறது. அத்துடன் இவற்றில் மட்டுமே உயிர் ஒலி, மெய் ஒலி ஆகிய வகுப்பு முறையும், ஒலிப் பிறப்படிப்படியாக அவற்றின் வரிசை முறையும் அமைந்துள்ளன. இத்தகு திட்டங்கள் மேலை ஐரோப்பிய மொழிகளிலோ, நடு நிலக் கடல் சார்ந்த ஏபிரேய, எகிப்திய, இஸ்லாமிய மொழி களிலோகூடக் கிடையாது.

இவ்வளவு சிறந்த வரிவடிவ முறை எவ்வாறு தோன்றிற்று? எவ்வாறு வளர்ந்தது? உலகப் பண்பாடு வரலாறுகளில் இது சுவை மிகுந்த ஒரு வரலாற்றுக்கூறு ஆகும்.

எழுத்தின் வளர்ச்சிப் படிகளைப் பண்டைய எகிப்திய எழுத்து முறைகள், பண்டைய சீன எழுத்து முறை, தொல் பழங்காலச் சுமேரிய எழுத்துமுறை, சிந்து வெளி எழுத்து முறை ஆகியவையே சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஆனால் எல்லாப்படிகளையும் விளக்கிக் காட்டுவது எகிப்திய முறை ஒன்றே.

ஒலியின் குறியீடாகவும் ஒலி வடிவின் குறியீட்டுத் தொகுதியாகவும் விளங்குவது இன்றைய நாகரிக உலகின் எழுத்து முறை. ஆனால் உலகின் தொடக்கக் காலத்திய முதல் எழுத்து முறை ஒலியின் குறியீடாகவோ ஒலிவடி வின் குறியீடாகவோ அமையவில்லை. நேரடியாகக் கருத்தின் குறியீடாகக்கூட அமையவில்லை. கருத்தையும் கடந்து பொருளின் குறியீடாக, பொருளின் ஓவிய வடிவமாகவே அது தோன்றிற்று. எகிப்தின் மிகப் பழைமையான எழுத்து முறை இதைக் காட்டுகிறது. இம்முதற்படி வரி வடிவை நாம் ஓவிய எழுத்து வடிவு என்கிறோம்.

தமிழகத்தில் சங்ககாலம் வரை இந்த ஓவிய எழுத்து முறை கைவிடப்படாமல் நீடித்திருந்தது. இதனைத்

தமிழ் இலக்கியம் 'கண்ணெழுத்து' என்றும், இதை எழுதியவரைக் 'கண்ணெழுத்தாளர்' என்றும் குறித்தது. சுங்கத்துறையில் இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த எழுத்தே சுங்கக் குறியீடாக வழங்கப்பட்டது.

தமிழில் எழுதுதல் என்ற வினைச் சொல் இலக்கிய மரபில் இன்றளவும் எழுத்து எழுதுவது ஓவியம் தீட்டுவது கண்ணுக்கு மை தீட்டுவது ஆகிய செயல்களை ஒருங்கே குறிப்பது காணலாம். இதனடிப்படையாக அமைந்த ஓர் உவமை திருக்குறளிலும் காட்சியளிக்கிறது.

எழுதுங்கால் கோல்காணுக் கண்ணே போல், கொண்கள்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து.

ஓவிய எழுத்து மரபின் பண்பு

ஓவிய எழுத்து முறையில் 'காக்கை' என்பதைக் காக்கையின் படமும், 'மீன்' என்பதை மீனின் படமும், 'எருது' என்பதை எருதின் படமுமே குறித்தன. இம் முறை நாகரிகம் வளராத காலத்திய முறையே. ஆயினும் இன்றும் இதுவே கல்வியறிவற்றவர்க்கும் கல்வி கற்ற வர்க்கும் பொதுவான ஒரே முறையாகவும், மொழிக்கு மொழி பொதுவான, மொழி சாராத ஒரே முறையாகவும் அமைந்துள்ளது. ஊர்திகளிலும் தேர்தல் பெட்டிகளிலும் பெயர்களை விட எண்ணும், எண்ணைவிடப் படமும் நிறமும் கல்லாதவர்களும் உணரும் சிறந்த குறியீடுகளாய் அமை கின்றன. அத்துடன் தமிழரும் தெலுங்கரும், ஆங்கி லேயரும் சீனரும் வேறுபாடின்றி அவற்றை உணரக்கூடும்!

சீனத்தின் பண்டைய எழுத்துமுறை ஓவிய எழுத்துப் படியிலிருந்து நெடுந்தொலை செல்லவில்லை. அணிமை வரை இலக்கிய வழக்கில் அம்முறையே இருந்து வந்துள் ளது. இதனால் சீனத்துக்குச் சில நன்மைகள்கூட ஏற்

பட்டுள்ளன. பண்டைய சீன இலக்கிய ஏடொன்றைப் 'பீக்கிங்' நகரத் தாரும், 'கண்டோன்' நகரத்தாரும் வாசிப்பர். கேட்பவருக்கு இரண்டும் வேறு வேறு மொழியாய் 'ஒலி வடிவில்' தோன்றினாலும், 'வரிவடிவில்' அது சீன மக்கள் எல்லாருக்கும் ஒரே பொருளுடைய ஒரே இலக்கியமாய் அமைந்திருந்தது.

சீனமும் ஒலிக்குறியீட்டு எழுத்துமுறையைப் பின்பற்றி இன்று நாகரிகத்தில் முன்னேற்றம் பெற்று வருகிறதானாலும், பழைய முறையால் ஏற்பட்ட ஒற்றுமை பேரளவில் கெட்டுள்ளது என்னலாம்.

எகிப்தியரிடையே ஓவிய எழுத்து முறை கி. மு. 3000–க்கும் கி. மு. 2000–க்கும் இடையே தோன்றி அதன் பின் உருவெழுத்தாகவும் ஒலிக் குறியீட்டெழுத்தாகவும் வளர்ச்சியடைந்தது.

ஓவியப்படியிலேயே, பல கருத்துக்களில் பொருள்குறியீட்டுக்கு இடமில்லாதிருந்தது. நீர்வேட்கை, வீரம் முதலிய பண்புகளையும் 'செய்தான்', 'குடித்தான்' முதலிய வினைகளையும் நேராகப் படம் பிடிக்க முடியாது. நாக்கை நீட்டி நீர்த்துளி காட்டுவதால் நீர் வேட்கையும், வேலை உயர்த்திக் காட்டுவதால் வீரமும், கையைத் தனியே காட்டுவதால் செயலும், ஊமை இன்றும் சைகை காட்டுவது போல் பெரு விரலை வாயில் வைத்துக் காட்டுவதால் குடித்தலும் குறியீடுகளாகக் காட்டப்பட்டன. புகழ் ஒளியை கதிரவனொளியாகக் காட்டுவது இவ்வகையில் மிக உயர்ந்த குறியீட்டு மரபுப் பண்பு ஆகும்.

ஓவிய எழுத்துக் காலத்தின் குறியீட்டு மரபே தமிழகத்தின் பரதநாட்டிய, நாடக மரபுகளாக வளர்ந்தன என்னலாம்.

உருவெழுத்தும் ஒலிக் குறியீடும்

ஓவிய வடிவைத் தெளிவாக வரையாமல், சிறு குழந்தைகள் குறித்து காட்டுவதுபோல ஒன்றிரண்டு வரைகளால் குறித்துக் காட்டுவதே உரு எழுத்து ஆகும். இந்தப் படியில் பொருளுக்கும் வரிவடிவுக்கும் உள்ள தொடர்பு படிப்படியாகத் தேய்வுற்றது. 'மீன்' குறியீடு இரண்டு வளைகோடுகள் ஆயிற்று. காக்கைக் குறியீடு உடல் குறித்த சாய் வரையும் கால் குறித்த இரண்டு குறு வகைகளும் ஆயிற்று.

மீன் படத்தையும் காக்கைப் படத்தையும் யாரும் பயிற்சி யில்லாமலே கண்டவுடன் மீன் என்றும் காக்கை என்றும் வாசித்துவிட முடியும். ஆனால் அவற்றின் உரு வரைகளைப் பயிற்சியற்றவர் வாசிக்க முடியாது.

இன்றைய உலகில் ஆங்கில எழுத்துப் பயிற்சியற்ற வன் ஆங்கிலத்தையோ, தமிழ் எழுத்துப் பயிற்சியற்றவன் தமிழையோ படிக்க முடியாது. இந்த இக்கால மொழி நிலையை உரு எழுத்துக்கள் அடைந்துவிட்டன.

பண்புக் குறியீடுகளில் குறியீடு பொருளிலிருந்து இன்னும் மாறுபட்டது. இந்நிலையில் குறியீடுகள் பொருள்கள் சுட்டுபவை என்பது மறக்கப்பட்டது. சொல்லை அதாவது சொல்லின் ஒலிவடிவைச் சுட்டுவதாக மாறுபட்டது.

பொருளின் குறியீடு சொல்லின் குறியீடானது இன்று ஒரு பெரிய சீர்த்திருத்தமாகத் தோன்றாதிருக்கக்கூடும். ஆனால் மொழி வளர்ச்சியில் அது ஒரு பெரும் புரட்சி ஆகும். ஏனெனில் இதனால் 'எரு' 'மை' என்ற இரு பொருள்களின் குறியீடுகளே, 'எரு' என்ற இரு எழுத்துக் களையும், 'மை' என்ற எழுத்தையும் குறித்த குறியீடாய், இணைந்து 'எருமை' என்பதன் இணைக் குறியீடாக

முடிந்தது! 'மான்', 'காய்' என்ற குறியீடுகள் இதுபோலவே 'மாங்காய்' என்ற சொல்லின் இணைக் குறியீடாக முடிந்தது!

சொற் குறியீடுகள் நாளடைவில் அசைக் குறியீடாகவும் ஆயிற்று. அதாவது 'அம்மி' போன்ற சொல் 'அம்' என்ற முதலசையையும் பின் 'அ' என்ற முதலெழுத்தையும் குறிக்கத் தொடங்கிற்று. மீன் என்ற சொல்லின் குறியீடு மீ என்ற எழுத்தின் குறியீடாயிற்று.

மோகஞ்சதரோவிலுள்ள சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் முதலெழுத்துக் குறியீட்டு நிலையை கி.மு. 3000-த்திலேயே அடைந்திருந்தன. எகிப்திய எழுத்துக்களுக்கும் சுமேரிய எழுத்துக்களுக்கும் அவை முற்பட்ட வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. அவற்றுக்குச் சிந்துவெளி எழுத்துக்களே வழிகாட்டிகளா யிருந்தன என்பதை இது காட்டுகிறது. சீன எழுத்துக்களுக்கும் அவையே தூண்டுதலாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு. ஏனெனில் நாகரிக உலகில் ஆரியர் வரவால் ஏற்பட்ட குழப்பம் காரணமாக, உலகத் தொடர்புகள் அழிந்து சீனம் துண்டுபட்டபின், சீன எழுத்து முறை வளர்ச்சியற்று நின்றுவிட்டது.

தமிழ் எழுத்துக்களும் ஏனைய எல்லா இந்திஎழுத்துக்களும் சமஸ்கிருத எழுத்துக்களும் சிந்துவெளி எழுத்தின் திரிபு வளர்ச்சி வகைகளே. ஆனால் தமிழ் எழுத்துக்களே சிந்து வெளி எழுத்துக்களின் நேர்மரபில் வந்தவை. இன்றைய தமிழ் எழுத்துக்களைப் போலவே அவையும் முப்பதாய் இருந்தன. எழுத்து முறைமை, வகுப்பு, வரி வடிவு ஆகிய மூன்றிலும் தமிழ் எழுத்தொலிகளை மூல ஒலிகளாகக் கொண்டே சமஸ்கிருதம் முதலிய ஏனைய இந்திய மொழிகளின் எழுத்துக்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன என்று காண்டல் எளிது.

தமிழ், எபிரேய, அரபு மொழிகள்

சீனமரபு, தமிழ்மரபு, மேலைமரபு ஆகிய உலகின் மூன்று எழுத்து மரபுகளில், சீனமரபு ஒலிக் குறியிட்டு வளர்ச்சியை என்றும் சென்றெட்டவில்லை. சொல் குறியீடு அல்லது அசைக் குறியீடாகவே நின்றது. மற்ற இரண்டு மரபுகளும் இதன் பின்னும் பேரளவில் பொதுவளர்ச்சி யுடையவை. இப் பொதுமரபுப் பண்பை தமிழ் மரபு சார்ந்த இந்திய மொழிகள், ஒரு புறமும் மேலைமரபின் பண்டைமொழிகளான அரபு, எபிரேய மொழிகள் மற்றொரு புறமும் காட்டுகின்றன. அரபு, எபிரேய மொழிகள் உண்மையில் பழமையைத் தமிழ்மரபு அல்லது இந்திய மரபைவிட முனைப்பாகவே சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

தமிழ் இலக்கணத்தில் எழுத்துக்கள் அல்லது ஒலிகளில் முதன்மையிடம் உயிர்களுக்கே தரப்பட்டுள்ளது. 'உயிர்' என்ற பெயரே இதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. உயிர்கள் தாமே இயங்குபவை, மெய்கள் உடல் போன்றவை, உயிர் சார்ந்தே இயங்குபவை என்று தமிழ் இலக்கண நூல்கள் விளக்குகின்றன. நாகரிக உலகின் பெரும்பாலான மொழிகள் இக் கருத்தை இன்று ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும் இது ஒலிவடிவு பற்றி எழுந்த தமிழர் ஆராய்ச்சியின் பயனே. வரிவடிப்படையாக எழுந்த கருத்தை அரபு, ஏபிரேய மொழி இலக்கண அறிஞர் கருத்தும், அம்மொழிகளின் வரிவடிவமும் நன்கு காட்டுகின்றன. தமிழ் இந்திய மரபில்கூட அக்கருத்தின் சுவடு இல்லாமலில்லை.

அரபு, ஏபிரேய இலக்கண நூலார் கருத்துப்படி, ஒலிகளில் முதன்மை வாய்ந்தவை உயிர்களல்ல, மெய்களே. தனித் தியங்குபவையும் உயிர்களல்ல, மெய்களே என்று கொள்ளப்படுகின்றன. மெய்களை அடிப்படையாகக்

கொண்டே உயிர்கள் இயங்குகின்றன என்று அவர்கள் கருதியுள்ளனர்.

மேலீடாகப் பார்ப்பவர்களுக்கும், அரபு, ஏபிரேய இலக்கண மரபில் பயிலாதவர்களுக்கும் இது பொருந்தாக் கூற்று என்றே தோன்றும். ஆனால் தமிழ் முதலிய மொழிகளிலேயே தனி மெய்களை இக், இங் என்றோ, க, ங என்றோ கு, ஙு என்றோதான் ஒலிக்க முடியுமேயன்றித் தனித்து ஒலிக்க முடியாது. அதுமட்டுமன்று. இ, எ முதலிய உயிர் ஒலிகளை யி, யெ என்ற உயிர் மெய்கள் போன்றும், உ, ஒ முதலிய உயிர் ஒலிகளை வு, வொ என்ற உயிர் மெய்கள் (அல்லது ஆங்கில முறைப்படி wu, wo) போன்றுமே நாம் ஒலிக்கிறோம். தெலுங்கர் எழுத்துமரபிலேயே இந்த இயற்கை மாறுபாட்டைக் காணலாம். அவர்கள் உப்பு என்பதை வுப்பு என்றும் இல்லு என்பதை யில்லு என்றுமே எழுதுகின்றனர்.

எல்லா உயிர்களுமே ய், வ் (w) போன்ற ஓர் அடிப்படை மெய்யின் உதவிகொண்டே ஒலிப்பதாக அரபு, ஏபிரேய இலக்கண நூலார் கொள்கின்றனர். உயிரின் அடிப்படை மூல ஒலி என்று கூறத்தக்க இந்த ஒலியே எழுத்துக்களில் முதலெழுத்தாக அம்மொழிகளில் காணப்படும் அரபு 'அலிஃவ்' அல்லது ஏபிரேய 'ஆல்ஃவா' எழுத்து ஆகும். இந்த அடிப்படை மெய் (அலிஃவ்) எழுத்துடன் அகர வுயிர் சேர அகர ஒலியும், ஆகார, இகர முதலிய உயிர்கள் சேர ஆகார இகர முதலிய ஒலிகளும் எழுகின்றன.

எல்லா ஒலிகளும் 'உயிர் மெய்' ஒலிகளே !

பண்டை உலக எழுத்துக்கள் எல்லாமே உயிர் மெய் எழுத்துக்களாகக் கருதப்பட்டிருந்தன என்பதை இது காட்டுகிறது. 'காடு' என்ற சொல் 'கா' என்ற

முதலெழுத்தையும் 'ஆடு' என்ற சொல் 'ஆ' என்ற முத லெழுத்தையும் குறித்தபோது, 'கா,' 'ஆ' என்ற இரு ஒலி களும் ஒரு தன்மையுடையவை (அதாவது உயிர் மெய்கள்) என்றே கருதப்பட்டிருந்தன என்று தோன்றுகிறது. இது போலவே 'கீரி'யிலிருந்து 'கீ'யும் 'ஈட்டி'யிலிருந்து 'ஈ'யும் தோற்றியபின்தான் 'கா-கீ' தொடர்பும், ஆ-ஈ தொடர்பும் வெளிப்பட்டனவாகலாம். இதன் பயனாக, 'க' முதல் 'கௌ' வரையுள்ள எழுத்துக்கள் ஒரே மெய்த் தொடர்புடைய உயிர் மெய்களாக வகுக்கப்பட்டு, 'க' என்ற அடிப்படை வடிவின் திரிபுகளாக அவை அமைந்தன. ஆனால் இதே சமயம் 'க முதல் கௌ' வரையுள்ள தொகுதிபோலவே 'அ முதல் ஔ'வரையுள்ள தொகுதியும் கருதப்பட்டன. 'க-கௌ' தொகுதி உயிரில்லாத 'க்' என்ற (மெய் ஒலி) அடிப்படை ஒலியிலிருந்து உருவாயிற்று. அதை உயிர் மெய்களின் அடிப்படை ஒலியான 'மெய்' ஆக்கி நெடுங் கணக்கில் இறுதியில் சேர்த்தனர். இதுபோலவே 'அ-ஔ' தொகுதி முடிவிலும் தமிழில் ஃ என்ற வரி வடிவு ஏற் பட்டது. அரபு-எபிரேய மொழிகளில் 'அலிஃவ்' என்ற எழுத்து இத்தகையதே. ஒலியியல் முறையில் 'க்' என்ற எழுத்து 'க-கௌ' தொகுதிக்கு மூலமாயிருந்ததுபோல், 'அ-ஔ' தொகுதிக்கு ஆய்தம் (ஃ) அல்லது அலிஃவ் மூலமாகக் கருதப்பட்டது.

அரபு-எபிரேய மொழியில் 'அலிஃவ்' உயிரல்ல, மெய். ஆனால் கிரேக்கர் இந்த எழுத்தை 'ஆல்ஃவா' என்ற முதலெழுத்தாக்கி அதை உயிராகவே கொண்டனர். ஆனால் 'அலிஃவ்' என்ற மெய் வல்லொலியான ஓர் ஆய்த மாகவும் (வடமொழி ஹ்), மெல்லொலியான ஒரு ஆய்த மாகவும் (அரபு-எபிரேய ஆலிஃவ்) இரு குறியீடுகளாக அமைந்தன [கிரேக்கரின் வல்லாய்தம Spiritus aspiratus (‘), மெல்லாய்தம் Spiritus lenis (’)]

தமிழ் ஆய்தம் வடமொழி வல்லொலியைவிட வலிமை யுடையதாக இன்று ஒலிக்கப்படுகிறது. ஆனால் தொல் காப்பியர் காலத்தில் அது மெய் ஒலிகளுக்கு உயிர்ப்பண்பு அல்லது அங்காப்புப் பண்பூட்டும் ஒரு சார்புக் குறியீ டாகவே கொள்ளப்பட்டது.

உயிர்மெய்த் தொடர்பு

உயிரில்லாமல் உடம்பு இயங்காது என்ற தமிழ் இலக்கண நூலார் கருத்து உண்மையின் ஒரு பகுதி—ஓர் அரை உண்மையேயாகும். அரபு—எபிரேய இலக்கண நூலார் கூற்று அதன் மற்றொரு பாதியை, மற்றோர் அரை உண்மையைத் தெரிவிக்கிறது. உடலில்லாமல் உயிர் இயங்காது என்பதே அது.

உலகில் உயிரில்லாமல் உடல் உண்டு. ஆனால் அது இயங்காத உடல். அதைப் பிணம் என்போம். நேர்மாறாக, உடல் இல்லாத உயிர் எங்கும் கிடைக்கவே கிடையாது. அது உண்மையில் மனிதன் கற்பனை மட்டுமே. ஆகவே உலகில் 'உயிர்—உடல்' இயைந்த ஒரு பொருள்தான் மெய்யாக இயல்கிறது.

இதுபோலவே ஒலிகள் எல்லாமே மெய்ம்மையில் 'உயிர்—மெய்' ஒலிகளே. 'மெய்' ஒலிகளையும் 'உயிர்' ஒலிகளையும் மனிதன் நுண்ணறிவாராய்ச்சியால் மெய் யார்ந்த கற்பனை வடிவுகளாகவே பிரித்துணர்கிறான் 'கா' போன்ற 'மெய்யின் பின் உயிர் இணைவு' போலவே 'ஆல்' என்பதில் 'உயிரின் பின் மெய்இணைவும்' 'கால்' என்பதில் 'மெய்யின் பின் உயிரும் அவற்றின் பின் மெய்யும்' (மெய்—உயிர்—மெய் ஆக) இணைந்துள்ளன. இவற்றைச் சேர்த்து ஒலிக்க முடியும். பிரித்துணரவும் முடியும். ஆனால் தனித்தனி ஒலிகளாக ஒலிக்க முடியாது.

மேலைமரபில் கிரேக்கரும் கீழை மரபில் தமிழரும் மட்டுமே உயிர்களைத் தனி ஒலிகளாகக் கண்டனர், கண்டு வகுத்தனர். இம்முறை மேலை மரபில் பண்டை மொழிகளில் கிடையாது. இன்றைய இஸ்லாமிய மொழிகளிலும் இல்லை. இதுபோலவே மெய் ஒலிகளைத் தனியாகக் கருதிய முதலினங்களும் தமிழரும் கிரேக்கருமே. ஆனால் இங்கே தமிழரும் கிரேக்கரும் வரிவடிவில் வகுத்துக் கொண்ட முறை வேறுபட்டது. கிரேக்கர் பழைய 'உயிர் மெய்' மூலவடிவையே மெய் ஆக்கினர். தமிழர் பழைய 'உயிர்மெய்' மூலவடிவை அகரம் சார்ந்த 'உயிர்மெய்' வடிவாகக் கொண்டு, அதிலிருந்து மெய் ஒலியை மேலே புள்ளியிட்டு வருவித்துக்கொண்டனர். இங்கே தமிழர் தான் வரிவடிவில் பிற்பட்டுவிட்டனர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் தமிழர் முறை ஏபிரேய, அரபு வரிவடிவுகளின் முறையே. அவை கடந்த வளர்ச்சியல்ல.

வளர்ச்சி குன்றிய இத்தமிழர் முறையே இன்றைய எல்லா இந்திய எழுத்துக்களின் கீழை உலக மரபாகவும், கிரேக்கரின் திருந்திய முறையே எல்லா ஐரோப்பிய எழுத்துக்களின் மேலை மரபுகளாகவும் அமைந்தன. வரிவடிவெல்லையில் இந்த ஒரு கூற்றில் மட்டும் கீழைநாடு பிற்பட்டு மேலை நாடுகள் முற்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம். ஆயினும் இம்முற்போக்குக்குக் கிரேக்கரே முற்றிலும் காரணராவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழர் மரபின் வளர்ச்சி வரிவடிவில்தான் இங்ஙனம் தடைபட்டது. ஒலிவடிவாராய்ச்சியில் அவர்கள் கிரேக்கரையும் மேலை உலகையும் தாண்டி முன்னேறிவிட்டனர். ஒலியியல் முறைப்படி உயிர்களையும், மெய்களையும், உயிருக்கு மூல ஒலியான ஆய்தத்தையும் மட்டுமே தனி ஒலிகளாக்கி, உயிர்மெய்களைக் கூட்டொலிகளாக வகுத்த

பண்பில் அவர்கள் உலகின் மற்ற மொழியினங்களனைத் தையும் மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்பே மிஞ்சிவிட்டனர். ஏனெனில் இன்றைய இந்திய மொழிகளின் வரிவடிவங்களனைத்தும்—சமஸ்கிருதம் உட்பட—தமிழ்மரபு கடந்து வளர்ச்சி பெருமல் அதையே வளைய வளையப் பின்பற்றி நிற்பது காணலாம். பல கூறுகளில் அது தமிழ்மரபிலே கூடக் குறைபடுகிறது. கீழ் வருவன இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

1. உயிரொலிகளில் மெய்போன்ற உயிர் என்ற முறையில் ஆய்தம் தமிழில் உயிரின் பின்வைக்கப்பட்டது. இங்கிலையில் உள்ள இரண்டு எழுத்துக்கள் (அனுஸ்வாரம், விசர்க்கம் ஆகியன) சமஸ்கிருதத்திலும் அப்படியே. ஆனல் உயிர் நிலையுடைய மெய்களாகிய நான்கு ஒலிகள் (ரு, ரூ, லு, லூ.) இடையே ஊகாரத்துக்கும் ஏகாரத்துக்கும் நடுவில் வைக்கப்பட்டன. இவை குற்றியலுகரம் போன்றன என்ற எண்ணமே இவ்வரிசை முறையின் காரணமாகலாம்.

2. தமிழில் வலி மெலி இடை என்பன ஆறு ஆருக அமைந்துள்ளன. இதுபோல சமஸ்கிருதத்தில் ஐந்தைந்தாக அமைக்கும் முயற்சி ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்காக இடைச் சொல் நான்குடன் சீறொலிகள் மூன்றனுள் ஒன்று (ஃச்ய) உடன் தரப்பட்டுள்ளது. ஏனைய இரண்டு சீறொலிகளும் ஆய்தம் போன்ற ஒலி (ஹ) ஒன்றும், இரண்டு கூட்டொலிகளுடன் (த்ர, க்ஷ) சேர்த்து ஐந்தாகப் பின்னி வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

3. ஒலி வடிவிலிருந்து வந்த வரன் முறையின் இயல்புக்கு மாருக, இடைவரு மெய்கள் பின்வரும் உயிர் மெய்களுடன் சேர்த்துக் கூட்டெழுத்துக்களாக வரி வடிவிலே கொள்ளப்படுகின்றன,

எண் மாணம்

எழுத்துக்கள் ஒலிவடிவின் குறியீடுகள், ஆனால் மொழியில் குறியீட்டு முறைமை இத்துடன் நிற்கவில்லை எழுத்துத் தொகுதியின் மற்றொருபடிக் குறியீட்டு முறை உலகில் ஏற்பட்டுள்ளது. இதுவே எண் முறை அல்லது எண்மானம். ஒன்று, இரண்டு என்று எழுத்தில் எப்போதும் எழுதுவது வாய்ப்பு வளமுடையதல்ல. எழுத்தைவிட எண்களுக்குச் சுருக்கக் குறியீடு தேவைப் பட்டது. 1, 2, 3 என்ற குறியீடுகள் இதனால் எழுந்தன. ஏதோ ஒரு மூலமொழியில் ஒன்று, இரண்டு என்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முதலெழுத்துக் குறியீட்டின் தேய் வாகவே அவை தோற்றியிருக்கக்கூடும் என்று ஆராய்ச்சி யாளர் சிலர் கருதியுள்ளனர். அம்மூலமொழி எது என்பதை நாம் இன்றும் உறுதியிட்டுக் காண முடியவில்லை. ஆயினும் மூலமொழிக்கு அணிமையினம் அல்லது அணிமையினங்கள் யாவை என்று உணர முடிகிறது.

அம் மூல மொழியினம் வாணிகம் வான நூல் முதலிய அறிவுத்துறைகளைத் தன் வாழ்வின் உயிர் நிலை யாகக் கொண்ட மொழியினமாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் எழுத்தைவிட மிகுதியாக எண் குறியீடு தேவைப்பட்டது இதனாலேயே.

எண்களை நாம் ஒன்று முதல் பத்துவரைதான் தனிச் சொல்லாகக் குறிக்கிறோம். அதற்கு மேல் பதினொன்று (பத்துடன் ஒன்று) பன்னிரண்டு (பத்துடன் இரண்டு) என்றும், பத்துடன் பத்தடுத்த பின் இருபது (இரண்டு பத்து) முப்பது (மூன்று பத்து) என்றும் பத்தடுக்கிய பத்தை (பத்துப் பத்தை) நூறு என்றும் குறியீட்டுப் பெயராக்கி மேற்சென்றெண்ணுகிறோம். இம்முறை பத்

தடுக்கிய முறை அல்லது பதின்மான முறை (Decimal System) எனப்படும்.

வரிவடிவில் ஒன்று முதல் பத்துவரை ஒரு தனிக் குறியீடாய் அமையவில்லை. ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையே அவ்வாறு அமைந்துள்ளது. பத்தென்னும் தானத்தை ஒரு சுன்னமும் 'ஒரு' பத்து என்னும் அதன் பெருக்கத்தை இடது புறம் ஒன்று (1) என்ற குறியும் காட்டுகின்றன. இதுபோல இருபது, முப்பது போன்ற பத்தின் பெருக்கங்களைத் தானக் குறியீடான சுன்னத்திற்கு முன் ஒன்று இரண்டு என்ற பெருக்க எண் குறியிட்டுத் தெரிவிக்கிறோம். நூறு, ஆயிரம் என்ற பத்தடுக்குகளை தான அடுக்குகளின் எண்ணளவான சுன்னங்களிட்டு பெருக்க எண்களுடன் குறிக்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக நூறு என்பது பத்து இரண்டடுக்கிய இரண்டாவது தானமாதலால் இரண்டு சுன்னமும் ஆயிரம் என்பது பத்து மூன்றடுக்கிய மூன்றாவது தானமாதலால் மூன்று சுன்னமும் பெறுகின்றன.

பதின் பெருக்கமும், பத்தடுக்கும் கடந்த நூற்றெட்டு நூற்று இருபது போன்ற எண் தொகைகளை, எண்களையும் பெருக்க எண்களையும் சுன்னத்திடமாக அவ்வத்தானத்தி லிட்டு நிரப்புகிறோம்.

பதினடுக்கு முறையின் வரிவடிவம் இது.

பதினடுக்கு முறைக்கு இவ்வாறு ஒரு கருத்து வடிவம்வேறாகவும், வரிவடிவம் வேறாகவும் அமைந்துள்ளது. பலர் இந்த இரண்டு வடிவங்களையும் ஒன்றாகக் கருதிவிடு கிறார்கள். இது தவறு. ஏனென்றால் கருத்து வடிவத்திலும் ஒலி வடிவத்திலும் பதினடுக்கு முறை உடைய மொழிகள் வரிவடிவத்தில் அதனை ஏற்காதிருப்பதையும், வரிவடிவில்

அதனை ஏற்ற மொழிகளில் அதற்கு முற்பட்ட ஒலிவடிவம் நிலவுவதையும் காணலாம்.

வரிவடிவம் கருத்து வடிவம் இரண்டிலும் பதின்முறையை ஏற்காத பல இனங்கள் உலகில் இருந்ததுண்டு. பின்னாட்களில் அவையும் பதின்முறையை ஏற்றமைந்தாலும் முன்னைய முறையின் தடங்கள் அவற்றுட் சிலமொழிகளில் உள்ளன. மாலத்தீவின் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும்கூட பன்னிரண்டின்முறையின் தடங்கல் உள்ளன. ஆங்கிலத்தில் பன்னிரண்டுக்கு இன்று தனிச்சொல் (டுவெல்வ் Twelve) இருத்தல் காணலாம். நூற்றிருபதுக்கு ஒருசொல்வழக்கும் (twelfty) பன்னிரண்டு பன்னிரண்டுக்கு (144 gross) ஒரு தொகுதியும் உண்டு.

உலக இலக்கமுறை பற்றிய கோட்பாடுகள்

இன்று உலக முழுவதும் வழங்கும் பதின்முறையின் வரிவடிவம் மேனாட்டினரால் அராபிய எண் முறை (Arabic notation) எனக் குறிக்கப்படுகிறது. இதில் ஒன்று முதல் ஒன்பதுவரை இலக்கங்களும் (1, 2, 3. 4, 5, 6, 7, 8, 9,) தானக் குறியீடாக ஒரு சுன்னமும் (0) இருக்கின்றன. ஆராய்ச்சியாளர் இன்று இதனை 'இந்திய எண்முறை' என்று திருத்தமாகக்குறிக்கக் கருதுகின்றனர். ஏனென்றால் இந்த எண் முறையை இந்தியரிடமிருந்து மேற்கொண்டதாக அராபியரே குறித்துள்ளனர். சுன்னத்துடன் கூடிய பதின்மானத்தின் இந்த வரிவடிவத்தை வழங்கிய முதல் உலக இனம் இந்தியாவிலுள்ள சமஸ்கிருதம் வழங்கிய இனமே என்றும் கருதுகிறார்கள். சிலர் வரிவடிவ இலக்கங்கள் சமஸ்கிருதத்தின் இலக்கப் பெயரின் முதல் எழுத்துக்களின் திரிபே என்றுகூடக் கருதியுள்ளார்கள்.

அராபி அல்லது இந்திய எண்	சமஸ்கிருததேவ நாகரி அல்லது இந்திய வடிவம்	சமஸ்கிருததேவ நாகரி இலக்கப் பெயர்	இலக்கப்பெயர் முதலெழுத்து
1	१	ஏகம்	ए (ஏ)
2	२	த்வி	द्व (த்வ)
3	३	த்ரி	त्र (த்ர)
4	४	சதுர்	च (ச)
5	५	பஞ்ச	प (ப)
6	६	ச:	ष (ச)
7	७	சப்த	स (ஸ)
8	८	அஷ்ட	अ (அ)
9	९ அல்லது ६	நவ	न (ந)
0	०	சூன்னம்	शू (ஸூ)

தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் கருத்து

உலக எண் (அராபி அல்லது இந்திய எண்) தமிழ் எண்களின் திரிபே என்றும், அவற்றின் குறியீடுகள் தமிழ் இலக்கப் பெயர்களின் முதலெழுத்துக்களின் திரிபே என்றும் கருதுபவர் உண்டு. ஒப்புமைக்காக டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களின் மொழி வரலாறு பக்கம் 444ல் கண்ட பட்டியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இக் கருத்தை விளக்குகிறோம். (அடுத்தப் பக்கம் அடிக் குறிப்புப் பார்க்க)

இலக்கங்களின் மூல முதல் மொழி எதுவாயினும், அது சமஸ்கிருதம் என்பதனை வலியுறுத்தவும், தமிழ் என்பதனை வலியுறுத்தவும் காட்டப்பட்ட விளக்கங்கள் வரலாற்று முறையில் தெளிவுடையவை அல்ல. ஏனென்றால் இன்றைய தமிழின் எழுத்து வடிவமோ சமஸ்கிருதத்

தின் எழுத்து வடிவமோ இலக்க வடிவங்களோகூட அவற்றின் தொல் பழமை வடிவங்களல்ல; இக்கால அச்சு வடிவங்களே. அவற்றுக்கு முற்பட்ட வடிவ மாறுதல்கள் முதலெழுத்துடன் இலக்க வடிவத்துக்குள்ள இவ்வொப்புமைகளைப் பொருளற்றவை ஆக்கிவிடுகின்றன. வானத்து முகிலினங்களை நோக்கி இது யானை, இது குதிரை என எண்ணுவதுபோல, ஆராய்ச்சியாளர் ஆர்வக் கற்பனைகளை இத்தகைய விளக்கங்கள் குறித்துக் காட்டிவிடத் தக்கவையாய் உள்ளன.

எழுத்து வடிவின் மூலமொழியை நாம் சிந்துவெளியில் காண்கிறோம். எண் வடிவமும் அம்மொழியிலேயே தொடங்கிற்று என்று பொதுமுறையாக உய்த்துணர்வதில் தவறில்லை.

வரலாற்று முறையான பல இயல்வாதங்கள் இதை நோக்கியவையாய் உள்ளன.

அராபிய அல்லது இந்திய எண்கள்	இந்திய அல்லது சமஸ்கிருத தேவநாகரி எண்கள்	தமிழ் எண்கள்	தமிழ் இலக்கப் பெயர்கள்	தமிழ் இலக்கப் பெயர் முதலெழுத்து	கல்வெட்டுகளில் உள்ள வளர்ச்சிப் பாங்குகள்		
1	१	௧	ஒன்று	ஒ	−	+	௭
2	२	௨	இரண்டு	இ	=	௨	௨
3	३	௩	மூன்று	மூ	≡	௩	௩
4	४	௪	நான்கு	நா	✕	௪	௪
5	५	௫	ஐந்து	ஐ	r	3	௫
6	६	௬	ஆறு	ஆ	டி	௬	௬
7	७	௭	ஏழு	ஏ	7	எ	௭
8	८	௮	எட்டு	எ	५	௮	௮
9	९	௯	ஒன்பது	ஒ	?	௯	௯
10	१०	௰	பத்து	ப			௰

பதின்மான வளர்ச்சி

இன்று அரபு இலக்கம் அல்லது இந்திய இலக்கம் என்று குறிக்கப்படும் உலக இலக்கமே கிட்டத்தட்ட எல்லா மொழிக்கும் பொதுவாக, ஓவிய எழுத்துப்போல மொழி சாரா உலகப் பொதுக் குறியீடாக வழங்குகிறது. இது தவிர இதனுடன் தொடர்புடையதாகவோ, தொடர் பற்றதாகவோ பல மொழிகளிலும் வேறு வேறு இலக்க முறைகள் நிலவி வந்துள்ளன.

எழுத்தின் வரிவடிவ வளர்ச்சியைவிட, இலக்கத்தின் வரிவடிவ வளர்ச்சி மிகவும் பிற்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் எழுத்தின் வரிவடிவில் எகிப்துப் பல தொடக்கப் படிகளைத் தொடர்ச்சியாகக் காட்டுகிறது. இலக்க வகையில் படிகளை ஒரே தொடர்பாக எந்த இன மும் காட்டவில்லை. ஆயினும் உலகில் வழக்கிலிருந்த வரிவடிவ இலக்க முறைகளை எல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அவற்றின் வளர்ச்சிப் படி முறைகளையும் தோற்றத்தையும் ஒருவாறு உய்த்துணரலாம்.

இலக்க வரிவடிவங்களை அவற்றின் பண்பும் படியும் நோக்கி நான்கு மரபுகளாக வகுக்கலாம். ஒன்று அரபு எண் என்று வழங்கும் புதிய அரபு முறைக்கு முற்பட்ட பழைய அரபு இலக்க முறையும், கிரேக்க இலக்க முறையும் ஆகும். இதுவே நடுநிலக்கடலகத்தின் பழையமுறை ஆகும். மற்றொன்று உரோம முறை. மூன்றாவது தமிழ் இலக்க முறை. இதனை அடுத்து வளர்ச்சியடைந்து சமஸ்கிருதத் தின் தேவநாகரியிலும், புதிய அராபிய வழக்கிலும் தற்கால மேலை உலகிலும் பரந்த முறையே உலக இலக்கமுறை என்று நாம் வழங்குவது.

இவ்வெல்லா இலக்க முறையின் வரிவடிவப் பண்பு களையும் கீழேயுள்ள அட்டவணையில் ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

உலக இலக்	(புதிய) அரபு இலக்	தேவநாகரி இலக்கம்...	தமிழ இலக்கம்	மலயாள இலக்கம்	தெலுங்க இலக்கம்	கன்னட இலக்கம்	உரோம இலக்கம்	பழய அரபு இலக்	கிரேக்க இலக்கம்	
1	١	१	க	൧	౧	೧	I	ا அலிஃவ்	A	ALPHA
2	٢	२	உ	൨	౨	೨	II	ب பே (Boy)	B	BETA
3	٣	३	ங	൩	౩	೩	III	ج ஜீம்	Γ	GAMMA
4	٤	४	ச	൪	౪	೪	IIII IV	د தால்	Δ	DELTA
5	٥	५	ரு	൫	౫	೫	V	ه ஹே	E	EPSILON
6	٦	६	சா	൬	౬	೬	VI	و வாவ்	F	VAU (PHOENICIAN)
7	٧	७	எ	൭	౭	೭	VII	ز ஜ்ஸே	Z	ZETA

8	٨	౮	௮	৮	૮	८	VIII	ח ஹேயே	H	ETA
9	٩	౯	௯	৯	૯	९	IX VIIII	ט தொ	Θ	THETA
10	١٠	౧౦	௰ (௧0)	১০	૧૦	१०	X	י யே	I	IOTA
20	٢٠	౨౦	௨௰ (௨0)	২০	૨૦	२०	XX	כ காஃவ்	K	KAPPA
30	٣٠	౩౦	௩௰ (௩0)	৩০	૩૦	३०	XXX	ל லாம்	Λ	LAMBDA
40	٤٠	౪౦	௪௰ (௪0)	৪০	૪૦	४०	XXXX XL	מ மீம்	M	MEW
50	٥٠	౫౦	௫௰ (௫0)	৫০	૫૦	५०	L	נ நூன்	N	NEW

60	٦٠	೬೦	சாய (சா०)	൬൦	६०	৬০	LX	س ஸீன்	Ξ	XYE
70	٧٠	೭೦	எய (எ०)	൭൦	७०	৭০	LXX	ع அயின்	O	OMCRION
80	٨٠	೮೦	அய (அ०)	൮൦	८०	৮০	LXXX	ف FAY	Π	PYE
90	٩٠	೯೦	சுயை (சு०)	൯൦	९०	৯০	LXL XXC	ض ஸ்வாத்	Q	QAPH OF PHOENICIAN
100	١٠٠	೧೦೦	௱ (க००)	൧൦൦	१००	১০০	C	ق qaf.	P	ROW
200	٢٠٠	೨೦೦	உள (உ००)	൨൦൦	२००	২০০	CC	ر ரே	Σ	SIGMA
300	٣٠٠	೩೦೦	ஙள (ஙூ००)	൩൦൦	३००	৩০০	CCC	ش ஷீன்	T	TAU

400	٤00	४00	சுள (உ௦௦)	৪00	૪00	೪00	CCCC CD	ت தே..	ϒ	UPSILON
500	٥00	५00	ருள (ரு௦௦)	৫00	૫00	೫00	D	ث த்ஸே DHAY	Φ	PHYE
600	٦••	६00	சுாள (சுா௦௦)	৬00	૬00	೬00	DC	خ GHAYE	X	KHYE
700	٧••	७00	எள (எ௦௦)	৭00	૭00	೭00	DCC	ذ Zal ஸோல்	Ψ	PSYE
800	٨••	८00	அள (அ௦௦)	৮00	૮00	೮00	DCCC	ض ZWALH	Ω	OMEGA
900	٩••	९00	கூள (கூ௦௦)	৯00	૯00	೯00	DCCCC DCD CL	ظ த்ஜ்ஸோயே	(&)	PHOENICIAN LETTER
1000	١•••	१000	கூ (கூ௦௦௦)	১000	૧000	೧000	M	غ	/	SIGN OF THOUSAND

கிரேக்க, நடுநிலக்கடலக மரபு

கிரேக் இலக்கமுறையின் பண்பு முற்றிலும் பழைய அரபு இலக்க முறையை ஒத்ததே. மேலை உலகில் எழுத்து முறையில் புதுவதாக உயிர் ஒலிகளைத் தனி எழுத்தாகக் குறித்த புகழினம் கிரேக்க இனம். ஆனால் வரிவடிவில், அது நடுநிலக்கடலக மரபை அப்படியே மேற்கொண்ட தாகத் தெரிகிறது. அதனின்றும் ஒரு சிறிதும் முன்னேற வில்லை.

நடுநிலக்கடலக, கிரேக்க இலக்க மரபுகள் வரிவடிவில் பதின்மான முறையல்ல. ஆயினும் ஒலிவடிவில் அவை பதின்மான முறையை முழுதும் எட்டியிருந்தன. அவற் றுக்கு அம்மொழிகளில் பதின்மான முறையில் சொற்கள் அமைந்திருந்ததுமட்டுமல்ல. வரிவடிவத்திலும் பத்துக் கடந்த எண்கள் (11, 12 முதலியன), பத்தின் அடுக்குக் கடந்த எண்கள் (21, 22, 31, 32 போல்வன), நூறு நூற் றடுக்குக் கடந்த எண்கள் (101, 102, ,114 142, 201, 202 போல்வன) ஆகியவற்றுக்குத் தனி இலக்கம் இல்லை. கூட்டு இலக்கக் குறியீடுகளே (10+1, 20+1, 100+1 100+10+1 போல்வன) வழங்கின. கூட்டு எண்களில் இலக்கங்களிடையே கூட்டல் கருத்தே தொக்கி நின்றது. அதாவது பத்தின் குறியுடன் ஒன்றின் குறியிட்டால் அது பதினொன்றென்று உணரப்பட்டது.

இம்முறையின் வரிவடிவத்திலுள்ள பெருங்குறைபாடு பத்தடுக்குகளான இருபது, முப்பது முதலியவற்றுக்கும் நூற்றடுக்குகளான இருநூறு,முந்நூறுமுதலியவற்றுக்கும் தனிக்குறியீடுகள் அமைந்தது.

இலக்கக் குறியீடுகள் தெளிவான தனிக்குறியீடுக ளல்ல. நெடுங்கணக்கின் எழுத்துக்களே எண்மானக்

குறிகளாகவும் கொள்ளப்பட்டன. இது இம்முறையின் மற்றொரு குறைபாடு ஆகும்.

இம்முறைகளில் 1457 என்பதை இலக்கமாகக் குறிக்க வேண்டுமானால், ஆயிரத்தின் குறியீடு நாநூற்றின் குறியீடு, ஐம்பதின் குறியீடு, ஏழின் குறியீடு இடலாம். 2000, 3000 முதலிய இலக்கங்களை எழுத ஆயிரக் குறியீட்டை இரண்டு தடவை, மூன்று தடவை எழுதிக்கொண்டேதான் போக வேண்டும். ஏனென்றால் இரண்டு பத்து, இரண்டு நூறு, இரண்டு ஆயிரம் என்பவற்றில் சிறு எண்ணுக்கும் பெரு எண்ணுக்கும் இடையேயுள்ள பெருக்கற் குறிப்பு அன்று உணரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

கிரேக்க, அரபு முறைகள் உலகெங்கும் பரந்திருந்த முறைகள் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் அதன் தடங்கள்உள்ளன. உயிரெழுத்துக்களுக்கோ மெய் எழுத்துக்களுக்கோ ஒன்று முதல் சுன்னம் வரை எண் மதிப்புக்கொடுத்து, இலக்கங்களை வேண்டிய சொல்லாக்கும் முறை இரு மொழிகளிலும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ ஆகியவற்றுக்கு முறையே 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 என்ற மதிப்புக்கொடுத்தால் திருவாவினன்குடி என்ற சொல் 35,23,153 (முப்பத்தைந்து இலக்கத்து இருபத்து மூன்றாயிரத்து நூற்றைம்பத்து மூன்று) ஆகிறது. இது இன்று கிரேக்கரைப்போல எண் கூட்டுமுறையைப் பின்பற்றாமல், பதின்மானத்தின் தான முறையையே பின்பற்றுகிறது. ஆயினும் பதின்மான முறைக்கு முன்னிருந்த எண் கூட்டு முறையின் மரபில் இவ்வழக்கு ஏற்பட்டது என்று கூற இடமுண்டு.

பாரசிகரும் அரபியரும் எழுத்து—எண்ணில் இதை எண்கூட்டு முறையாகவே கவிதையில் திறம்பட வழங்கியுள்ளனர்.

உரோம இலக்க மரபு

பதின்மானத்தின் வரிவடிவ வளர்ச்சியில் உரோம இலக்க முறை கிரேக்க, பழைய அரபு முறைகளினின்றும் ஒரு படி முன்னேறியுள்ளது. அதே சமயம் அது கை விரல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்கையாக வளர்ந்ததாகவும் தெரிகிறது.

ஒன்று முதல் நான்குவரையுள்ள இலக்கங்கள் விரல் குறிகளே (I,II,III,IIII). ஐந்து (V) நான்கு விரல்கள் சேர்த்து ஒரு புறமும் பெரு விரல் ஒருபுறமுமாக விரித்த கையின் வடிவம். பத்து (X) ஐந்துவிரல்களும் சேர்த்து ஒரு கைமேல் ஒரு கை குறுக்காகிய வடிவம். இந்தவிளக்கம் ஒரு அழகான இயற்கை வளர்ச்சி குறித்த விளக்கமே.

ஐம்பது (L), நூறு (C), ஐந்நூறு (D), ஆயிரம் (M) ஆகியவற்றின் குறிகள் அவ்வவற்றுக்குரிய இலத்தீன மொழிச் சொல்லின் முதலெழுத்தென்பது தெளிவு. இதுவும் இயல்பான ஒரு அழகிய முன்னேற்றக் குறியீடே.

கிரேக்க, அரபு முறைகளைவிட இயல்பான இந்த முறை அவற்றைவிடப் பதின்மான நோக்கிய முன்னேற்றமுடைய முறையாகவும் அமைந்துள்ளது. பத்தடுக்குகளுக்கும் (*20, 30* முதலியவற்றுக்கும்) நூறடுக்குகளுக்கும் (*200, 300* முதலியவற்றுக்கும்) தனிக் குறியீடுகளைவிட அடுக்கிய, பத்துப் பதின்மானப்படிகளே சிறப்புடையன (*20*=XX, *30*=XXX, *200*=CC, *300*=CCC என்றவாறு).

அத்துடன் பேரெண்ணின் பின் சிற்றெண் வரும்போது கூட்டற்குறிப்பும் (VI=*5+1=6*, XI=*10+1=11* என்றவாறு, பேரெண்ணின் முன் சிற்றெண் வரும்போது கழித்தற்குறிப்பும் (IV=*5—1=4*, IX=*10—1=9* என்றவாறு) இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மற்றெல்லா வகைகளிலும் கிரேக்கரை நிழல்போலப் பின்பற்றிய உரோமர்கள், இலக்கவகையில் தனி முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது குறிபிடத்தக்கது. ஆனால் கிரேக்கர் நடுநிலக் கடலக இனத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள ஒரு மரபைப் பின்பற்றியதுபோலவே, அதே இனத்தின் ஒருமேல் திசைமரபை அவர்கள் பின்பற்றினர் என்றும் உய்த்துணரலாம். அவர்கள் சிறப்பக்கலைக்குத் தூண்டுதல் தந்த அழிந்துபட்ட தொல்பழங்கால எட்ரஸ்கான இனத்தின் மரபாகவும் அது அமைதல் கூடும்.

உரோம முறையின் குறைபாடுகளும் பல. ஒன்று முதல் ஒன்பதுவரையுள்ள அடிப்படை இலக்கங்கள் அனைத்துக்கும் தனிக்குறிகளமையாமல் பலவற்றுக்கு (VI, VII போல) கூட்டுக் குறிகள் உள்ளன. பத்தைப் போலவே ஐந்திற்கும், நூற்றைப்போல ஐம்பதுக்கும், ஆயிரத்தைப்போல ஐந்நூறுக்கும் தனிக்குறிகள் உள்ளன. பதின்மானத்தின் தானமதிப்பை இவை கெடுக்கின்றன.

இன்றைய பதின்மானமுறை உலகெங்கும் பரந்தபின் கூட, மேலை உலகில், அதற்கடுத்தபடியாக, துணைவடிவாக உரோம முறை இன்றும் வழங்குகிறது. அதன் அடிப்படைத் தகுதிக்கும் மதிப்புக்கும் இது ஒரு சான்று ஆகும்.

தமிழ் இலக்க முறை

தமிழ் இலக்க முறையின் தொடக்க வளர்ச்சியையோ, சமஸ்கிருத தேவநாகரிகமுறையின் தொடக்க வளர்ச்சியையோ நாம் காணமுடியவில்லை. ஆனால் தமிழ் இலக்க முறை பின்னதனை விட ஒருபடி முற்பட்ட வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. உலகின் முதல் பதின்மான முறை அதுவே என்னலாம்.

கிரேக்க, அரபு முறைகளின் படிகளையும், உரோம முறையின் படியையும் கடந்தே தமிழ், தேவ நாகரி

முறைகள் முன்னேறின என்று கூறத்தடையில்லை. ஆனால் மற்ற முறைகள் தொடக்கப் படிகளில் இருக்கும்போதே இவை கிட்டத்தட்ட முழுநிறை பதின்மான முறைகளாய் இயங்கின. மற்றவற்றின் படிகளை இவை வரலாற்றுக் கெட்டாத முற்பட்ட காலத்திலேயே கடந்தன என்றும் தொலை நாடுகளிலுள்ள தொடக்கப்படிகள் இங்கிருந்து பரவிய தொடக்கப்படிகளாகவே இருகக் கூடுமென்றும் கூற இடமுண்டு.

கிரேக்க அரபு முறைகள் தாண்டியும் உரோமமுறை தாண்டியும் தமிழ்முறை பதின்மானத்தில் பல படிகள் முன்னேறியுள்ளது.

முதலாவதாக ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை இலக்கங்களுக்குத் தனிக்குறியீடுகள் உள்ளன.

இவை கடந்து, பத்து, நூறு, ஆயிரம் ஆகிய தானங்களுக்கே தெளிவான தனிக் குறியீடுகள் உள்ளன.

மூன்றுவதாக, தானக் குறியீடுகளாக வழங்கிய பேரெண்களுக்கு முன் சிற்றெண்கள் அவற்றின் மடங்குகளாக வழங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகப் பத்தடுக்குகள், நூறடுக்குகள், ஆயிர அடுக்குகள் யாவும் (௨௰ = 2 × 10 = 20, ௨௱ = 2 × 100 = 200, = ௨௲ × 1000 = 2000 என்றவாறு) பெருக்கக் குறிப்புக்களாவது காணலாம்.

இன்றைய உலகின் பதின்மான வரிவடிவ முறைக்கு இது மிகவும் அணுக்கமானது. ஆயினும் இதற்கும் அப்பதின்மான முறைக்கும் இடையே ஒருமிக முக்கியமான வேறுபாடு உண்டு. அதுவே தானஎண்கள் தனிக் குறியீடுகளாய் அமையாமல், சுன்னங்களின் எண்ணிக்கையால் இடக் குறியீடு ஆக அமைவது ஆகும்.

தமிழின் மாற்று இலக்க முறை

தமிழ் இலக்கத்திலேயே, மேலே அட்டவணையில் அடைப்புக் குறிகளுக்குள் காட்டப்பட்ட இலக்கமுறை இவ் வகையில் அமைந்ததே. அது தமிழகத்தில் பெருவழக்காக முன்பு வழங்காத முறையாயினும், சிறுபான்மை வழக் காகத் தமிழகத்திலேயே தோற்றிய ஒரு மாற்று முறையே என்னலாம்.

கீழ்வரும் செய்திகள் இதைச் சுட்டிக்காட்ட உதவு கின்றன.

1. இலக்கங்களின் எழுத்துமுறைக் குறிப்புத் தான இலக்கங்களையே வழங்குகிறது. எடுத்துக் காட்டாக முந்நூற்று இருபத்து ஏழு என்ற எண்ணில் 3,2,7 ஆகிய இலக்கங்களையும் முந்நூற்று ஏழு என்பதில் 3,0,7 எனச் சுன்னம் உட்பட்ட இலக்கங்களையுமே அது வழங்குகிறது.

2. வானூற் கணிப்பில் பரல் எண்ணுமிடத்தில் பரற் கோடுகள் தானங்களாகவும் இலக்கங்கள் தான இலக்கங்க ளாகவுமே குறிக்கப்படுகின்றன. உண்மையில் பதின்மான முறையின் கடைசிப் படியான சுன்ன மரபு தோற்றிய வகையே இது என்று கூறலாம்.

3. பிற தென்னாட்டுத் தமிழின மொழிகளான மலை யாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவை சுன்னமரபுடன் கூடிய மாற்றுமுறையே வழங்குகின்றன. இவற்றை சமஸ் கிருத தேவநாகரியிலிருந்தோ உலக மரபிலிருந்தோ அவை பெறவில்லை. ஏனெனில் இவை அம்மொழிகளுக்கேயுரிய தனி இலக்க முறைகள்.

4. தென்னாட்டில் அணிமையிலேயே தேவநாகரி எழுத்து முறை பரவத் தொடங்கியுள்ளது. அணிமை வரை சமஸ்கிருதத்தின் எழுத்து முறையாக இருந்து

வந்துள்ள எழுத்து முறை கிரந்த எழுத்து முறையே. இதன் இலக்க முறையில் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையுள்ள இலக்கக் குறியீடுகள் தமிழ் இலக்கக் குறியீடுகளே. ஆயினும் தமிழின் மாற்று முறையாகிய சுன்னமுறையே தானங்களுக்குப் பயன்படுத்தப் படுகிறது.

5. தமிழ் இலக்கமுறை முழுஎண்களாகிய மேல்வாய் எண்களுக்கு மட்டுமன்றி, கீழ்வாய் எண்களுக்கும் விரிவான முறையில் அமைந்துள்ளது. அரை, கால் என்ற முறையில் இரண்டிரண்டான பாகுபாட்டு முறை கால்வீசம் அல்லது அறுபத்து நாலில் ஒன்றுவரைச் செல்கிறது. இதில் ஐந்தில் ஒரு பங்கான முந்திரி முந்நூற்றிருபதில் ஒன்ருகும், இதில் முந்நூற்றிருபதில் ஒன்ருன கீழ் முந்திரியும், அதில் இருபத்தொன்றில் இரண்டு பங்கான இம்மியும் தமிழின் சிற்றெல்லைக் கீழ்வாய் ஆகும். இவற்றில் முந்திரிவரை இலக்கக் குறியீடு உண்டு.

கீழ்வாயிலும் பதின்மானத்துக்கு அடிப்படையான குறியீடு தமிழில் உண்டு. மூன்றில் ஒன்றும் ஏழில் ஒன்றும்கூட இம்மிவரைச் சென்று அளவையிடக் கூடியவையே.

பாதி பாதியான தமிழ்க் கீழ்வாய்ப் பாகுபாடு கிட்டத்தட்ட உலகெங்கும் பரந்துள்ளது. ஆனல் கால் அல்லது நாலில் ஒன்றுடன் பெரும்பாலான இந்திய உலக மொழிகளும், வீசம், கால்வீசம், கால் வீசத்தின் மூன்றில் ஒன்று (அதாவது நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டில் ஒன்ருன பை) வரை குசராத்தியும் தமிழ்க் கீழ்வாய் மரபை பின்பற்றியுள்ளன.

கீழ்வாயில் எல்லா மொழிகளையும் தொன்றுதொட்டிருந்தே கடந்த தமிழ் மொழியே மேல்வாயிலும்

முன்னேடிச் சென்று, உலக மொழிகளில் அப்பண்பைப் பரப்பின என்னலாம்.

உலக எண்மானம்

மேலே காட்டிய பருநிலைச் செய்திகள், உலக எண் மானத்தின் தோற்றம் மட்டுமன்றி, வளர்ச்சியும் முற்றிலும் தமிழகம் சார்ந்ததென்பதை நிலைநாட்டப் போதியன அல்லவாயினும், அதைச் சுட்டிக்காட்ட போதியவை. வருங்கால ஆராய்ச்சி அதனைத் தெளிவுபடுத்தி மேலும் விளக்கம் தரலாம்.

மேலையுலகம் எண்மானத்தை சமஸ்கிருத தேவ நாகரி மூலமும் புதிய அரபு எண்மூலமுமே பெற்றது என்பது தெளிவு.

பதின்மானத்தின் வரிவடிவிலும் எழுத்தின் வரிவடி விலும் இந்தியாவுக்கு வெளியே ஆரிய இனத்தின் பங்கு எதுவும் இல்லை. அத்துடன், இந்தியாவிலும் அது ஆரிய மொழியினத்திஞல் தோற்றுவிக்கப்பட்டதன்று, வளர்க்கப்பட்டதுகூட அன்று என்பதை இது குறித்துக் காட்ட வல்லது. தென்னுட்டு வரலாறு, பழம்பொருள் ஆராய்ச்சி, மொழியாராய்ச்சி போதிய வளர்ச்சி யடையாமலும், வளர்ச்சியடைந்த அளவிலும் வெளியுலகத் தொடர்போ விளக்கமோ காணுமலும் இருப்பதஞல், இதனை முழுதும் நிலைநாட்டப் போதிய ஆதாரங்கள்கிட்ட வழியில்லாதிருக்கிறது.

ஆனல் பதின்மானக் கருத்துப் படிவத்திலும் ஒலிப் படிவத்திலும் இன்றைய நாகரிக உலகின் ஒற்றுமை வியத்தற்குரியது. இவ்வடிங்கள் வரி வடிவடிவத்துடன் முற்றிலும் ஒத்து விளங்குவது இரண்டு மொழிகளில் மட்டுமே. ஒன்று தற்கால மேலை மொழிகளில் ஒன்ருகிய

ஆங்கிலம். மற்றொன்று பண்டைக் கிழை மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ். மற்ற எந்த மொழியிலும் இவை ஒத்து இயலவில்லை.

எடுத்துக்காட்டாக இருபத்து நாலு என்பதில் தமிழ்ச் சொல்லிலும் ஆங்கிலச் சொல்லிலும் இருபது முதலிலும் நான்கு பின்னும் வருகின்றன. எழுத்து வடிவிலும் இப்படியே எழுதுகிறோம். இரண்டு முதலிலும் நாலு பின்னுமே உலக எண்மானத்தில் உள்ளன. ஆனால் ஐரோப்பாவின் மற்றத் தற்கால மொழிகளிலும் இலத்தீன் கிரேக்க மொழிகளிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழின நீங்கலான இந்திய மொழிகளிலும் ஒலிவடிவில் நான்கு முதலிலும் இருபது பின்னுமே வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, சமஸ்கிருதத்தில் இருபத்துநான்கு சதுர்விம்சதி ஆகும். சதுர் என்பது நான்கு. விம்சதி என்பது இருபது.

அரபு முதலிய மேலை ஆசிய மொழிகளில் எழுதுவது இடமிருந்து வலமல்ல. வலமிருந்து இடம். எனவே அம் மொழிகளில் எண்மான ஒலி மரபும் வரிவடிவு மரபும் ஒன்றாய் அமைகிறது. பதின்மான இலக்கமுறை அரபு மூலம் உடையது என்பதற்கு இது முன்பு ஆதாரமாகக் கொள்ளப் பட்டது. ஆனால் ஊன்றிக் கவனித்தால், இது முற்றிலும் சரியன்று. இம்மொழிகள் உட்பட எல்லா மொழிகளிலும் பத்தடுக்கிலும் நூறடுக்கிலும் (இருபது, இருநூறு போல் வனவற்றில்) சிற்றெண் முதலிலும் பேரெண் பின்னுமே வருகின்றன. வலமிருந்து இடம் செல்லும் முறையில் இங்கே ஒலிவடிவத்துக்கு வரிவடிவம் மாறாகி விடுகிறது.

தமிழும் சுன்ன முறையும்

தமிழர் சுன்ன முறையைக் கண்டு மாற்று இலக்க முறையை வகுத்தாலும், அதைப் பெருக்கமாக வழங்காத

தற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. மாற்று முறையைவிடப் பழைய முறை கருத்து வடிவத்துடனும் அவ் வடிவத்துடனும் மிகவும் இயைவது. வரிவடிக் கணக்கு முறையில் முன்னது வாய்ப்பாயிருந்தாலும், மனக்கணக்கு முறையில் பின்னதே மிகுதி வாய்ப்புடையது. தவிர கீழ்வாய் இலக்க முறை முழுதும் பதின்மான முறை ஆய்விடாத நிலையில், பழைய இலக்க முறை அதனுடன் எளிதில் இயைபுடையதாய் அமைந்தது.

மனக்கணக்கு முறையில் தமிழர் அணிமைவரை திறமைமிக்கவரெனப் பெயர் பெற்றிருந்தனர். வாணிகத்தில் அது மிகவும் பயன்பட்டது.

மேல்வாய் எண் பதின்மான அடிப்படையாக்கப்பட்டு உலகெங்கும் தொடக்கப்பள்ளிகளில் எண்சுவடி உருவில் இன்று மனப்பாடம் செய்யப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் மேனாட்டுக் கல்விமுறை வந்து இப்பண்பு கெடுக்கும்வரை, கீழ்வாயிலும் இதேவகை நுண்மான முறைப் பெருக்கல், வகுத்தல், கூட்டல், கழித்தல், பதின்மானத்தான ஏற்றம், தற்பெருக்கம் அல்லது குழிப்பெருக்கம் ஆகியவை பயிலப்பட்டு வந்தன.

கீழ்வாய் இலக்கத்தில் இன்றுகூட, மற்ற முறைகளுடன் தமிழ் முறை பயன்படுத்தப்பட்டால் அதற்குத் தனிச்சிறப்புண்டு. குறிப்பாகக் கீழ்வாய்ப் பொது எண்ணைப் பதின்மானக் கீழ்வாயாக்குவதில் தமிழ்க் கீழ்வாய் எண்-முறையும் அதன் எண்சுவடியும் பதின்மான ஏற்றமும் பெரும்பயனுடையனவாகும். எடுத்துக்காட்டாக எட்டில் மூன்றின் ($\frac{3}{8}$) பதின்மானம் காணக்காண அதன் தமிழ் நுண்மானத்தை (காலேயரைக்கால்) பதின்தானங்களால் முழு எண் ஆகும்வரை (காலே அரைக்கால், மூன்றேமுக்கால், முப்பத்தேழரை, முந்நூற்

றெழுபத்தைந்து என்று) ஏற்றினல் பதின்மானம் (·375) எளிதில் கிடைக்கும்.

எண்ணும் எழுத்தும்

'எண்ணும் எழுத்தும் இரு கண்ணெனத் தகும்' என்பது அவ்வை திருவாக்கு. "எண்ணென்ப, ஏனை எழுத்தென்ப : இவ்விரண்டும் — கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு" என்று வள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே வகுத்துச் சென்றுள்ளார்.

இவ்வாய்மொழியில் எவ்வளவு பேருண்மை பொதிந்துள்ளது என்பதை உலக மொழியாராய்ச்சியாளர் மட்டுமே தெள்ளத் தெளியக் காணக்கூடும். தமிழுலகம் உலகுக்குத் தந்த செல்வங்கள் பலப்பல. ஆனல் அவற்றில் தலைசிறந்த செல்வங்கள் எண்ணும் எழுத்துமே. அவற்றைத் தமிழினம்போலப் பேணிய இனமும் பிறிதில்லை என்னலாம்.

இன்று உலகில் கீழ்நாடுகளும் தமிழகமும் கல்வியில் மட்டுமன்றி அடிப்படைக் கல்வியான எண்ணெழுத்தறிவிலும் மிகவும் பிற்பட்டேயுள்ளன. ஆனல் இது நேரடியாகத் தமிழினத்தின் குறையன்று. தமிழர் குடியாட்சிக் காலத்தில் வளர்த்து உலகெங்கும் பரப்பிய சீரிய பண்புகள், முடியாட்சி ஏற்பட்ட காலமுதல் படிப்படியாகச் சீரழிவுற்று, அயலின அயல் பண்பாடுகளுக்கும், பண்பாட்டில் குறைந்தோரின் ஆதிக்கத்துக்கும் வழிவகுத்துள்ளது. இன்றைய நிலை நீடித்த அடிமைப் பண்பின் விளைவேயாகும்.

பழைய கால நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இக்காலத்தவர் அதை உள்ளவாறு காணுததும் காண எண்ணுததும் அடிமை மனப்பான்மையினலேயே என்னலாம். அச்சுப்

பொறி ஏற்படாத அந்நாளில், பனையோலையன்றி எளிய எழுதுபொருள் காணப்படாத நிலையில், கல்விக்குரிய வசதிகள் உலகெங்கும் குறைவாகவே இருந்திருக்க முடியும் என்பது தெளிவு. ஆனால் இத்தகைய காலத்திலும் தமிழர் பேரிலங்கிய இலக்கணவளம் எய்தியிருந்தனர். அதன் ஒரு சிறு பகுதியே தொல்காப்பிய வடிவிலும், சங்க இலக்கிய வடிவிலும் நம்மை வந்தெட்டியுள்ளன. எட்டியுள்ள பகுதியே இன்றளவும் உலகில் ஈடிணையற்ற வியத்தகு பண்புகளை உடையன.

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்க நிலையிலும் அளவிலும் உலகின் மிகச் சிறந்த சாயஞ்சாரா உயர் இலக்கியமாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதேசமயம் ஓர் உயர்ந்த நாகரிகத்தையும், அறிவு ஒழுக்கப் பண்புகளையும் விளக்கும் ஒப்பற்ற காலக்கண்ணாடியாகவும், மக்கள் இலக்கியமாகவும், தேசிய இலக்கியமாகவும் அது விளங்குகிறது.

கல்வி சிறந்த தமிழகம்

இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகத்தில் கல்வி எந்த அளவு நாடெங்கும், சமுதாயப்படி முழுவதும், ஆண் பெண் வேறுபாடின்றிப் பரவியிருந்தது என்பதைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. கிட்டிய இலக்கியத்தின் கிட்டிய பகுதி இரண்டுமூன்று தலைமுறைக்கு உட்பட்டதே. ஆயினும் தமிழகத்தின் இன்றைய மாவட்டம் ஒன்று தவறாமல், இன்றைய தமிழகத்திற்கு வெளியேயுள்ள பகுதிகள்கூட அதில் புலவரின் தாயகமாய் இருந்துள்ளன. புலவர்கள் பாணர் வகுப்பிலும், அரசரிளவரசரிடையிலும் வணிகரிடையிலும் மருத்துவரிடையிலும் வேற்றுமையின்றிப் பரவியிருந்தது. சங்கப்புலவர் ஐந்நூற்றுக்குச் சிறிது மேம்பட்டவரிடையே முப்பதுக்கு மேற்பட்டவர்

அதாவது நூற்றுக்கு ஆறு விழுக் காடு பெண்டிராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களும் எயினர், பேயர், குறவர், அரசிளஞ்செல்வியர் ஆகிய எல்லாச் சமுதாய வகுப்புப் படிகளுக்கும் எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் உரியராகவே காணப்படுகின்றனர். மேலைஉலகில் இன்றுள்ள அரசியல், அறிவியல் மொழித்துறை வாய்ப்பு வளங்களிடையேகூட, இதற்கொப்பான நிலையை எந்த நாடாவது காட்ட முடியுமா என்பது ஆய்ந்துகாணத்தக்க செய்தியேயாகும்.

இப்பாரிய கல்வி முயற்சிக்கு அடிப்படையானது சங்க வாழ்வு. சேர சோழ பாண்டியர் வகுத்த கல்விக் கோட்டையின் கொடுமுடியே, கொடிக்கம்பமே அது. அதுவே கல்வித் துறையில் ஒரு தேசிய, இனப் பல்கலைக் கழகமாகவும், அறிவுத் துறையில் ஓர் ஆராய்ச்சி கூடமாகவும், இலக்கியத் துறையில் ஒரு தேர்வு நிலைய மாகவும், பண்பாட்டுத் துறையில் உலகளாவிய அருளறச் சாலையாகவும் இருந்து நாடு கடந்த தமிழர் தேசிய வாழ்வையும் உலகப் பண்பையும் வளர்த்தது.

சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சிக்கு வெளியேயும், அவ்வாட்சிக் காலங்கடந்து, தேசிய வாழ்வின் தளர்ச்சிக் காலங்களிலும், இக்கல்வி ஏற்பாடுகள் படிப்படியாக, தளர்வுற்றன. ஆனால் இன்றும் தமிழரசர்களுள் சேரர் குடி இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை நீடித்துள்ள திருவாங்கூர் கொச்சியில் கல்வி மிக முனைப்பாகவும், பாண்டியர் சோழர் நீடித்தாண்ட தமிழகப் பகுதியில் அடுத்தபடி முனைப் பாகவுமே உள்ளன என்பது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழர் தட்டுக்கெட்ட காலத்தில் கல்விமுறையை வகுத்துப் பேண நல்லரசுகள் இல்லை. ஆனால் அச் சமயத்திலும் கல்வியில் மக்களும் மக்கட் கவிஞரும் பெரு முயற்சி மேற்கொண்டிருந்தனர். பிற்கால அவ்வையாரின்

ஆத்திச்சூடி, கொன்றைவேந்தன், உலகநீதி, மூதுரை, நல்வழி ஆகியவையும், அதிவீரராம பாண்டியன் வெற்றி வேற்கையும் சிவப்பிரகாசரின் நன்னெறியும், குமரகுருபரரின் நீதிநெறிவிளக்கமும் இம்முயற்சிக்குச் சான்றுகள் ஆகும். பள்ளி வகுப்புக்களை எதிர்நோக்கிப் படிப்படியாகத் திட்டமிடப்பட்ட இத்தகைய ஏடுகள் இன்றும் இலக்கியத் துறையில் எம்மொழியிலும் எளிதில் காணமுடியாதவை ஆகும்.

மக்கட் கவிஞரின் இக்கல்வி மறுமலர்ச்சி ஆங்கில ஆட்சி தொடங்குவதற்குமுன், 16—17-ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகும். மறுமலர்ச்சிக்கு ஆங்கில ஆட்சி உதவிற்றாயினும், அதன் வேர்முதல் அதுவல்ல என்பதை இது காட்டுகிறது.

5. தமிழ் இலக்கணமும் மொழி நூலும்

காற்று மண்டலத்தில் பறக்கும் பறவை காற்றைப் பற்றி எண்ணுது. நீராழத்தில் இயங்கும் மீனினமும் நீரையறியாது. ஆதுபோலவே மனிதன் மொழியில் பிறந்து, மொழியில் இயங்கி வளர்ந்தாலும், மொழியைப் பற்றிப் பெரும்பாலும் எண்ணுவதில்லே. தனக்கென ஒரு மொழி உண்டு என்பதைக்கூட, இன்னெரு மொழியைக் காணும்போதுதான் அவன் உணரமுடியும். பல மொழிகளுக்கு அயல் மொழியாளர் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே பெயர் அமைவதன் காரணம் இதுவே.

மொழியைப்பற்றி எண்ணமலே மனிதன் தலேமுறை தலேமுறையாக மொழியை ஆக்குகிருன், ஆக்கி வளர்க்கிருன். இவை அவன் அறியாச் செயல்கள். உண்ட உணவைக் செரிமானம் செய்வது, வளர்வது ஆகிய உயிர்ச்செயல்கள் போன்றவை இவை. மொழியில் இயங்கும் இவ்வறியாச் செயல்களேயடுத்து, மொழியையியக்கும் அறியாச்செயலிலும், மொழியை உணர்ந்தாராயும் அறிவுச் செயலிலும் அவன் ஈடுபடுகிருன். மொழியை இயக்கும் அவன் அறியா உணர்வுச்செயலே **இலக்கியம்.** மொழியை உணர்ந்தாராயும் அவன் அறிவுச்செயலே **இலக்கணம், மொழி நூல் !**

இலக்கிய ஊழி :

இன, சமுதாய, தனி மனித இலக்கியப் படிகள்

மனிதன் எழுத்தைக் காணுமுன், குடிவாழ்வு பெற்றுச் சமுதாயமாக அமையுமுன், நாடோடி வாழ்க்கையிலேயே

எழுதா இன இலக்கியம் ஆக்கினன். இது பெரிதும் அவன் விளைமுறைச் சமய வாழ்வு சார்ந்ததாயிருந்தது. பாரசீக ஆரியரின் மறைநூலாகிய அவெஸ்தாவும், இந்திய ஆரியரின் மறைநூலாகிய இருக்கு வேதமும் மனிதஇன வரலாற்றில் காலத்தால் பிந்திய இடைக்காலத்தவை யானாலும், தன்மையால் இம் முதற்படி சார்ந்த இன இலக்கியங்களேயாகும்.

குடிவாழ்வும் சமுதாயமும் அமைந்தபின் இன இலக்கியம் சமுதாய இலக்கியமாகிறது. இது எழுதாச் சமுதாய இலக்கியமே ஏனெனில் இதுவும் எழுதப்படாமல் மரபு வழியே வளர்ந்து வந்ததாகும். நாட்டுப் பாடல்கள், வீரகதைகள், சமூகப் பழங்கதைகள், சமய விளைமுறை இலக்கியங்கள், ஆடல்பாடல் நாடக இலக்கியங்கள் ஆகியவை இந்தப் படியைச் சார்ந்தவை.

தமிழன்னையாகிய அவ்வையார் போற்றிய ஏற்றப் பாடல் இவ்வகைப்பட்ட சமுதாயப் பாடலேயாகும். குற வஞ்சி, பள்ளு, அம்மானை முதலிய தமிழ்த்துறைகளும் இம்மரபினவே.

இவ்விரண்டு படிகளிலும் மொழியின் உயிரைக் காணலாம். இனம் அல்லது சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியைக் காணலாம். ஆனல் இவற்றில் தனி மனிதன் இடம் பெறுவதில்லை. இனத் தலைமுறைகளும் சமுதாயத் தலைமுறைகளுமே அவற்றை ஆக்கியியக்கி வளர்க்கின்றன. சமஸ்கிருத புராண, இதிகாச, சுமிருதிகள் சமுதாய இலக்கியங்களின் பிற்காலத் தொகுப்பேயாகும்.

இன ஆட்சியிலும் சமுதாய ஆட்சியிலும் வீரர், மன்னர், குருமார் இடம் பெற்றனர். ஆனல் இவர்கள் சமுதாயத்தில் ஒரு மரபினராக ஆண்டனரே யன்றி, இன வாழ்வை இயக்கவில்லை. தனித்தன்மையும் பெறவில்லை.

இவர்களில் எவர் பெயர்களும் நம்மைவந்து எட்டாததன் காரணம் இதுவே. ஆட்சி செய்தவர் தம் ஆட்சிக் காலத்துடன் மறைந்தனர். புதிய ஆட்சியாளர் புகழ் புதிய ஆட்சிக்காலத்தில் நிலவிற்று.

முதல் முதல் இன வாழ்வையோ, சமுதாய வாழ்வையோ தலைமுறை கடந்து தலைமுறையாக இயக்கத் தலைப்பட தனி மனிதர்கள் பலர். இவர்களே இன முதல்வர், குலமுதல்வர் என்றும், தெய்வங்கள் என்றும், சமயமுதல்வர் அல்லது இலக்கிய முதல்வர் என்றும் பல பெயர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். பாரசீக நாட்டில் ஜரதுஷ்டிரர், சீனத்தில் கன்ஃஃபூசியஸ், யூதரிடையே மோசே, ஆபிரகாம் ஆகியோர் இத்தகைய இனப் பெரியார் அவர். இவர்களிடையே கன்ஃஃபூஸியஸும் ஜரதுஷ்டிரரும் இலக்கிய முதல்வராகவும் விளங்கினர்.

கிரேக்க நாட்டாரது வாழ்வு ஹோமர் என்ற சமுதாயக் கவிஞரை இலக்கிய முதல்வராகக் கொண்டே தொடங்கிற்று.

எழுத்தமைந்த பின்னரே சமுதாயத்தில் தனி மனிதன் மொழியை இயக்கி இலக்கியம் வளர்க்கத் தொடங்கினன். அச்சுப்பொறி ஏற்பட்டபின் தனி மனிதன் இலக்கியம் நாட்டிலக்கியம், உலகஇலக்கியமாக வளர்ந்து வருகிறது.

மனித உலகிலே, தமிழ் மிகப் பழமை வாய்ந்த மொழி என்பதிலே ஐயமில்லை. ஆனால் மனித இனப் பழமையின் படிகளைத் தமிழில் தெளிவாக காணமுடியாது. இருக்குவேதப்படி, ஜரதுஷ்டிரர் கன்ஃஃபூஷியஸ் படிகளையோ, ஆபிகாரம் ஹோமர் படிகளையோ வரலாற்றுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டாத தொல்பழங்காலத்திலேயே தமிழ் கடந்துவிட்டது. இருக்கு வேத காலத்துக்கு முன்னரே தமிழர் எழுத்து முறைகளிலும், தனிமனிதன் இலக்கிய

இலக்கண வளர்ச்சியிலும் நெடுந்தொலை முன்னேறி விட்டனர்.

மனித இனத்தின் முற்பட்ட இலக்கிய, மொழிப்படிகளை நாம் நாகரிகத்தில் பிந்திவிட்ட பிற நாடுகளிலும் இனங்களிலுமே தேட வேண்டியிருப்பதன் காரணம் இதுவே. தமிழில் இவற்றின் தடங்கள் உண்டு. விளக்கங்களைப் பிற மொழிகளிலேயே நாடவேண்டும்.

இலக்கியத்துக்குரியபடி மனிதர் இன உணர்வைச் சுட்டுகிற ஒரு படியேயாகும். இலக்கணத்தின் படியோ அதற்கப்பாற்பட்டது. அதுவே மனிதன் மொழியுணர்வு பெற்ற பருவம் ஆகும். இலக்கணமின்றி இலக்கிய மட்டுமே வளர்ச்சியடைந்திருந்த காலத்தை நாம் இலக்கிய ஊழி என்றும், இலக்கணம் தோன்றிய பின்னுள்ள காலத்தை இலக்கண ஊழி என்றும் கூறலாம்.

இலக்கண ஊழி : மேலை மொழிகள்

தொல்காப்பிய காலத்துக்கு நெடுநாள் முற்பட்டே இந்த இலக்கிய ஊழியையும் இலக்கண ஊழியையும் தமிழ் கடந்துவிட்டது.

தமிழரோடொத்த பழமையுடைய தொல்பழங்கால இனத்தவரான எகிப்தியரும் சுமேரியரும் சால்டியரும் பிற நடுநிலக் கடல் இனத்தவரும் இலக்கண ஊழியை எட்டவே யில்லை. இலக்கிய ஊழியில்கூடத் தனிமனித ஊழியை அவர்கள் அடையவில்லை. இன இலக்கிய, சமுதாய இலக்கியப் படியிலேயே அவர்கள் வாழ்ந்து மாள்வுற்று மடிந்தனர்.

கிரேக்கரும் உரோமரும் இலக்கிய ஊழியில் நெடுந் தொலை சென்று முன்னேறினர். இலக்கண ஊழியை இறுதியிலேயே சென்று எட்டினர். இலக்கண இலக்கிய

மில்லாத பண்படா மொழிகளுடன் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பே அவர்களிடையே இலக்கண உணர்வை வளர்த்தது. சிறப்பாக இம்மொழிகளின் வாழ்வு அழிந்த பின், மேலைநாட்டுப் பண்படாத் தாய்மொழியாளர் அவற்றை அயல்மொழிகளாகக் கற்பிக்கவேண்டி வந்தது. பெரும்பாலும் ஒரு மொழியை அயல் மொழியாளர்களின் கண்ணேட்டத்துடன் காணும்போதுதான் அதன் இலக்கண வடிவம் இன்றியமையாச் சிறப்புடையதாயமையும். இலத்தீன மொழி தனிப்பட்டும், கிரேக்கமொழி அடுத்தபடியாகவும் இவ்வகையில் தம் பண்படா அயல்மொழி மாணவராலேயே பெரிதும் இலக்கண வகைதொகைச் சிறப்பு அடைந்தது.

இன்றைய மேலைநாட்டு மொழிகள் தொடக்கத்தில் இலத்தீன கிரேக்க மொழிகளுக்கு அமைந்த இலக்கணப் படிவங்களையே தம் வகையிலும் பின்பற்றின. இத் தவறுணர்ந்து தாய்மொழிகள் தனித்தனி இலக்கணங்கள் வகுத்தபோதும், அவற்றின் அடிப்படை அமைதிகள் இலத்தீன கிரேக்க மொழி அமைதிகளாகவே அமைந்தன. வேண்டியவேண்டிய இன்றியமையா மாறுதல்களுடன் அவை அவ்வத் தாய்மொழிகளின் இலக்கணங்களாய் அமைந்தன, அமைந்து வருகின்றன.

மேனாட்டு மொழிகளின் இலக்கணங்களின் உயிர்ப் பண்பும் தொடக்கப் பண்பும் இங்ஙனம் இலத்தீன கிரேக்க இலக்கணப் பண்புகளாகவே அமைந்துள்ளன.

எபிரேய, அரபுமொழி இலக்கணங்கள்

நடுநிலக் கடலுலகின் இடைக்கால மொழிகளில் எபிரேய மொழியும் அரபுமொழியும் மட்டுமே இலக்கண இலக்கிய வளர்ச்சிபெற்றன. கிறிஸ்தவ மறைக்கும் இஸ்லாமிய மறைக்கும் அவை தாயக மொழிகளாய்

அமைந்திருந்தன. ஆகவேதான் அவை இவ்வளர்ச்சியில் ஊக்கம் மிகுதிபெற்றன. ஆனால் இவ்விலக்கணத்தில் பெரும்பகுதி எழுத்திலக்கணமாகவும், அடுத்த சிறுபகுதி சொல்லாக்க இலக்கணமாகவும் மட்டுமே அமைந்தது. மொழியின் ஒலி மாறுபடுந்தோறும், வரிவடிவு அடிப் படையில் மாறுபடாமல் திரிபுற்றதால், காலஞ் செல்லச் செல்ல, எழுத்தறிவுக்கு இம்மாறுபாட்டறிவு தேவைப் பட்டது. இந்நிலையை ஆங்கில மொழி ஓரளவு சுட்டிக் காட்டும்.

இன்றைய ஆங்கில எழுத்துமுறை 14-ம் நூற் ருண்டின் ஒலிப்பு முறைப்படி அமைந்தது. அதன்பின் அச்சு ஏற்பட்டது. ஒலிகள் மாறின, ஆனால் எழுத்து முறை மாறவில்லை. கத்தி என்று பொருள்படும் ஆங்கிலச் சொல்லின் பழய ஒலிப்பு க்நீஃவே (Knife)என்பது, எழுத்து வடிவில் இன்றும் அது இப்படியே எழுதப்படுகிறது. ஆனால் இன்றைய ஒலிப்பு முறைப்படி அது நைஃவ் என்ற சொல் ஆகிறது. இப் புதிய சொல்லில் 'க்' என்ற மெய் ஒலி மறைந்து ஊமை எழுத்தாய் விடுகிறது. 'ஈ' என்ற உயிரொலி 'ஐ' என மாறுபட்டுவிட்டது. இறுதி ஏகாரம் ஒலிப்பிழந்து ஊமை எழுத்தாயிற்று. இத்தகைய ஒலி மாறுபாடுகளால் சொற்களும் மொழியும் கிட்டத்தட்டப் புதுச்சொற்கள், புது மொழி ஆயின.

இம்மாறுபாடுகளை ஆங்கிலேயர் தம் எழுத்துமுறையில் காட்டவில்லை. எனவேதான் இன்றும் அயல்மொழி யாளர் மட்டுமன்றி ஆங்கிலநாட்டுப் பள்ளிச் சிறுவர் சிறுமியரும் ஒவ்வொரு சொல்லின் எழுத்தையும் ஒலிப்பையும் நெட்டுருச் செய்யவேண்டியுள்ளது.

எபிரேயரும் அராபியரும் ஆங்கிலேயரைப்போல் எழுத்து முறையில் பிற்பட்டு விடவில்லை. ஆனால் பழைய

எழுத்து முறையைக் கைவிட்டுவிடவுமில்லை. பழைய எழுத்தை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு மாறுபாட்டைக் குறியீடுகளால் காட்டினர். இதுவே அவர்கள் பாரிய எழுத்திலக்கணமாயிற்று. பள்ளிச் சிறுவரும் மொழி கற்போரும் சொல்லின் எழுத்துக்களை நெட்டுருச் செய்யவேண்டுவதில்லை; ஆனால் எழுத்திலக்கணம் கற்றுகவேண்டும்.

இம்மொழிகளின் சொல்லாக்க இலக்கணமும் பெரிதும் அயல்மொழியாளர் மொழி கற்பதற்குப் பயன்படுவதாயிற்று. இதனால்அது இன்றியமையா இயற்கைவளர்ச்சி பெற்றது.

சமஸ்கிருத இலக்கணமும் பாணினியும்

இந்தியாவிலுள்ள மொழிகளில் பழமையான இலக்கிய இலக்கணம் வாய்ந்த மொழிகள் இரண்டே இரண்டுதான். ஒன்று சமஸ்கிருதம், மற்றொன்று தமிழ். இவற்றுள் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தின் சிறப்பும் புகழும் வரலாறும் ஓரளவு உலகறிந்தவை. தமிழிலக்கணத்தின் சிறப்பும் புகழும் வரலாறுமோ இன்னும் போதிய அளவு தமிழகமே அறியாதவை. உலகம் அவற்றை அறியும் நாளிலேயே தமிழகமும் அவற்றின் சிறப்பை அறியக்கூடும் என்னலாம்.

நல்லகாலமாக, இருபதாம் நூற்றுண்டில் உலகம் அம்முறையில் விழிப்புறத் தொடங்கியுள்ளது.

உலக இலக்கணங்களில் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தின் சிறப்பும் மதிப்பும் பெரிது. இதற்கு மூல காரணமான சமஸ்கிருத இலக்கணம் **பாணினி முனிவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் பாணினீயம் அல்லது அஷ்டாத்யாயியேயாகும்.**

இது சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைப்பதில் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற நூல். இதற்கெனப் பாணினி வகுத்துக் கொண்ட குறியீட்டுமுறை இன்றும் கணக்கியல் முதலிய

உயர் அறிவு நூல்களுக்கு இன்றியமையாத ஒரு கருவி முறை ஆகும். இதனைத் திறம்படக் கையாண்டவர்களில் காலத்தால் முதல்வரும், தன்மையால் முதன்மையானவரும் பாணினியே என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு சில நூறு சூத்திரங்கள் அல்லது நூற்பாக்களுக்குள் அவர் வேறு எம்மொழிக்கும் இன்றுவரை இல்லாத ஒரு முழுநிறை இலக்கணத்தைச் சமஸ்கிருத மொழிக்கு ஆக்கி அளித்துள்ளார்.

பாணினீயத்தை ஒத்த ஓர் இலக்கணம் இன்றும் எம்மொழிக்கும் எழுதப்பட்டு விடவில்லை என்று கூறுவது மிகையாகாது. சென்ற நூற்றாண்டில் சமஸ்கிருத இலக்கணப் புலவராகவும், ஆங்கில முறை மொழி நூலறிஞராகவும் விளங்கிய இராசராசவர்மா மலையாள மொழிக்கு இலக்கணமாக இயற்றிய கேரளபாணினீயம் உண்மையில் பாணினீயத்தைவிட உயர்வானதே. ஆனால் அதன் சிறப்புக்குப் பாணினியின் முன்மாதிரியும் மொழிநூல் வளர்ச்சியுமே பெரிதும் காரணமாயமைந்தன. அது இருமரபுகளின் ஒரு சிறந்த இணைப்பேயன்றி, ஒரு புதுப் பாணினீயின் தனிச் சிறப்பு மரபன்று.

பாணினி வகுத்த இலக்கணம் ஓர் இலக்கணம் மட்டுமல்ல. அது உலகுக்கு ஒரு புதிய இலக்கணக் கோட்பாட்டையே வகுத்துக்கொடுத்தது. அந்தக் கோட்பாட்டின் கூறுகளைக் கீழ்வருமாறு வகுக்கலாம்.

1. எல்லாச் சொற்களுக்கும் வேர்முதல் (தாது) உண்டு.

2. வேர்முதல்களிலிருந்து எல்லாச் சொற்களும் பகுதி, விகுதி முதலிய உறுப்புக்களிணைந்து தோன்றல் திரிதல், கெடுதல் என்னும் முறைப்படி ஆக்கப்படுபவை.

3. ஒரு மொழியின் இலக்கணம் அந்த மொழியின் எல்லாச் சொற்களின் சொல்லாக்கத்தையும், அதற்கு

உதவும் எழுத்து அல்லது ஒலித்திரிபுகளையும் விளக்க வேண்டும்.

வியக்கத்தக்க முறையிலே, இம் மூன்று தத்துவங்களையும் அப்பழுக்கின்றி முழுதும் பின்பற்றி, அவர் காலத்தில் உள்ள பழைய சமஸ்கிருத மொழி அல்லது 'பாஷை'க்கு முழுநிறை இலக்கணம் வகுத்த அறிவு மேதை பாணினி. கூடியமட்டும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் வேர்முதல்கள் கண்டு பிடித்து அவர் தம் இலக்கண நூலில் தந்துள்ளார். எல்லா வேர்ச் சொற்களிலிருந்தும் எல்லாச் சொற்களையும் ஆக்கிக் காட்டப் போதிய சொல்லுறுப்பிலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், ஒலி அல்லது எழுத்துத் திரிபிலக்கணம் ஆகியவற்றையும் தந்துள்ளார். அவர் காலத்தில் வழங்காத சொற்களையும் மரபுகளையும் உரையாசிரியர்கள் உரைச் சூத்திரங்களாலும் உரையிற் கோடல் மரபுகளாலும் விரித்துள்ளனர்.

கிரேக்க இலத்தீன இலக்கணப் புலவரின் அறிவுத் திறத்தையே உச்சநிலை அறிவுத் திறமாகக் கருதிவந்திருந்த மேலை உலகத்தார் பாணினி இலக்கணத்தைக் கண்டு மூக்கில் கை வைத்தனர். பாணினிக்கு உச்ச அறிவாராய்ச்சி உலகம் நீண்டநாள் தலை வணங்கிற்று!

பாணினியும் மொழிநூலும்

பாணினிக்குரிய இன்னொரு சிறப்பும், அதற்குத் தாய்க்காரணமான சமஸ்கிருத மொழியின் ஒரு சிறப்பும் மேலை உலகத்தார் வியப்பை இன்னும் பெருக்கின. இவையே பாணினி தந்த எழுத்தின் பிறப்பிலக்கணமும், சமஸ்கிருத நெடுங்கணக்கின் எழுத்துமுறை வரிசையும் ஆகும்.

சமஸ்கிருத எழுத்துக்களை உயிர்கள், மெய்கள், உயிர்மெய்கள், கூட்டு எழுத்துக்கள் என நான்காகப் பகுத்து,

உயிரும் மெய்யுமே அடிப்படை ஒலிகள் என்று பாணினி காட்டினர். அது மட்டுமோ? அவற்றின் பிறப்பிடம், முயற்சி, திரிபு ஆகியவற்றையும் விளக்கினர்.

இதில் பாணினியின் சிறப்பு மட்டுமன்றி, சமஸ்கிருதத்தின் சிறப்பும் பெரிதாகவே இருந்தது. ஏனெனில் பாணினிக்கு முற்பட்டே மொழியின் எழுத்துவடிவும், நெடுங்க்கணக்கின் எழுத்து வரிசைமுறையும் இவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன.

பாணினி காட்டிய மொழி சார்ந்த புத்தறிவு மேலை உலகில் ஒலிநூல் (Phoneties), மொழிநூல் (Philology) என்ற இரு புதுநூல் துறைகள் தோன்றக் காரணமாய் அமைந்தது.

கிரேக்க மொழியில் உள்ள மூன்று ககரங்கள் (K,X,Y,)* இலத்தீன முதலிய பிற மேலை மொழிகளிலுள்ள இரண்டு ககரங்கள் (C அல்லது K, G) ஆகிய இவை ஒரே ஒலியின் வன்மையும் மென்மையுமே என்பதைப் பாணினி இலக்கணமும் சமஸ்கிருத மொழியுமே மேலை உலக இலக்கணப் புலவர்களுக்கும், மொழிப் புலவர்க்கும் காட்டின. கிரேக்க மொழியிலுள்ள எகர ஏகாரங்கள் (E, ற)† ஒகர ஓகாரங்கள் (O, W)‡ ஒரே உயிரின் குறில் நெடில் அளவைகளே என்பதையும் மேல்நாட்டினர் பொதுவாகவும், ஆங்கிலேயர் சிறப்பாகவும் இதன் பின்னரே உணர்ந்தனர். கிரேக்கர் இதனை ஒரு சிறிதே ஊக முறையில் உய்த்துணர்ந்திருந்தனர். இந்திய இலக்கணப் புலவர்போல அளவையிட்டு உணரவில்லை.

---

*K (Kay), X (Khai), Y (Gamma).

†E Epsilon) p (Eta)

‡O (Omicuon), W (Omega).

19-ம் நூற்றுண்டில் மேலேயுலகில் புதிய இலக்கண வளர்ச்சிக்கும் புத்தம் புதிய அறிவு நூல்களாகிய ஒலி நூல், மொழிநூல் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் பாணினி இலக்கணம் தலேயூற்ருயிற்று.

ஆரிய இனத்தின் மிகப் பழமை வாய்ந்த மொழி, ஆரிய சமய இனப்பண்பாடுகளேக் காட்டும் மொழி என்ற முறைகளில் சமஸ்கிருதத்துக்கு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருந்த சிறப்புடன், பாணினியின் இலக்கணச் சிறப்பும் பாணினிக்குப் பின் ஏற்பட்ட சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிறப்பும் உலக அரங்கில் அம் மொழியின் மதிப்பை வானளாவ உயர்த்தின.

பாணினிக்கு முற்பட்ட வடபுல இலக்கணங்கள்

சமஸ்கிருதவாணர் பாணினியே சமஸ்கிருதத்துக்கு முதல் முதல் இலக்கணம் வகுத்தவர் என்று கருதினர். தமிழரும் இடைக்காலத்தில் இதற்கிணேயாக அகத்தியரே தமிழுக்கு முதல் இலக்கணம் வகுத்தனர் என்று கூறினர். இரண்டு கருத்துக்களும் இன்று வலியுறவு குன்றியுள்ளன. ஏனென்ருல் தமிழில் அகத்தியர் இலக்கணம் என்ருெரு இலக்கணம் இன்றில்லே. அது இருந்தது என்பதற்கான உறுதியான சான்றுகளும் கிடையாது. அதே சமயம் வடபுலத்தில் பாணினிக்கு முற்பட்ட இலக்கணம் இருந்ததுண்டு. இவை வேதங்களோடு அங்கமாகக் இணேக்கப்பட்ட பிராதிசாக்கியங்கள் ஆகும்.

மேனுட்டு அறிஞர் பலர் பிராதிசாக்கியங்களுடன் பாணினி இலக்கணத்தை ஒப்பிட்டனர். பிராதிசாக்கியங்களில் பல பாணினிக்கு முற்பட்டவை என்றும், சிலவே பிற்பட்டவை என்றும் கண்டனர். அத்துடன் ஒப்புமையால் பாணினி பற்றிய பல புதிய செய்திகள் வெளிப்பட்டன.

உயிர் எழுத்து, மெய் எழுத்து வினையின் பல்வேறு காலப் பொருண்மைத்திரிபுகள் ஆகியவற்றுக்குப் பாணினி பெயரிட்டு வழங்கவில்லை. குறியீடுகளிட்டே வழங்கினர். எடுத்துக்காட்டாக உயிர்எழுத்து 'அச்' எனப்படும். இது ஒரு சொல்லல்ல. பாணினி இலக்கணத்தின் தொடக்க சூத்திரங்களில் 'அ' முதல் தொடங்கி 'ச்' என்ற அடையாளக் குறியீடு வருமிடம் வரையுள்ள எழுத்துக்கள் என்பதன் சுருக்கக் குறிப்பே 'அச்' என்பது. இதுபோலவே 'ஹல்' என்பது மெய். 'ஹ'வில் தொடங்கி 'ல்' என்ற அடையாளக் குறிப்பு வருவது வரை உள்ள எழுத்துக்கள் என்பதன் சுருக்கக் குறிப்பாகவே 'ஹல்' வழங்கிற்று.

வினைவடிவங்களுக்கும் பாணினியின் இலக்கணத்தில் பெயர்கள் சொற்களாக அமையவில்லை. 'லிட்,' 'லுட்.' 'லேட்,' 'லிங்,' 'லுங்,' எனப் பாணினி ஒலிக் குறியீடாக வகுத்த அடையாளக் குறிப்புக்களே பெயர்களாய் அமைந்தன. இவை உருக்கணக்கில் பயன்படுத்தப்படும் 'எக்ஸ்' 'ஒய்' குறியீடுகள் போன்ற இடுகுறிகளேயன்றி வேறல்ல. அவை மொழியின் சொற்களல்ல, பாணினியின் படைப்புக்கள்.

பாணினி விரும்பிய சுருக்க விளக்கத்துக்கு இக்குறியீட்டு முறைகள் மிகவும் உதவின. ஆனல் பிராதிசாக்கியங்களில் தமிழிலும் மற்ற மொழிகளிலும் அமைந்தது போலப் பெயர்கள் சொற்களாகவே அமைந்திருந்தன.

தவிர, பிராதிசாக்கியங்களுடன் பாணினியை ஒப்பிட்டு பார்த்ததில், எழுத்துக்களின் பிறப்பில் பாணினிக்கும் பிராதிசாக்கியங்களுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க வேற்றுமைகள் இருந்தன. பாணினி ஒலிகளின் பிறப்பைப்பற்றிப் பல தவருன கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார் என்றும்,

பிராதிசாக்கியங்கள் ஒலிகளின் பிறப்பை விளக்குவதில் மேம்பட்டிருந்தன என்றும் கண்டனர்.

ஒலிநூலின் தந்தை என்று பாணினி இதற்கு முன் கருதப்பட்டிருந்தார். அப்பெருமை சமஸ்கிருத மரபுக் குரியதேயன்றிப் பாணினிக் குரியதல்ல என்று அவர்கள் கண்டனர். பாணினியைவிட மிகுதியாகப் பிராதிசாக்கியங் களை இயற்றிய ஆசிரியர்களுக்கே அதில் பெரும் பங்கு உண்டு என்றும் 19-ம் நூற்ருண்டிறுதியிலிருந்து காணப்பட்டது.

ஐந்திர இலக்கணம்

பாணினிக்கு முற்பட்ட இன்னேரிலக்கணத்தைப்பற்றி சமஸ்கிருதவாணரும் தமிழ் உரையாசிரியரும் குறிப்பிடு கின்றனர். இதுவே ஐந்திரம் என்ற இலக்கணம். தமிழில் அகத்தியம் என்ற இலக்கணம் இருந்ததாக மரபுரை குறிப்பிட்டாலும் அதுபற்றிய தெளிவான சான்றுக ளில்லாதது போல, வடபுலத்திலும் ஐந்திரம் என்ற இலக்கணம் இருந்ததாக மரபுரை இருக்கிறதேயன்றி, தெளிவான சான்றுகள் இல்லை.

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் பாயிரம் எழுதியதாகக் குறிக்கப்படும் பனம்பாரனுர் 'ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப் பியன்' எனத் தொல்காப்பிய ஆசிரியரைக் குறிக்கிருர். இதில் ஐந்திரம் என்பது பாணினிக்கு முற்பட்ட ஐந்திர இலக்கணமே என்று உரையாசிரியர் பலர் கருதுகின்றனர்.

தொல்காப்பிய வேற்றுமையியலில் 'வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை' என்ற சூத்திரத்தில் 'ஏ' காரத்தை மறுப்பு ஏகாரமாகக்கொண்டு உரையாசிரியர்கள் அகத்தியர் சூத்திரமொன்றைமேற்கோள் காட்டுகின்றனர். அதில் 'இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை என்றனன்' என்ற

குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. அகத்தியர் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அகத்தியர் ஐந்திரத்தை எதிர்த்துப் பாணினியை ஆதாரமாகக்கொண்டாரென்றும், தொல்காப்பியர் ஐந்திரத்தை ஆதரித்தாரென்றும் சில உரையாசிரியர் கருதுகின்றனர்.

அகத்தியர் கதை மரபுபோலவே ஐந்திரமரபும் போதிய தெளிவான சான்றுகளற்றதா யுள்ளது. ஏனெனில் அகத்தியர் சூத்திரத்தில் தான் 'இந்திரன்' என்று ஐந்திர ஆசிரியர் பெயர் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியபாயிரம் ஐந்திரத்தைத்தான் குறிக்கிறது. இந்திரனைக் குறிக்க வில்லை. ஐந்திரம் இந்திரன் எழுதிய இலக்கணம் என்றும் தெளிவாகக் கொள்ள வழியில்லை. ஐந்திரம் என்பது ஐந்திரம் அல்லது ஐந்திலக்கணமே (அதாவது எழுத்து, சொல், பொருள், மரபு, அணி என்ற ஐந்து இலக்கணத் துறைகளே) என்று சொல்லுவதும் உண்டு.

தொல்காப்பியர் முன்னூல்களைப் பொதுவாகக் குறித்ததன்றி, அகத்தியரையோ, பாணினியையோ, இந்திரனையோ, ஐந்திரத்தையோ குறிப்பிடவில்லை.

சில உரையாசிரியர்கள், சிறப்பாக நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் பாணினிக்கு முற்பட்டது என்றும், இன்றைய வேதங்களை நான்காக வகுத்த வேதவியாச ருக்கும் முற்பட்டது என்றும், ஆனால் ஐந்திரத்திற்குப் பிற்பட்டது என்றும் கட்டுரைத்துள்ளார்.

ஐந்திரம் பற்றிய புத்தொளி

தமிழில் அகத்தியர் மரபையும் வடபுலங்களில் ஐந்திர மரபையும் போற்றியவர்கள் சமணர்களே. ஐந்திரத்தின் வழிநூல்களாகப் பல மொழிகளிலும் அவர்கள் இலக்கணங்கள் இயற்றினர். அதில் ஒன்று காதந்திர மென்ற பிராகிருத இலக்கணம்.

பெருங்கதை அல்லது பிருகத் கதாவின் முன்னுரை ஐந்திர இலக்கணத்தை ஒரு புத்தம்புதிய இலக்கணமாகக் குறிப்பிடுகிறது. அதற்கு முன்னிருந்த இலக்கணங்களை விட அது சமஸ்கிருதத்தை எளிதில் கற்க உதவும் சிறந்த இலக்கணம் என்றும், அதன் புகழ் பரந்த பின் முன்னைய இலக்கணங்கள் ஒளியிழந்தனவென்றும் அது குறிப்பிடுகிறது.

தமிழ்ப் பெருங்கதையோ, சமஸ்கிருதத்தின் பிருகத் கதையோ முதல் நூல்களல்ல. இதை அந்நூலே குறிப்பிடுகிறது. முதல் நூலை எழுதியவன் 'குணாட்டியன்' என்ற பண்டைப் பெருங்கவிஞன். அவன் எழுதிய மொழி 'பிசாசமொழி' என்று நூல் குறிப்பிடுகிறது. பிசாச மொழி எது என்பதுபற்றியும் ஊகக் கோட்பாடுகளே உள்ளன. உண்மைவரையறை காணப்படமுடியவில்லை. ஆனால் அம்மொழியை வளர்த்த அரசர் ஆந்திரப் பேரரசர் என்று தெரியவருகிறது. அது ஆந்திரர் கல்வெட்டுக் களில் கண்ட பாளிமொழியாகவோ, பண்டைத்தெலுங்கு மொழியாகவோ, அல்லது நாகபுரியை யடுத்து இன்று பண்படா நிலையில் நிலவும் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாகவோ இருந்திருக்க வழியுண்டு. அதைத் திராவிடம் மிகுதி கலந்த அல்லது மிகுதி நிறைவுற்ற பிராகிருத வகை என்றும் சிலர் கொள்கின்றனர்.

பிருகத் கதையின் சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பில் சமஸ்கிருத இலக்கணம் என்று குறிப்பிடப்பட்ட ஐந்திரம் பைசாசமொழி அல்லது தெலுங்கு மொழி அல்லது இன்று பண்படா நிலையிலுள்ள திராவிட மொழிகளின் இலக்கணமாகவே இருத்தல் சாலும். ஏனெனில் இம் மொழியில் பிருகத் கதை போன்ற உலகக் கதைப் பேரிலக்கியம் வளர இடமிருந்தது.

பாரத இராமாயணங்களும், சமஸ்கிருத இலக்கிய இலக்கணங்களும் தோன்றுமுன் ஓங்கியிருந்த ஒரு தாய் மொழி இலக்கியம் என அறிஞர் சி. ஆர். ரெட்டி குணட்டியன் காலத் தாய்மொழி இலக்கியத்தைக் குறிக்கிறார்.*

ஐந்திரம் பாணினிக்கு முன்னும் பாணினிக்குப் பின்னும் நிலவிய ஒரு இலக்கணமரபு. அதை வளர்த்தவர் அகத்தியர் மரபைப் பேணிய சமணர். எனவே அகத்தியர் கதையைப்போலவே, இந்திரன் எழுதிய ஐந்திரம் என்ற விளக்கமும் சமணர்களின் மெய்கலந்த கற்பனையேயா யிருக்கக்கூடும். 'ஐந்திறம்' அல்லது 'ஐந்திலக்கணம்' என்ற தமிழ்மரபே ஐந்திரமரபாக இந்தியா முழுவதும் பரவிற்று என்றும், இறந்துபட்ட ஒரு பண்டைத் தாய் மொழியிலும், சமஸ்கிருதத்திலும், பிற்காலத் தாய்மொழி களிலும் அது வழங்கியிருத்தல்வேண்டும் என்றும் கூற இடமுண்டு.

தமிழ் இலக்கண மரபு

இன்றைய மேனாட்டு இலக்கணங்களில் எழுத்து, சொல், சொற்றொடர், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்து பேருறுப் புக்கள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் யாப்பும் அணியும் சிறப்புடையவையல்ல. முன் அவை தனி நூல்களாகவே கருதப்பட்டு வந்தன. எழுத்தும் சொல்லும் சொற் றொடருமே மேலை மரபுப்படி இலக்கணத்தின் தாய் உறுப்புக்கள் ஆகும்.

சமஸ்கிருத, தமிழ் இலக்கணங்களில் சொற்றொடர் என்ற உறுப்புக் கிடையாது. அதைப் புதிதாகத் தமிழ்

*தெலுங்கிலக்கிய வரலாறு (ஆங்கிலமொழி) திரு. சி. ஆர். ரெட்டி தரும் முன்னுரை.

இலக்கணத்தில் சேர்த்தவர் வீரமாமுனிவர் என்ற டாக்டர் பெஸ்கி, ஜி. யூ. போப் ஆகிய மேலைப் புலவர்களே.

சமஸ்கிருதத்தில் வேத மொழிக்கு யாப்பியல் உண்டு. அது சந்தஸ் அல்லது சந்தோபிசிதம் எனப்படும். ஆனால் சமஸ்கிருதத்தில் யாப்பும் அணியும் வேறு வேருகக் கொள்ளப்படவில்லை. இரண்டும் ஒரே படியாக அலங்கார சாஸ்திரம் என வகுக்கப்பட்டது. கி. பி. 9-ம் நூற்ருண்டு முதல் 19-ம் நூற்ருண்டளவும் அது சமஸ்கிருதத்தின் ஒரு தனிச் சிறப்புக்குரிய கலைத்துறையாக வளர்ந்துவந்துள்ளது. ஆனால் அது இலக்கணம் அல்லது வியாகரணத்தின் பகுதியாக அன்றும், இன்றும், என்றும் சமஸ்கிருத வாணரால் கொள்ளப்படவில்லை.

பாணினியாலும் சமஸ்கிருத இலக்கண வாணராலும் இலக்கணத்தின் கூறுகளாகக் கொள்ளப்பட்டவை எழுத்தும் சொல்லும் மட்டுமேயாம்.

12-ம் நூற்ருண்டுக்குரிய தமிழ் நன்னூலில் இந்த இரண்டு கூறுகள் மட்டுமே உள்ளன. இது அவர் சமஸ்கிருதத்தைப் பின்பற்றியதன் பயன் என்று பலர் கருதுகின்றனர். அதேசமயம் நன்னூற் சிறப்புப்பாயிரம் 'அரும் பொருள் ஐந்தையும் யாவரும் உணர' என ஐந்திலக்கண மரபைக் குறிப்பிடுகிறது.

இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து முதலிய பிற்கால இலக்கணங்களில் மட்டுமன்றி இடைக்காலத்திய (கி. பி. 9-ம் நூற்ருண்டைய) இலக்கணமாகிய வீரசோழியத்திலும் ஐந்திலக்கண மரபு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் அதிகாரங்கள் அல்லது பால்கள் மூன்ருயினும், இலக்கணங்கள் ஐந்தும் அதில் அடங்கியுள்ளன. எழுத்தும் சொல்லும் இரு தனிப் பால்களாகவே இயங்குகின்றன. ஆனல் பொருள், யாப்பு,

அணி மூன்றும் பொருள் என்ற அகலப் பிரிவின் துணைக் கூறுகளாகவே அடக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐந்திலக்கண மரபின் உட்பொருள்

பொருளிலக்கணம் தமிழுக்கே சிறப்பான இலக்கணம் என்பதைக் குறிக்காத ஆராய்ச்சியாளர் இல்லை. ஆனால் யாப்பும் அணியும் அதுபோலவே தமிழிலக்கணத்துக்குச் சிறப்புத் தருபவையே என்பதை மிகப் பெரும்பாலோரும் கவனித்திலர். பிற மொழிகளில் அவை இலக்கணக் கூறுகளாக அமையாதது அவற்றின் தனிச் சிறப்புக் காரணமாகவே என்று மட்டும் அவர்கள் வாளா கருதியமைந்தனர். பாணினி இலக்கணம் சமஸ்கிருதத்தின் முழுநிறை இலக்கணமாயினும் அதில் பொருள், யாப்பு, அணி மூன்றுக்கும் இடமே இல்லை என்பது இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருள் தமிழிலக்கணத்துக்கே சிறப்பாயிருப்பதற்கும், யாப்பும் அணியும் தமிழில் மட்டுமே இலக்கணத்தின் கூறுய் அமைந்ததற்கும் வரலாற்று முறைக் காரணம் ஒன்று உண்டு.

இலக்கியம் அமைந்து நெடுநாள் கழிந்தபின்பே மொழிக்கு இலக்கணம் அமைதல் இயல்பு. ஆனால் உலகின் பெரும்பாலான மொழிகளில் இலக்கணம் பிற மொழித் தொடர்பினாலேயே ஏற்பட்டது. இத்தகைய இடங்களில் இலக்கணம் மொழி கற்பவருக்கு ஒரு துணைக் கருவியாக இருந்ததால், அது மொழியின் இலக்கணமாக மட்டுமே அமைந்தது. கிரேக்க இலத்தீன மொழிகள், அரபு எபிரேய மொழிகள், சமஸ்கிருதம் முதலிய எல்லா உலகமொழிகளின் நிலையும் இதுவே. ஆனால் தமிழ் ஒன்றில்மட்டுமே தொடக்கக் காலத்திலிருந்து மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஒருங்கே இலக்கணம் அமைந்தது. தமிழில்

இலக்கணம் என்ற சொல் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் உரிய இலக்கணம் என்று பொருள்படும். மற்றெல்லா மொழிகளிலும் இலக்கணம் என்பதற்குச் சரியான சொற்கள் (ஆங்கிலம்: கிராமர், Grammar; சமஸ்கிருதம் வ்யாகரணம்) மொழியின் இலக்கணம் அல்லது இயல்பு மட்டுமே குறிக்கும்.

'உலகவழக்கும் செய்யுள் வழக்கும்' இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாகக் குறித்த இலக்கண மரபு தமிழ் இலக்கண மரபு ஒன்றே.

சமஸ்கிருத இலக்கண இலக்கியங்கள்
தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை பின்பற்றியவையே!

பிராதிசாக்கியங்கள் வேதமொழிக்குரிய இலக்கணம். அதனையடுத்த முதல் சமஸ்கிருத இலக்கணம் பாணினீயமே. பாணினியின் காலத்தில் வேத உபநிடதங்கள் தவிர வடபுலத்தில் இலக்கியம் கிடையாது. இலக்கிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் அன்று பிறக்கவும் இல்லை. பாணினியின் இலக்கணம் சமஸ்கிருதத்தின் இலக்கணமாய்ப் பிற்காலத்தில், கருதப்பட்டாலும் சமஸ்கிருதம் என்ற பெயரே அவர்காலத்தில் இருந்ததில்லை. அவர் இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி சமஸ்கிருதம் வளர்ந்தது உண்மையாயினும், அவர் இலக்கணம் எழுதியது சமஸ்கிருதத்துக்குமல்ல, சமஸ்கிருதத்திலுமல்ல; சமஸ்கிருதத்துக்குமுற்பட்ட, ஆனால்வேதமொழிக்கு பிற்பட்ட ஒரு மொழியிலேயே அவர் வேதமொழியைக் 'கீர்வாணம்' என்றும் தம் இலக்கணத்துக்குரிய 'புது' மொழியைப் 'பாஷா' என்றுமே குறிப்பிட்டார். 'பாஷா' என்ற சொல் இன்னும் சமஸ்கிருதத்தில் தாய்மொழியைக் குறிக்கும். பாணினியின் 'பாஷா' சமஸ்கிருதத்தின்

தாய்மொழியான அந்நாளைய ஒரு பாகத மொழியேயாகும், இதுவே பின்னாளில் இலக்கிய மொழியானபின் சமஸ்கிருத மாக வளர்ந்தது.

பாணினி இலக்கணம் அமைந்த காலத்தில் எழுதா இன இலக்கியமான வேத உபநிடதங்கள் இருந்தன. எழுதாச் சமுதாய இலக்கியமான இதிகாசங்கள் 'பாஷா' வில் இயற்றப்பட்டோ, பாடப்பட்டோ வந்தன. இலக்கிய மில்லாத காரணத்தால், இலக்கியத்தின் இலக்கணமான யாப்பியலோ, அணியியலோ, பொருளியலோ ஏற்படவில்லை.

சமஸ்கிருதவாணர் என்றும் பொருளியலின் தேவையை உணரவில்லை. இன்றுகூட மேலை உலகத் தினர் பொருளிலக்கணம் போன்ற ஒரு துறையை 'இலக்கிய ஆராய்ச்சி' என்ற பெயரால் கொண்டுள்ளன ராயினும், அதைத் தமிழரைப்போல ஒரு நூலாக இன்னும் வகுக்க எண்ணவில்லை. வகுக்க முனைந்தவர் அதை வடமொழியாளர் போல 'அணிநூல்' (Rhetoric) என்று தனி நூலாக்கியுள்ளனர். அது கலையுணர்வு அறிவாராய்ச்சியுடன் எழுதப்படாததால் நூலாக மதிப்புப் பெறவும் இல்லை. ஆங்கிலத்தில் ஹட்ஸன் இயற்றிய 'இலக்கியம்' என்ற நூல் கிட்டத்தட்டத் தமிழர் பொருளியலுக்குச் சரியான இக்காலப் பதிப்பு என்னலாம்.

யாப்பும் அணியும் தொல்காப்பியர் காலமுதலே தமிழில் இருந்தன வானாலும், அதில் தமிழர் தனிக் கருத்துச் செலுத்திய காலம் 9-ம் நூற்றுண்டே. இக்காலத்திலேயே சமஸ்கிருதத்திலும் அது தனிநூலாகப் புது வளர்ச்சி யடைந்தது. அதன் முதல் ஆசிரியர் காஞ்சியில் வாழ்ந்த தமிழராகிய தண்டி என்பதும், அவர் காஞ்சியிலேயே வாழ்ந்த சமஸ்கிருத கவிஞர் பாரவியின் கொள்ளுப் பேரன் என்பதும் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கவை.

சமஸ்கிருத யாப்பணி நூலான அலங்கார சாஸ்திரம் என்பது தொல்காப்பியமும் தமிழும் தமிழரும் சமஸ்கிருதத்துக்கு அளித்த செல்வங்களுள் ஒன்றேயாகும். சமஸ்கிருதத்தில் மிகச் சிறந்த அலங்கார நூல்கள் எழுதியவர்களில் மிகப் பலர் தமிழரும் பிற தென்னாட்டவருமேயாவர்.

சமஸ்கிருத இலக்கியகாலம் தமிழ்ச்சங்க இலக்கிய காலத்துக்குப் பிற்பட்டது. அதை வளர்த்த முதற் பேரரசரும் தமிழ் மூவேந்தர் ஆட்சிக் காலத்துக்குப்பின் வட சோழநாட்டை அடக்கியாண்ட பல்லவப் பேரசரே யாவர். இதே காலத்தில் வடக்கிலும் குப்தப் பேராசர் சமஸ்கிருதத்துக்கு ஆதரவளித்து அதை வளர்த்தனர். தமிழ்ச்சங்க இலக்கியத்தின் முன் மாதிரி இக்காலத்தில் புதிய தமிழிலக்கியத்தையும் அதைப் போலவே சமஸ்கிருத இலக்கியத்தையும் வளர்த்தது. இரண்டிலக்கியங்களிலும் அதாவது சங்கக் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட தமிழிலக்கியத்திலும், சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலும் நாம் ஒரேவகைப் பட்ட இலக்கியப் பண்பாட்டையும், ஒரேவகைப் பண்பாட்டிலக்கியங்களையும் காணலாம்.

தொல்காப்பியமும் ஒலி நூலும்

உலகின் எந்த மொழிக்குமில்லாத ஒலியியல் எழுத்தமைதி சமஸ்கிருதத்துக்கு உண்டு என்பதை இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள மேலை உலக அறிஞர் சமஸ்கிருதத்தின் சிறப்பாகவே கண்டு வியந்து பாராட்டினர். அதுபோல பாணினியின் இலக்கண முறைமை, நிறைவு ஆகிய இரண்டையும் சமஸ்கிருத மரபுக்கே உரியதென்று ஆர்வமீதூரக் கொண்டாடினர். ஆனால் பாணினி கடந்து பிராதிசாக்கியங்களிலும் சமஸ்கிருதம் கடந்து தாய்மொழிகளிலும் கருத்தூன்றிய அறிஞர் தமிழும் தொல்காப்பியமும்

இவற்றை விஞ்சிச் சென்றிருப்பது கண்டு இறும்பூதெய்தினர்.

ஆங்கிலத்தின் இரண்டு ககரங்கள், கிரேக்க மொழியின் மூன்று ககரங்கள், சமஸ்கிருதத்தின் நான்கு ககரங்கள் ஆகியவற்றின் ஒலிகள்போலத் தமிழிலும் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட ககரவொலிகள் உண்டு. ஆயினும் மூன்றையும் ஓர் ஒலியின் திரிபாகக் கொண்டு ஒரே ஒலிக் குழுக்குறி (Phonemes) தமிழில் அமைக்கப்பட்டது. சமஸ்கிருத எழுத்துக்கள் 'க' வர்க்கம், 'ச' வர்க்கம் எனப் பிரிக்கப்பட உதவியகூறு இதுவே என்று அறிஞர் கண்டுவருகின்றனர்.

பாணினி அடிப்படையாகவும் சமஸ்கிருத அடிப்படையாகவும் அமைந்த 19-ம் நூற்றாண்டின் மேலை உலக ஒலியியல் தொடக்கத்தில் சமஸ்கிருதத்தைப் பின்பற்றிக் ககார ஙகாரங்களைத் தொண்டை ஒலிகள் (சமஸ்கிருதம் கண்ட்யம், ஆங்கிலம் Gutteral) என்றும்; சகார ஞகாரங்களை அண்ண ஒலிகள் (சமஸ்கிருதம் மூர்த்தன்யம், ஆங்கிலம் Palatal) என்றும்; டகார ணகாரங்களை நாவொலிகள் (சமஸ்கிருதம், தாலவ்யம்; ஆங்கிலம் Lingral) என்றும் வழங்கினர். இப்பெயர்களே இலத்தீன கிரேக்க இலக்கணங்களிலும் வழங்கின. ஆனால் ஒலிநூலாராய்ச்சி முன்னேறுந்தோறும் மூன்று வகை ஒலிகளும் நா முதல், இடை, கடை ஒலிகள் என்பது கண்டுணரப்பட்டது. அதன் பின்பே,

" ககாரஙகாரம் முதல் நா அண்ணம் "
" சகாரஞகாரம் இடை நா அண்ணம் "
" டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம் "

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களின் அருமைப்பாடு தெரிய வந்தது.

பாணினியைவிடப் பிராதிசாக்கியங்களும், பிராதி சாக்கியங்களைவிடத் தொல்காப்பியமும் ஒலிநூலுணர்வில் திட்பநுட்ப அறிவுச் சிறப்புடையன என்பதை மேலை உலகத்தார் கண்டு வருகின்றனர். ஒலியுணர்வில் மட்டுமன்றி, மொழி நூலுணர்விலும் தொல்காப்பியர் பாணினியையும் பிராதிசாக்கியங்களையும் தாண்டிய சிறப்புடையவர் என்பது அறியப்படும் நாள் தொலைவில் இல்லை. உண்மையில் பாணினியின் சிறப்புக்கள் என்று கொள்ளப் பட்டவைகூடப் பாணினி மூலமாக மேலை உலகம் கண்ட தொல்காப்பியப் பண்பாட்டுச் சிறப்பே என்னலாம்.

தொல்காப்பியத்தின் காலம்

தொல்காப்பியப் புலமையுடன் சமஸ்கிருத வேதமொழி ஆர்வமும் பெரும் புலமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற இக்காலப் புலவர்களுள் ஒருவர் திரு. பி. எஸ். சாஸ்திரி ஆவர். அவர் தொல்காப்பியத்துடன் பிராதிசாக்கியங் களையும் ஆய்ந்து ஒப்பிட்டு, தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தொல்காப்பிய உரையாராய்ச்சி விளக்கங்கள் தந்துள்ளார். மேலை உலகத்தவர் கவனத்தைத் தொல்காப்பியம் ஈர்த்துவிட்ட தறிந்ததனாலேயே, ஆங்கில மொழியில் ஆராய்ச்சி எழுதுவது தேவைப்பட்டது என்னலாம்.

தொல்காப்பியம் பாணினியுடன் மிகுதி தொடர் பற்றது. பிராதிசாக்கியங்களுடனேயே தொடர்புடையது என்று திரு. சாஸ்திரி கருதுகிறார். தொல்காப்பியம் பாணினிக்கு முற்பட்டதென்றும் அவர் கொள்கிறார். ஆனால் பிராதிசாக்கியங்களும் தொல்காப்பியமும் ஒலி இலக்கணத் துறையில் மிகவும் ஒப்புமையுடையனவாக இருப்பதைக் காட்டி, அவர் பிராதிசாக்கியங்களை முன் மாதிரியாகக் கொண்டே தொல்காப்பியர் எழுத்துக் களின் பிறப்புக் கூறுவதாகக் கொள்கிறார்.

அதே சமயம் பிராதிசாக்கியத்தின் சொற்களுக்கு ஆங்கில அறிஞரின் இன்றைய முடிவுக்கேற்பவும், தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக் கேற்பவும் அவர் பொருள் கொள்ள முனைகிறார்.

பாணினீயம் பிராதிசாக்கியங்களுக்குப் பிற்பட்டதென்பதில் யாருக்கும் ஐயமில்லை. பிராதிசாக்கியங்களைத் தாண்டிப் பாணினி சமஸ்கிருத இலக்கணத் துறையில் நெடுந்தொலை முன்னேறியிருந்தனர் என்பதையும் எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆயினும் ஒலியுணர்விலும் ஒலியியல் நுட்பத்திலும் அவர் ஏலாமையுடையவர் என்ற முடிவுக்கே மேலை அறிஞர் வந்துள்ளனர். அவ்வுணர்வுகளுக்கு அவர் அயலானவர் என்றே கூறலாம். இதுபோலவே பிராதிசாக்கியங்களைவிட இவ்வகைகளில் தொல்காப்பியர் கூரிய நுண்ணறிவுடையவர் என்று காண்கிறோம். எனவே, ஒன்று அவர் பிராதிசாக்கியங்களுக்குப் பின் வாழ்ந்தவராயிருந்து தம் ஆராய்ச்சியால் இந்த முன்னேற்றங்களைக் கண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது பாணினியைப்போல் பிராதிசாக்கிய ஆசிரியர்கள் ஒலியியல் நுட்பங்களில் பிற்பட்டவராயிருந்து அவர் முடிவுகளைத் தெளிவாய் உணர்ந்து மேற்கொள்ளத் தவறியிருக்க வேண்டும்.

மேற்கூறிய இரண்டு முடிவுகளில் பிந்தியதே உண்மை என்று கூற இடமுண்டு. ஏனெனில் பாணினீயத்தைவிட, பிராதிசாக்கியங்களைவிடத் தொல்காப்பியம் பாரிய விரிவகற்சியுடைய இலக்கண நூல். அது ஐந்திலக்கணங்களையும் அளாவியது. அதுமட்டுமன்று. தமிழ்மரபின் விரிவகற்சியில் தொல்காப்பியம் ஒரு கூறுகவே காணப்படுகிறது. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்திறத் தமிழிலக்கணத்தில் தொல்காப்பியம் இயல் இலக்கணம் என்ற ஒரு துறையையே விரித்துரைக்கின்றது.

தொல்காப்பியப் பண்பும் சூத்திர நடைப் பண்பும்

ஒலியுணர்வைப்போலவே மொழி நூலுணர்விலும் வேறு பல கூறுகளிலும் தொல்காப்பியர் பாணினியைக் கடந்த அறிவுப் பண்புடையவர் ஆவர். இப்பண்புயர்வு காலத்திற்பிற்பட்ட பண்புயர்வல்ல. ஏனெனில் அதை நாம் தமிழகத்திலும் சரி, வட புலங்களிலும் சரி, இறங்கு வரிசையிலேயே காண்கிறோம். காலப்போக்கில் நாம் இலக்கண நிறைவு, வகை தொகை விரிவு, தருக்கமுறை, ஒழுங்கு, சுருக்கச் செறிவு ஆகியவற்றிலேயே இருமொழி களிலும் வளர்ச்சி காண்கிறோம். இவ்வகையிலும் தொல்காப்பியம் முற்பட்டதாகவே காணப்படுகிறது. அது பண்பில் உயிர்வுடையதாயினும், சொற்செறிவிலோ அதற்குரிய புதிய வகைதுறை முறைகளிலோ, எடுத்துக் கொண்ட மொழியின் இலக்கணத்தில் முழு நிறைவு எய்துவதிலோ, தருக்கமுறை வரிசைப் பண்பிலோ பாணினிக்கு ஒரு சிறிதும் இணையாகமாட்டாது. பாணினிக்குப் பின் அப்பண்புகளைப் பின்பற்றிய 12-ம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழிலக்கணமாகிய நன்னூலுக்குக்கூட ஈடாகமாட்டாது.

'பெயரும் வினையும் தம்முள் புணருங்காலை' என நன்னூலார் எளிதாகச் சுருக்கிக் கூறும் செய்தியைக் கூடத் தொல்காப்பியர்,

'பெயருடன் வினையைப் புணர்க்குங்காலையும்
பெயருடன் பெயரைப் புணர்க்குங்காலையும்
வினையுடன் வினையைப் புணர்க்குங்காலையும்
வினைவுடன் பெயரைப்புணர்க்குங் காலையும்
இந்நாள் கிடத்தும்'

என விரிப்பது காணலாம்.

குற்றியலுகரம், புணர்ப்பு விதிகள் முதலியன கூடிய மட்டும் நன்னூலில் ஒரு சூத்திரம் அல்லது இரண்டு

சூத்திரத்தில் அடங்கும்படி கூறப்படும் இடங்களில், தொல்காப்பியர் அதைப் பரக்கப் பல இடங்களில் பல சூத்திரங்களில் மட்டுமல்ல, பல இயல்களில் கூறுவது காணலாம். இன்று உரைநடை எழுதுவோர் "இதை இன்னொரு இயலில் விளக்குவோம்'' என்று இடவிரிவுக்கஞ்சாமல் கூறுவர். இத்தகைய கூற்றுக்களுக்குக் கூடத் தொல்காப்பியர் சூத்திரம் இடம் தருகிறது. பல இடங்களில் தன் சூத்திரத்துக்கு விளக்கம்; ஐயுறவு நீக்கம் கருதிப் பின்னும் ஒரு சூத்திரம் எழுத அவர் தயங்கவில்லை. பாணினிக்குப் பின் சூத்திரமுறை வளர்ந்த காலத்தில் இப்பண்புகளை இரு மொழிகளிலும் காண முடியாது. ஒரு எழுத்தைக் குறைக்கச் சூத்திர எழுத்தாளர் அரும்பாடுபட்டுள்ளதுண்டு.

மேலும் மொழியின் பொது இயல்புகளைத் தொல்காப்பியர் விளக்குவதன்றி, எல்லாச் சொற்களையும் அல்லது எல்லாச் செய்திகளையும் ஒரு நூலில் அடக்கிக் காட்டச் சிறிதும் முயன்றதாகக் காணவில்லை. பல விடங்களில் முந்து நூல்களில் காணுமாறு விட்டும் பலவற்றைச் சாடையாகக் குறித்தும் செல்கிறார்.

சூத்திரங்கள்வடபுலங்களிலும் தமிழிலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே கால வளர்ச்சியுடையவை என்னலாம். தமிழில் சமஸ்கிருதத்தைப் பின்பற்றி நன்னூலாரும் சமய நெறிகளில் மெய்கண்டாரும் பின்னாளில் அதே செறிவு கண்டனர். ஆனால் பாணினிக்குமுற்பட்ட சூத்திர நடைப் பண்புக்குத் திருக்குறளின் குறட்பாக்களும் தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். அழகு குன்றாத செறிவை வள்ளுவர் குறட்பாக்களிலும், அழகும்எளிமையும் ததும்பும் சுருக்கத்தைத் தொல்காப்பியத்திலும் காணலாம்.

பாணினியின் காலத்தைக்கூட வடபுல ஆராய்ச்சி யாளர் முடிவுபடுத்திக் கூறிவிடவில்லை. அவர் கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டுக்குப் பிற்பட்டவர் அல்லர் என்று தெளிவாகக் கூறலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தை வரை யறுத்துக்கூறத் தமிழருக்குரிய வாய்ப்பு இன்னும் குறைவு. ஆனால் பாணினியின் பின்னெல்லைக் காலமாகிய கி. மு. 4-ம் நூற்றுண்டுக்கு அவர் பின்னெல்லை மிகவும் முற்பட்டதாயிருக்க வேண்டுமென்றுமட்டும் இப்போது நாம் தோராயமாகக் குறிக்கலாம்.

சங்க இலக்கியத்துக்கும் திருக்குறளுக்கும் உள்ள மொழி நடை பண்பு வேறுபாடு, திருக்குறளுக்கும் சங்க இலக்கியத்தில் உட்பட்ட சில பழம்பாடல்களுக்கும் உள்ள தொலை, இவையனைத்துக்கும் தொல்காப்பியத்துக்கும் உள்ள தொலை ஆகியவற்றை நோக்க, நாம் கொண்ட பின் எல்லை மிகப் பிந்தியதென்பதில் ஐயமில்லை.

பிராதி சாக்கியங்கள் கால எல்லையையோ தொல் காப்பிய கால எல்லையையோ இன்று வரையறுக்க முடிய வில்லை. அவை வரையறுக்கப்படுங்காலத்தில், தொல் காப்பியமே முந்தியதென்பது அகச்சான்றடிப்படையான ஊகமுறையாலன்றி வேறு வகைச் சான்றுகளாலும் நிலை நாட்டப் பெறக்கூடும் என்னலாம்.

மொழிநூற் பண்பு

இலக்கணம் மொழியின் உருவப்படம். அது அதன் வடிவம், உறுப்பாக்கம், உறுப்புக்களின் தொடர்பு, பண்பு ஆகியவற்றை உணர்த்துவது. ஆனால் இலக்கணம் இக் கடமையைச் சரிவர எப்போதும் ஆற்றமுடியாது. ஏனென்றால் மொழி உயிருடைய, வளர்ச்சியுடைய ஒரு பொருள். ஒரு மனிதனை ஐந்து வயதில் கண்டு படம் வரை பவன் அல்லது நிழற்படம் எடுப்பவன், அதே மனிதனை

ஐம்பது வயதில் கண்டால், படம் மனிதனது அன்றைய வடிவத்தை ஒத்திராது. ஏனெனில் படம் வளராது. மனிதன் வளர்கிறான். இலக்கணம், மொழி ஆகியவற்றின் தொடர்பு இதுவே. இலக்கணம் ஒரு காலத்திய மொழியின் வடிவம். மொழி காலத்தின் ஒவ்வொரு கூறிலும் திரிபுற்று வளர்வது. காலந்தோறும் புதுப் புதுப் படம் அல்லது நிழற்படம் தேவைப்படுவது போல, காலந்தோறும் புதுப்புது இலக்கணங்கள், அல்லது புதுப்புது இலக்கண மாறுபாடுகள் ஏற்படுவது இன்றி யமையாதது.

மேற்கண்ட உவமைமொழி, இலக்கணம் ஆகியவற்றின் தொடர்புவகையில் ஓர் அடிப்படை உண்மையைக் குறிக் கிறது. ஆனால் அதுவே முழு உண்மையல்ல. குழந்தை மனிதனாகும் போது உருவம் மாறுபடுகிறது. சில சமயம் உருவ மாறுபாடு அறியமுடியா வகையில் பெரிதாயுள்ளது. ஆயினும் சாயல் மாறுபடாதிருப்பதுண்டு. ஆளும், ஆளின் அடிப்படைப் பண்பும் மாறுபடுவதில்லை என்பது உறுதி. இதுபோலவே மொழியின் வளர்ச்சியில் மாறுபடாப் பண்பு உண்டு. தவிர இலக்கிய இலக்கண வளம் பெற்ற மொழியில் இம்மாறுபடாப் பண்பு மிகுதி. காட்டாருக ஓடும் இயற்கை மொழி வளர்ச்சிக்கு இலக்கண இலக்கி யங்கள் இரு கரைகளாக அமைந்து அதன் உருவுக்கு நிலையான அடிப்படைப் பண்பு வகுக்கிறது. மாறுபாடுகள் இந்த அடிப்படைப் பண்புக்கு உட்பட்டே நிலவும்.

தமிழ் தொல்பழங் காலத்திலேயே பண்பட்டு இலக்கிய இலக்கண வளர்ச்சி பெற்றதாதலால், அதன் மாறுபாடு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பேரளவில் தடைப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இந்த இலக்கண இலக்கிய அறிவு இனமக்கட்பரப்பு முழுவதும் பரவாததாலும், ஆட்சி

யுரிமை கெட்ட அடிமைக்காலங்களில் கல்விநிலை சீர்கெட்டு வந்ததாலும், திசை வழக்குகளும் காட்டு வளர்ச்சியும் மீண்டும் சென்ற ஆயிர ஆண்டுகளாக மிகுந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் காலத்துக்குள் திசை வழக்குகள் தோன்றிவிட்டன. ஐந்து நாட்டின் ஒரு மொழியாயிருந்த நிலைமாறி ஐந்து நாட்டின் இருமொழியாகி ஐந்து மொழியாகும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுகளில் கல்வியின்மையாலும், சென்ற சில நூற்றுண்டுகளில் கல்வி தமிழ்க் கல்வியாயில்லாததாலும், மொழி மீண்டும காட்டு வளர்ச்சியில் புகுந்துள்ளது. நம் மறுமலர்ச்சி அதை மீண்டும் இலக்கிய இலக்கணப் பண்பாட்டுக் கரை வகுத்து வளம்பெற வளர்க்க வேண்டும்.

6. தனித் தமிழ்

தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் தனித் தமிழியக்கம் ஓர் உட்கூறு, ஓர் உயிர்க்கூறு. அதற்குப் பெயரும் உருவும் தந்து ஊக்கியவர் தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தை என்று போற்றப்படும் மறைமலையடிகளார். அதனைத் தோற்றுவிக்கத் தூண்டுதலளித்தவர் பரிதிமால் கலைஞர். இருவரும் மறுமலர்ச்சிக்கு முற்பட்ட அடிமையிருட் காலத்தில் பிறந்தவர்கள். அடிமையிருட் காலத்தில் வாழ்ந்த பெற்றோர்கள் அவர்களுக்கு இட்டு வழங்கிய பெயர்களை அவர்கள் அயல் மொழிப் பெயர்களென ஒதுக்கித்தள்ளினர். இதன் பயனாகவே சுவாமி வேதாசலம் என்ற மதிபெறும் பெயர் மறைமலையடிகள் என்ற மாண்புறு பெயராயிற்று. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் என்ற வீறுடைப் பெயர் பரிதிமால் கலைஞர் என்ற விழுமிய பெயராயிற்று.

அவர்கள் தோற்றுவித்த இயக்கக் குறிக்கோளை அவர்கள் மேற்கொண்ட இச் செந்தமிழ்ப் பெயர்களே சுட்டிக் காட்டின. அவையே அதை எங்கும் பரப்பவும் உதவின. தனித்தமிழ்ப் பெயர்களும் தமிழ்ப் பண்பாடு சுட்டும் பெயர்களும் இன்றைய இளைஞர் உலகில் பரவி வருகின்றன. அன்பழகன், நெடுஞ்செழியன், தமிழ்வேந்தன், புகழேந்தி, இளமாறன், கோவூர்கிழார் போன்ற பெயர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டு கண்ட தமிழினப் பெயர்கள். இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய தமிழ்க் கடலிலிருந்து புதுமைத் தமிழர் குளித்தெடுத்த தமிழ்ப் பண்பின் முத்துக்களாக இவை பிறங்குகின்றன!

தனித் தமிழியக்கம் அயல்மொழி வெறுப்பைத் தூண்டுவதென்று கூறுபவர் உண்டு. அயல் மொழியை இன மொழியாகக் கொண்ட வகுப்பினர் மீது வெறுப் பூட்டத் தூண்டுவதென்று கருதுபவரும் உண்டு. இரண்டு கருத்துக்களும் தவறு என்பதை இவ்விரு பெரியார்களின் பண்பும் சூழலுமே காட்டப்போதியன.

இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த முதல்வர் என்று கூறத்தக்கவர் பரிதிமாற்கலைஞர். சரியாகவோ, தப்பாகவோ, சமஸ்கிருதத்தை இனமொழியாகக் கொண்டு போற்றும் வகுப்பில் பிறந்தவர் அவர். அது அவ்வினத் தாய்மொழி என்பதை மறுக்கவோ, அம்மொழியை வெறுக்கவோ அவர் முனைந்தவரல்லர். ஆயினும் தமிழின் உரிமை யையோ, சிறப்பையோ வேறு எந்த மொழியும் தாக்கத் தமிழனாகிய அவர் ஒருப்படவில்லை என்பது தெளிவு.

மறைமலையடிகளோவெனில், ஆங்கில மொழியையே உலகின் அறிவுத் தாய்மொழியாகப் போற்றியவர். சமஸ் கிருதத்திலும் அவர் பற்றுச் சிறிதன்று. ஆயினும் தமிழையே அவர் பண்புத் தாய்மொழியாகக் கொண்டார். தமிழனிடமும் பற்றுக்கொண்டார். தமிழைத் தாழ்த்தித் தமிழனுக்கு இழுக்குத் தரும் எந்த மொழியாட்சியையும் அவர் எதிர்க்கத் தயங்கவில்லை. அவர் தனித்தமிழ் இயக் கத்திற்காகத் தறுகண் வீரராய்ப் போரிட்டு, அதன் முடி சூடா மன்னராக விளங்கியதன் காரணம் இதுவே.

பிறமொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள்— சமயமொழியாக, இன மொழியாக, பண்பாட்டு மொழியாகப் பிறமொழிகளை மேற்கொண்டவர்கள்—தமிழகத்திலுண்டு, தனித் தமிழியக்கத்திலுமுண்டு. பார்ப்பனர் மட்டுமன்றி, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நெறி தழுவிய தமிழர், தமிழ் நாட்டில் பழமை நாள் தொட்டு வாழ்ந்து தமிழையே நாட்டு

மொழியாக ஏற்றுள்ள தெலுங்கர், கன்னடியர், மலையாளிகள், மராத்தியர், இந்துஸ்தானிகள், வங்காளிகள், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் தனித் தமிழியக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் தனித் தமிழில் பற்றுக்கொள்வானேன்? வெறுப்புணர்ச்சி பார்ப்பனரையும் பிற தமிழினத் தமிழரையும், தெலுங்கரையும், மலையாளிகளையும், ஆங்கிலேயரையும் மராத்தியரையும், இந்துஸ்தானியரையும், வங்காளிகளையும் ஒரு துறைப் படுத்துமா? அங்ஙனம் செய்யத் தனித்தமிழுக்கு உள்ள தனித் தன்மை யாது?

தனித் தமிழின் மறைதிறவு

தாய்மொழியின் தூய்மையை விரும்புவர் தமிழர் மட்டுமல்லர். அதை ஒரு குறிக்கோளாகக்கொண்டு உழைத்தவர் எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு. குறிக்கோளாகக்கொண்டு உழைக்காதவர்களும், அக் குறிக்கோளையே நாடாதவர்களும், அக் குறிக்கோளை எதிர்ப்பவர்களும் கூடத் தம்மையறியாமல் தூய தாய்மொழி பயில்வதும், அதன் கவர்ச்சியில் ஈடுபடுவதும் உண்டு. ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற மக்கட் கவிஞர் கவிதைகளில் ஈடுபட்டு அதை ஆராய்ந்தவர்கள், அவர் நடையில் தாய் மொழிச் சொற்களே மிகுதி என்றும், கவிதை உணர்ச்சி மேம்படுமிடங்களில், அச்சொற்களின் விழுக்காடு இன்னும் மேம்பட்டுள்ளது என்றும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். தமிழ்க் கவிதையிலும் பிறமொழி கலந்து எழுதும் பழக்கமுடையவர்களின் நடையில்கூட ஆசிரியர்கள் தம்மையறியாது தனித் தமிழில் வாசகரை மெய்மறக்கவைக்கும் இடங்களைக் காணலாம்.

"மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே!"

என்ற அப்பர் பெருமானின் பக்திப் பெருக்கக் கவிதையிலும்,

"தண்டலை மயில்களாட, தாமரை விளக்கம் தாங்க,
கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க, குவளைகண் விழித்து நோக்க,
தெண்டிரை எழிலிகாட்ட, தேம்பிழி மகரயாழின்
வண்டுகள் இனிதுபாட, மருதம் வீற்றிருக்கும் மாதோ!"

என்ற கம்ப நாடரின் இயற்கை வருணனையிலும் தனித் தமிழ் இயல்பாகத் தமிழ்ச்சுவையூட்டி நிற்பதைக் காணாதவர் இருக்கமாட்டார்கள்!

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் மற்றத் தமிழ்க் காவியங்களைவிட இனிமையும் செம்மையும் உடையன. திருக்குறள் வேறு எந்தத் தமிழ் நூலையும்விட இனிமையும் சொல்லாற்றலும் உடையது. தொல்காப்பியம் எளிமை, இனிமை, செறிவு, செப்பம் ஆகிய யாவும் ஒருங்கே பொருந்தியது. சங்க இலக்கியத்தின் நயம் பிற்கால இலக்கியங்களுக்கு எட்டாதது. இவற்றின் மறைதிறவு யாது? தனித் தமிழே என்னலாம்!

தவிர, ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒரு தனிப் பண்பு, தனி ஓசை நயம் உண்டு. ஜெர்மன் மொழிக்கு ஆற்றல், ஆங்கில மொழிக்கு வலிமை, ஸ்பானிய மொழிக்கு வீறு, ஃவிரஞ்சு மொழிக்கு நயம், இத்தாலிய மொழிக்கு இனிமை ஆகியவை அவ்வம்மொழித் தனிப்பண்புகள் ஆகும். சமஸ்கிருதத்துக்கு வீறமைதி, இந்துஸ்தானிக்கு ஆண்மை, பாரசிக மொழிக்குச் சந்தநயம் ஆகியவை முயற்சியின்றி

அமைபவை. அதுபோலவே, தெலுங்குக்கு இன்னோசை, கன்னடத்துக்கு மென்மை, மலையாளத்துக்குக் கவர்ச்சி யுணர்வு, தமிழுக்கு நுண்ணயம் ஆகியவை இயல்பானவை. பிறமொழிக் கலப்பு இவற்றைச் சற்றுங் குலைக்கலாம். அழிக்கமாட்டாது. கவிஞர் கையில், சிறப்பாக உணர்ச்சி மிக்க கவிதைக் கட்டங்களில் தாய்மொழிச் சொற்கள் இயல்பாக மேம்பட்டு, தாய்ப்பண்பு ததும்பிப் பொங்கி விடுவது காணலாம்.

இந்தப் பண்பைக் காக்க, அதை வளர்க்க, அதில் வெறிக்கொள்ளக்கூட எவரேனும் முயன்றால், அது தவறா? கவிதையுணர்வுடையவர் தம்மை யறியாது அவ்வப்போது வளர்க்கும் இப்பண்பை மொழியார்வலர், எழுத்தாளர் தெரிந்து திட்டமிட்டுச் செய்வது தவறாகமாட்டாது!

தனித்தமிழ் வெற்றி, தமிழின் வெற்றியே!

ஒவ்வொரு மொழியிலும் அதன் தூய தாய்மொழிச் சொற்களே தாய் இனத்துடன் நீடித்துப் பழகி ஊடாடிய மிகப் பழமையான சொற்கள். தாய் இனமரபில் வந்த மக்களின் நாடி நரம்புகளையும், உள்ளத்தையும் அத்தகைய சொற்களைப்போல் இடையில் வந்தேறி இடையிலே அழிந்துவிடத்தக்க வேரற்ற சொற்கள் தடவி உணர்ச்சி எழுப்ப முடியாது.

தூய தாய்மொழியை விரும்பியவர்கள் எல்லாரும் அதைப் பயின்று வெற்றி காணவில்லை. இது இயல்பே. ஆனால் இது அவர்கள் கலைப்பண்பின் குறைபாடேயன்றி, அவர்கள் கோட்பாட்டின் தவறுதலன்று.

தூய தாய்மொழி இயக்கம் பல மொழிகளில் வெற்றி பெறவில்லை. அதைச் சிறப்பாகத் தமிழின் வெற்றி என்று கூறலாம். ஆங்கிலத்தில் ஓரளவு 19-ம் நூற்

றுண்டில் வெற்றி ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனல் தமிழிலேயே பேரளவில் 20-ம் நூற்றுண்டில் வெற்றி கிட்டியுள்ளது. மற்ற மொழிகளில் ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்குத் தூய்மை இயக்கக் கோட்பாடே காரணமாகாது. அவ்வம் மொழி சார்ந்த மக்களின் இயல்பு, சூழல், மொழியின் வலு, மொழியின் பண்பு ஆகிய பலவேறு கூறுகள் பலபடி வெற்றி தோல்விகளை உண்டுபண்ணுகின்றன என்னலாம்.

தமிழில் தமிழ் மொழியின் இயற்கைப்பண்பு, மறை மலையடிகளார் போன்ற தனித்தமிழ்த் தலைவர்களின் அயரா உழைப்பு, தனித்தமிழ் எழுத்தாளரின் தனிப்பட்ட எழுத்தாண்மைத்திறன், தமிழர் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் கெடாது இன்னும் இயங்கும் தமிழ்ப்பண்பு ஆகியவை தூய தாய்மொழி இயக்கத்துக்கு வெற்றி தந்துள்ளன, தந்து வருகின்றன.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் வெற்றிக்குத் தனித்தமிழ்க் கோட்பாடு பெரிதளவு காரணம் என்பது உண்மையே. ஆனல் தமிழின் பண்புக்கும், தனித்தமிழ்த் தலைவர் முயற்சிக்கும், தனித்தமிழ் எழுத்தாளர் திறமைக்கும், தமிழரிடம் முற்றிலும் தட்டுக்கெட்டு விடாத அடிப்படைத் தமிழ்ப் பண்புக்கும் அவ்வெற்றியில் உருப்படியான பங்கு உண்டு.

தமிழ்ப் பண்பு

தனித்தமிழ் இயக்கம் அயல்மொழி வெறுப்பால் ஏற்பட்டது என்றே, அயலின மொழிப்பற்றை எதிர்த்துத் தோன்றியதென்றே கருதுபவர் தமிழ்ப்பண்பில் கருத்துச் செலுத்தாதவர் என்னலாம். ஏனெனில் தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றுவதற்குரிய தோற்றுதற்காரணங் களிலும், அது வளர்ந்து வெற்றிபெற உதவிய ஆக்கக்

காரணங்களிலும், அதன்மூலம் மறுமலர்ச்சி ஓங்கிவளர உதவிய உள்ளுயிர்க் காரணங்களிலும் தமிழ்ப் பண்பே முதலிடம் பெறத்தக்கதாகும்.

தமிழ், தமிழரின் தாய்மொழி. ஆனால் தமிழியக்கமும் தனித் தமிழியக்கமும் முற்றிலும் தமிழரின் தாய்மொழி இயக்கங்கள் மட்டுமல்ல. தமிழகம் சூழ்ந்த பிறதாய் மொழியாளரும், இந்தியாவிலுள்ள ஏனைத் தாய்மொழி யாளரும் அதன் இயல்பை இன்னும் உள்ளூர உணர்ந்து கொள்ள முடியாததன் காரணம் இதுவே. தமிழ், தமிழரின் இலக்கிய மொழியாகவும், அரசியல் மொழியாகவும், அறிவுத்துறை மொழியாகவும், தொழில்துறை மொழி யாகவும் தொன்றுதொட்டு இயங்கிவந்துள்ளது. இடை யிருட்கால அடிமைச் சூழல்களிடையே தமிழர்தான் தட்டு கெட்டுவிட்டனர். ஆனால் தமிழும் தமிழ்ப்பண்பும் தட்டுக் கெடவில்லை, அவற்றின் தங்குதடையற்ற வளர்ச்சிதான் தடைபட்டுள்ளது. மற்ற மொழிகளில் தாய்மொழி இயக்கங்கள் தாய்மொழியாளர் புத்தவாவின் சின்னங்க ளாகவே அமைவன. ஆனால் தமிழ் நிலத்திலே அது மறுமலர்ச்சி இயக்கம், இழந்துவிட்ட உரிமைகளை மீட்டும் பெறுவதற்கான போர்முழக்கம் ஆகியுள்ளது. அதன் தனித்தன்மையும் தனிவலுவும் இதுவே.

இனப் பண்பு

தவிர, தமிழ் தமிழரின் தனித் தாய்மொழி மட்டுமன்று. தமிழருக்கும் தமிழினஞ்சார்ந்த ஏனைமொழி யாளருக்கும் ஒருங்கே பொதுவுரிமையுடைய இனத்தாய் மொழியும் அதுவே. இவ்வகையில் அதன் நிலை சமஸ்கிரு தத்தின் நிலைபோன்றது.

தாய்மொழி என்றவகையில் சமஸ்கிருதத்திற்கு என்றும் தனிவாழ்வு இருந்ததில்லை. ஆயினும் தமிழ்

இனத்தார் நீங்கலான ஏனைய இந்தியத் தாய்மொழியாளர் அனைவருக்கும் அதுவே இலக்கியமொழி. இதுமட்டுமோ? இந்தியாவில் தம்மை உயர் குடியினர் என்று கருதும் இந்தியருக்கும், ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றைத் தாய் மொழிகளாகக்கொண்ட மேலைநாட்டவர்க்கும் ஆரியர் என்ற முறையில் அதுவே இனமொழியாகும். உலகெங்கும் யூதர்கள் தங்கள் தங்கள் தாய்மொழி கடந்து ஏபிரேய மொழியை இனமொழியாகப் பாராட்டுவதுபோல, உல கெங்குமுள்ள ஆரிய இனத்தவர் சமஸ்கிருதத்தைத் தங்கள் இனப்பெருமைக்குரிய பண்டைமொழியாகப் போற்று கின்றனர்.

இனப்பண்படிப்படையாகத் தமிழினத்தின் போற்று தலைப் தமிழ் இன்னும் முழு அளவில் பெறவில்லை யென்பது உண்மையே. இது தமிழ் நாடும் தமிழினமும் தன் னாட்சியுரிமை பெறாதிருப்பதன் விளைவன்றி வேறன்று.

தமிழியக்கத்தில் தமிழ்மொழியுணர்ச்சி மட்டுமன்றித் தமிழின உனர்ச்சியும் ஈடுபட்டிருப்பதன் காரணம் இது தான். தமிழியக்கத்திலிருந்து கிளைத்த அரசியல் கிளர்ச்சிகள் தமிழகத்துக்குத் தன்னாட்சியுரிமை கோருவதுடன் அமையாமல், தமிழினச்சார்பிலும் தன்னாட்சியுரிமை கோருவதும் இதனாலேயே. இங்கிலையில் தமிழ்ப்பண்பில் தமிழுணர்வு, தமிழின உணர்வு ஆகிய இந்த இரு உணர்ச்சிகளும் ஒருங்கே இடம் பெறுகின்றன. பல இடங்களில் இணைபிரிக்க முடியாமல் இரண்டும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன.

உலகப் பண்பு

சமஸ்கிருத மொழிக்கும் கிரேக்க மொழிக்கும் இன எல்லை கடந்த சிறப்புக்கள் உண்டு. இனப்பழமை, சமயப்

பழமை ஆகியவற்றின் ஆராய்ச்சித்துறையாளருக்கு சமஸ்கிருதமும் அதன் முன்னோடியான வேதமொழியும் சேர்ந்து ஒரு பழமைக் கருவூலம் ஆகிறது. அதுபோல இலக்கியப் பண்பாராய்ச்சியாளர், கலைப் பண்பாரய்ச்சி யாளர், அறிவுத்துறைப் பழமையாரய்ச்சியாளர் ஆகியோருக்குக் கிரேக்கமொழி ஓர் இன்றியமையா மூல பண்டாரம் ஆகும். தமிழுக்கும் இவைபோன்ற உலகப் பொதுப்பண்பு உண்டு. அது சமஸ்கிருதத்திலும் பழமை மதிப்பு வாய்ந்த மனித இனத்தின் ஒரு பழமைக் கருவூலம். அதே சமயம் அது கிரேக்க மொழியினும் பாரிய, சீரிய, தொல்பழம் பெருமைவாய்ந்த கலைப்பண்டாரம் ஆகும்.

வருங்கால உலகை வளர்ப்பதற்குரிய பண்புக்கூறுகளில் மற்ற இரு மொழிகளையும் விட, உயிர்ப்பண்புடைய கருமுதற் கூறுகள் பல அதில் உண்டு.

தாய்மொழிப்பண்பு, இலக்கிய மொழிப்பண்பு, அறிவு மொழிப் பண்பு, நாட்டுமொழிப் பண்பு, உலகப் பண்பு ஆகிய இத்தனை கூறுகளும் அடங்கிய தமிழின் தன்மையே தமிழ்ப்பண்பு. இதை அறியாதவர் தமிழை உணராதவர். இதனை அறிந்தவர் தமிழகத்தை மட்டுமன்றி, தமிழ் இனத்தை மட்டுமன்றி, உலகையே இயக்கவல்லவர் ஆவர்.

தனித் தமிழ்ப் பண்பு

தனித் தமிழியக்கம் தமிழை வளர்க்கும் இயக்கம் மட்டுமன்று. தமிழ் கடந்து தமிழனையும் தமிழினத்தையும் உலகையும் வளர்க்கும் இயக்கம் ஆகும்.

தனித்தமிழ் இயக்கத்துக்குத் தூண்டுதல் தந்த பெரியாரான பரிதிமால் கலைஞர் தனித் தமிழியக்கத்தைத் தமிழ்வளர்க்கும் இயக்கம் என்றுமட்டுமே கருதினர். தனித் தமிழ் இயக்கத்துக்கு வெளியே தமிழ்ப் பற்றில் தனித்

தமிழாளருக்குச் சிறிதும் பின்னிடையாத அறிஞர், எழுத்தாளர் பலர் உண்டு. தமிழியக்கம் பற்றி இவர்கள் உணர்வதும் கருதுவதும் இந்த அளவே யாகும். ஆனால் தனித் தமிழியக்கத்தைத் தமிழனை வளர்க்கும் ஓர் இயக்கமாக, தமிழினத்தை வளர்க்கும் இயக்கமாக மறைமலையடிகள் குறிக் கொண்டார். குறிக் கொண்டபடி பேரளவில் செய்தும் முடித்தார். இக் காரணத்தாலேயே தோற்றுவித்த முதல்வரை விஞ்சி, அவர் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தந்தை என்று போற்றப்படுகிறார்.

தனித்தமிழ் இயக்கம் அதன் மூதாதையைவிட, தந்தையைவிடப் பெரிது என்னல்வேண்டும். ஏனெனில் அது அவர்கள் குறிக்கோள்கள் தாண்டி வளர்கிறது. இது அவர்கள் பெருமையைத் தணிப்பதல்ல, அதைப் பெருக்குவது.

> "தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை, மாநிலத்து
> மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது"

என்பது வள்ளுவர் கண்ட புதிய உண்மை. வளமான பெருமை, உயிர்ப்பெருமை என்பது பெருமை கடந்து வளர்ச்சி தரும் பெருமையே யாகும். பரிதிமால் கலைஞரும் மறைமலையடிகளாரும் கண்ட குறிக்கோள்கள் உயிர்க் குறிக்கோள்களாதலால், அவை தத்தம் தலைமுறை கடந்து முன்னிலும் உயர் குறிக்கோள்களாக, பாரித்தகன்று உலகளாவிய குறிக்கோள்களாக வளர்ந்து வருகின்றன.

தனித் தமிழியக்கம் இன்னும் தமிழ் வளர்த்து வருகிறது. தமிழனையும் தமிழினத்தையும் வளர்க்கத் திட்டமிடுகிறது. அத்துடன் உலகளாவிய வளர்ச்சிக்கும் அது வித்தூன்றத் தொடங்கியுள்ளது.

மறைமலையடிகளாரின் தனித் தமிழியக்கம் தனித்தமிழ் என்ற பெயரை மாற்றிக்கொண்டு, தமிழகம் கடந்து, கீழை யுலக எல்லை கடந்து, ஒரு பெரிய உலக இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளது. அதுவே அடிப்படை மொழி இயக்கம் என்று கூறப்படும் உயிர் மொழி இயக்கம் ஆகும். தனித் தமிழ் இயக்கம் அவ்வுலக இயக்கத்தை ஈன்று, இப்போது அவ்வுலக இயக்கத்தின் உயிர்க்கூறாக நிலவத் தொடங்கியுள்ளது.

அடிப்படை மொழியியக்கத்தின் விளக்கமே தனித் தமிழ் இயக்கத்தின் புதிய வளர்ச்சிக்குரிய புது விளக்கம் ஆகும்.

கலப்பு மொழி இயக்கம்

ஒரு மொழியின் வளத்துக்கு அதன் சொற்களின் எண்ணிக்கை ஒரு சின்னம் என்று சிலகாலம் கொள்ளப் பட்டதுண்டு. ஒரு பொருட் பல சொற்களின் வளமும் மொழியின் தனிவளம் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. இத்தன்மைகள் உயிர்தனிச் செம்மொழிகளாகிய இலத் தீனம், கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் நிரம்ப உள்ளன. ஏனைய மொழிகளைவிடச் சமஸ்கிருதத்திலும், சமஸ்கிருதத்தைவிடத் தமிழிலும் அவை தனிச் சிறப்புடையவையே என்று காணலாம்.

உலகின் தற்கால நாகரிகமொழிகளான ஆங்கிலம், ஃபிரஞ்சு ஆகிய மொழிகள் இப்பண்புகளை, சிறப்பாக முதல் பண்பைப் பெரிதும் அளாவின. அவற்றைப் பேரளவில் பெற்றும் உள்ளன. ஆனால் அவை உயர் தனிச்செம் மொழிகளின் சொற்களைத் தமதாக்கிக்கொண்டே அவ்வளம் பெற முடிந்தன. அயல்மொழிச் சொற்களால் பெற்ற வளத்தை அயல்மொழிச் சொற்களைக் கலப்பதனாலேயே,

அவற்றைப் பெருக்குவதனுலேயே வளர்க்கமுடியும். ஆகவே அயல்மொழிச் சொற்கலப்பு ஒரு நாகரிக முறையாயிற்று.

தமிழ் நீங்கலான இந்தியத் தாய்மொழிகள் மேலை உலக மொழிகளைப் போலவே வளர்ந்து வந்துள்ளன. சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கலப்பதாலேயே அவை வளம் நாடின. மேன்மேலும் சமஸ்கிருதத்தைக் கலப்பதனுலேயே அவை வளர்ச்சியும் நாடிவந்துள்ளன, வருகின்றன. தமிழகம் தவிர்ந்த ஏனைய இந்தியாவில் இன்று அக் கலப்பே நாகரிக முறையாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது.

ஒரே இலத்தீன, கிரேக்க மூலபண்டாரங்களிலுள்ள சொற்கள் எல்லா மேலை மொழிகளிலும்; ஒரே சமஸ்கிருத மூலபண்டாரத்திலுள்ள சொற்கள் தமிழக நீங்கலான எல்லா இந்திய மொழிகளிலும்; ஒரே அராபிய, பாரசிக மூலபண்டாரங்களிலுள்ள சொற்கள் எல்லா இஸ்லாமிய மொழிகளிலும் பரவுவதனுல், அம்மொழிகளிடையே ஒற்றுமை வளரும் என்று கருதப்பட்டு வந்தது, கருதப் பட்டு வருகிறது. ஆனுல் அணிமை நிகழ்ச்சிகள் இதைப் பொய்ப்பித்து வருகின்றன.

இந்தி-உர்து-இந்துஸ்தானி என்ற கூட்டுக் கலவை மொழி எல்லா மூல பாண்டாரங்களையுமே பயன்படுத்தியும் முழு ஒற்றுமை காண்பதற்கு நேர்மாருக முழுக் குளறுபடி செய்து, இருக்கின்ற ஒற்றுமையையும் அமைதியையும் சின்னபின்னப்படுத்தி வந்துள்ளது, வருவது காணலாம்!

எல்லா மொழிகளும் ஒரு பொது மொழியை உயர் மொழியாகக் கருதுமிடத்தில், பொது மொழியே அம் மொழிகள் ஒன்றுடனென்று நெருங்கி யுறவாடாமலும், அன்பொப்புரவு நாடாமலும் செய்துவிடுகின்றது! ஒரே தலைவனுக் கடங்கிய அடிமைகளிடையே அக்காரணத்தால்

ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடும் என்று எவரும் எதிர்பார்க்க முடியாது. அங்கிலேயில் வேற்றுமைதான் வளர இடம் ஏற்படும்.

தமிழ், சீன, ஜெர்மன், ரஷ்ய மொழிகள்

கீழ் திசையில் தமிழும் சீனமும், மேலே உலகில் ஜெர்மனும் ரஷ்யமொழியும் பிறமொழிச் சொற்களைக் கடன் பெறுமல் ஒரு புதிய முறையைப் பின்பற்றி வந்துள்ளன. தாய்மொழிச் சொற்களை வைத்துக்கொண்டே அவை புதிய புதிய கருத்துக்களைத் தெரிவித்து வந்தன. தொடர் ஊர்தி, நெய்யாவி வண்டி, மின் ஆற்றல், வானெலி, தொலை பேசி, தொலைக்காட்சி ஆகிய சொற்களைத் தமிழ் ஆக்கிக் கொண்டதுபோலவே, சீனம், ஜெர்மன், ரஷ்ய மொழிகளும் ஆக்கிக்கொண்டுள்ளன. இந்நாடுகள் பொதுவாகவும் ரஷ்யா சிறப்பாகவும் தொடக்கத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சியில் பிற்பட்டே இருந்தன. ஆனல் இத் தாய்மொழிப்பண்பு காரணமாக, ஏனைநாடுகளைத் தாண்டி அறிவியலறிவைத் தேசீய அறிவாக்கிக் கொள்வதில் ஜெர்மனி நெடுந்தொலை விரைந்து முன்னேற முடிந்தது. ரஷ்யாவும் சீனமும் முன்னேறத் தொடங்கியுள்ளன. புதிய அயல்மொழிச் சொற்களைவிடப் புதிய தாய்மொழிச் சொற்களைத் தாய்மொழியினம் விரைவில் செரிமானம் செய்துகொள்ள முடிவதே இதற்குக் காரணம். பிற நாடுகளில் உயர்தரப் படிப்புடைய ஒருசில உயர்குடி மக்களிடமே பரவமுடிந்த அறிவு, இங்கே ஒரு சிறிது கல்வியே பெறும் வாய்ப்புடைய அல்லது படிப்புவாய்ப்பற்ற மிகப் பெருபான்மை மக்களிடையே பரவ இடமேற்பட்டது. இதன் அருமை அவன் தொகையளவைவிடப் பெரிது. ஏனெனில் பொதுமக்கள் ஒரு நாட்டு வாழ்வில் தொகை யளவில்மட்டும் சிறப்புடையவர்கள் அல்லர். நாட்டு

வாழ்வை ஆக்கிவளர்க்கும் உயிர்ப்பண்புக்கூறு அவர்களே. தாய்மொழிப் பண்பின் வளர்ச்சியில் தேசியவாழ்வின் இவ்வுயிர்க்கூறு வளம்பெற்று வளரமுடிந்தது.

மொழியறிஞர் இப்பண்புபற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். மொழிவாழ்வின் இயற்கைப் போட்டியில் தாய்மொழிப் பண்புமிக்க மொழிகளே வெல்லத் தொடங்குவது கண்டனர். அதன் காரணங்களையும் அவர்கள் நுணுகியாராய முற்பட்டனர்.

சொல்வளமும் சிக்கனமும்.

மொழியின்வளம் என்பது அதன் தனிச்சொற்களின் பெருந்தொகையல்ல; கருத்துக்குறியீட்டுவளமே. பல கருத்துக்களைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் இன்றியமையாதவையே. ஆனால் அக்குறியீடுகள் பலதனிச்சொற்களாக மட்டுமே அமைவதைவிட, சில தனிச்சொற்களின் அடிப்படையிலமைந்த திரிபுச்சொற் குடும்பங்களாய் அமைவதே மொழிக்கு வளமும் சிக்கனமும் ஒருங்கே பயக்கும். தாய்மொழிப் பண்புடைய மொழிகள் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ இவ்வளத்தையும் இச்சிக்கனத்தையும் ஒருங்கே வளர்க்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மின் ஆற்றலுக்கு ஒரு புதிய சொல் வகுக்கப்பட்டால் மின்னல், ஆற்றல், மின்னாற்றல் என்ற மூன்று கருத்துக்களுக்கு மூன்று வேறு வேறு தொடர்பற்ற சொற்கள் இருக்கும். ஆங்லத்தின் நிலை இதுவே. (Lightning, Power, Electricity). மூன்று கருத்துக்களுக்கு மூன்று சொற்களை மொழியினத்தின் மூளை சுமக்கவேண்டும். தாய்மொழிப் பண்புடைய மொழிகளிலோ இவை இருசொற்களாலேயே குறிக்கப்படும். இது சிக்கன வழிமட்டுமல்ல. இயற்கை அறிவு வழியும் இதுவே. ஏனெனில் மின் ஆற்றலின் புதிய அறிவை, மின்னல், ஆற்றல் என்ற பழைய அறிவுடன் தொடர்பு

படுத்தி, புதிய சொல்லுடன் பொருளையும் பொருட் பண்பையும் அது மொழியினத்தில் ஆழப் பதிய வைக்கிறது. வேரூன்றிய இவ்வறிவின் வளர்ச்சி மேலீடான பிற மொழியினங்களின் வளர்ச்சி தாண்டி முன்னேற முடிகிறது.

வருங்கால உலக மொழிப்பண்பு

ஒருசில .வேர்ச்சொற்களின் அடிப்படையாக, சில பல சொற்குடும்பங்களாக, பல திரிசொற்கள் அல்லது கருத்துக் குறியீடுகள் அமைவதே வருங்கால உலகமொழிக்குரிய பண்பு என்று கண்டனர், அடிப்படைமொழி இயக்கத்தார்! இப் பண்பை ஆங்கிலத்திலும் இந்துஸ்தானிலும் புதுவதாக வளர்க்கவே அவர்கள் அடிப்படை ஆங்கில இயக்கம், அடிப்படை இந்துஸ்தானி இயக்கம் கண்டு, அவற்றை வளர்த்து வருகின்றனர். ஆனால் தமிழுக்கு இத்தகைய அடிப்படை தமிழ்இயக்கம் புதிதாக வளர்க்கப்படவேண்டுவ தில்லை. ஏனென்றால் தனித்தமிழ் இயக்கம் உலகின் முதல் அடிப்படையியக்கம் மட்டுமல்ல, இன்றும் உலகின் தலை சிறந்த அடிப்படை மொழி இயக்கமாகவே இயங்கி வருகின்றது.

உலகின் அடிப்படைமொழி யியக்கத்துக்குத் தனித் தமிழ் இயக்கம் தந்த தூண்டுதல் இன்னும் தமிழரே அறியாத ஒன்று. ஏனெனில் அது நேரடித் தூண்டுத லன்று. தனித்தமிழ்ப் பண்புடன் இயைந்த தாய்மொழிப் பண்பில் ரஷ்யா சிறப்பாகவும்; ஜெர்மன், சீனம் பொது வாகவும் அடைந்தமுன்னேற்றத்தின் மூலமான சுற்றுமுகத் தூண்டுதலே அது! தமிழும், தமிழுடன் தமிழினமும் இன்னும் உலகமொழி யினங்களில் உரிமையிடம் பெறாததால், தமிழுக்கு நேரடித்தூண்டுதல் வாய்ப்பு

இன்னும் ஏற்படவில்லை. ஏற்பட்டால் அடிப்படை மொழி யியக்கத்தில் இன்னும் வளமாக வளராத பல பண்புகளைத் தனித்தமிழ் இயக்கம் முனைப்பாகச் சுட்டிக்காட்டி, அதை வளர்க்க முடியும்.

உயர்தனிச் செம்மொழிப் பண்பு

அடிப்படைமொழி இயக்கம் ஏற்படுமுன் நிலவிய கலப்புமொழி இயக்கத்தவர் அடைந்த சிறிதளவு வெற்றிக்குக்கூட, உயர்தனிச் செம்மொழிகளாகிய இலத்தீனம், கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், அரபு, பாரசீகம் ஆகியவையே மூலகாரணம் ஆகும். இவ்வுயர்தனிச் செம்மொழிகளின் வளங்கள் முற்றிலும் மொழிக்கலப்பால் வந்த வளங்களல்ல என்பது தெளிவு. உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் ஒன்றான தமிழின் தனித்தமிழ்வளம் போன்ற; அல்லது அவ்வாறு கருதப்படுகிற தூய தாய்மொழி வளங்களே அவைகள். இதனைக் கலப்புமொழி, இயக்கத்தார் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக எண்ணிப் பார்க்கவில்லை!

தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் ஒன்றாக நின்று தனித்தமிழ் வளர்த்ததினாலேயே, உயர்தனிச் செம்மொழிகளைச்சார்ந்து வளரவேண்டிய தேவையில்லாமல், உயர் தனிச்செம்மொழிகளுடன் சரிஒப்பாக வளர முடிந்துள்ளது. ஏனைமொழிகள் உயர்தனிச் செம்மொழிகளின் உயிர்ப் பண்பை மறந்து அவற்றின் அடிமைகளாக வளர்ந்தன. தாமரைக் குளங்களில் தாமரையின் தேனை நுகரும் உணர்வின்றித் தேனுண்ணும் வண்டுகளை உண்டு வாழ்ந்த தவளைகளாகவே அவை இயங்கின. ஆனால் தமிழோ, தானே உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றுதலால் அவற்றின் உயர்பண்பைத் தன் பண்பாகக் கொண்டு இயங்கி வந்தது, இயங்கி வருகிறது.

உயிர்ப்பண்புக்கூறு

தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் ஒன்றுமட்டு மன்று. அவற்றில் அதுவே தலைசிறந்தது. ஏனெனில் உயிர்தனிச் செம்மொழிகளின் உயிர்ப்பண்பை அது முற்றிலும் பேணியதனாலேயே, உலகின் மற்றெல்லா உயர் தனிச் செம்மொழிகளும் மாண்டழிந்ததுபோல, அது மாண்டழியவில்லை.

உயர்தனிச் செம்மொழிகளிடையே உயிர்வளமுடைய, வளர்ந்துவருகிற ஒரே உயர்தனிச் செம்மொழியாய்த் தமிழ் இலங்குகின்றது. அதேசமயம் உலகத் தாய்மொழி களிடையேயும் அது ஒரே உயர்தனிச் செம்மொழியாய் இயங்குகிறது.

பண்டு முதிரா நாகரிகமுடைய மிக முற்பட்ட காலத்தில் தமிழ் உலகப் பொதுமொழியா யிருந்திருக்க வேண்டுமென்று பல அறிஞர் உய்த்துக் காண்கின்றனர். அது எப்படியாயினும், வருங்கால உலகப் பொதுமொழி யாவதற்குரியபண்பு அதற்குக் கட்டாயம் உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. வேறு எம்மொழிக்கும்—ஆங்கிலம், சீனம், இந்துஸ்தானி ஆகியவற்றுக்கு இருக்கும் உயிர்ப்பண்பை விட, அதற்குரிய உயிர்ப்பண்பின் தகுதி பெரிதாகும்.

உயர்தனிச் செம்மொழிகள் கடந்த, தாய்மொழிகள் கடந்த இவ்வுயிர்ப் பண்புக்குக் காரணமென்ன? அதுவே தமிழ் வளர்த்துக்கொண்டுள்ள தனித் தமிழ்ப்பண்பு ஆகும். இதனை வரலாற்றில் பின் சென்றும் முன் சென்றும் காண்டல் வேண்டும்.

செம்மொழி கடந்த செம்மொழி

உயர்தனிச் செம்மொழிகளின் சிறப்புக்கு அவற்றின் சொல்வளம் மட்டும் காரணமல்ல. அச்சொல் வளம் வேர்ச்

சொற்களடிப்படையாக, சொற் குடும்பங்களாக வகைப் படுவதே அவற்றின் தனிச் சிறப்பு ஆகும். இச் சிறப்பை இலத்தீனம், கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், அரபு, பாரசிகம் ஆகிய எல்லா உயர்தனிச் செம்மொழிகளிலும் தமிழிலும் காணலாம்.

உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் மாதிரிக்காக சமஸ் கிருதத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் தாண்டுதல் (க்ரம்) என்ற பொருளுடைய ஒரு வேர்ச் சொல்லிருந்து, கடக்கிறான் (க்ரமதி), அட்டு, படிமுறை (க்ரமம்), படிப்படி யாக (க்ரமேண), குறும்பு (அக்ரமம்), தகாத்தனம் அதிக்ரமம்), வெற்றி (விக்ரமம்), வீரச்செயல் (பராக்ரமம்), முன்னேற்றம் (க்ராந்தி), கதிரவன் திசை முனைப்பு (சங்க்ராந்தி) முதலிய பல சொற்கள் தோன்றி ஒரே சொற் குடும்பமாக இயங்குகின்றன. இப்பண்பு தமிழிலும் உண்டு, மற்ற உயர்தனிச் செம்மொழிகள் தாண்டி மிகுதியாக உண்டு. கல் (பாறைத்துண்டு) என்ற தமிழ் வேர்ச் சொல் அல்லது பகுதி கல்லுவது (தோண்டுதல்), கலித்தல் (தோன்றுதல், கணீரென ஒலித்தல், உணர்ச்சி மிகுதல், மிகுதல், நுரைத்தல், உவர்நீரில் உப்புத் தோன்றுதல், செம்பு முதலியவற்றில் மாசு தோன்றுதல்) கலி (உணர்ச்சி மிகுதி, உணர்ச்சித் தெய்வமாகிய சனி, உணர்ச்சிப் பாடல்) கறறல் (ஆழ்ந்தாராய்தல்) கற்பித்தல் (படிப்பித்தல்), கற்பனை (படித்தவர் இட்டுக்கட்டும் எண்ணக் கோட்டை), கல்லூரி (கல்வி நிலையம்), கல்வி (படிப்பு), கலை (கற்றவர் திறமை காட்டும் துறை; உருத்திரிபு உண்டு பண்ணு என்னும் ஏவல்களை) (உணர்ச்சிப் பொலிவு, தானாக வளரும் வளர்ச்சி, விலக்கு என்னும் ஏவல், தொலைத்து விடு, தொலைந்துபோ, விலக்க வேண்டும் பண்பு, உணர்ச்சி மிகுந்து சோர்வுறு) முதலிய எண்ணற்ற

சொற்களைத் தோற்றுவித்துச் சொற் குடும்பமாக இயங்கு கின்றது.

தமிழில் வேர்ச் சொற்கள் சொற் குடும்பமாக விரிவுறுவதுடன் நிற்பதில்லை. வேர்ச் சொற்கள் சொல் திரிந்தும் பொருள் திரிந்தும் மாறுபடுவதால், இன வேர்ச் சொற் குடும்பங்கள் உண்டாகின்றன. இவற்றின் வழியாகப் பல சொற் குடும்பங்கள் சேர்ந்த சொற்குலங்கள் காணப் படுகின்றன. போதிய அளவில் ஆராய்ந்தால் தமிழின் எல்லாச் சொற்குலங்களும் ஒரே சொல்இனமாக, அதாவது அடிப்படை மொழியினச் சொற்களாக அமையக் கூடும் என்னலாம்.

இனச் சொல் தொகுதி

தமிழ்ச் சொற்கள் யாவுமே ஓரினச் சொற்றொகுதியாக அமைந்திருக்கக் கூடும் என்று தமிழர் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே கருதியிருந்தனர் என்னலாம். ஏனெனில் எல்லாச் சொற்களுக்கும் மொழியினத்தின் உள்ளம் கருதிய சுட்டுக் காரணம் ஒன்று உண்டு என்ற கருத்தை உலகமொழிகளில் முதன்முதலாக, பின்னாட் களில்கூட எவரும் கனவுகாணாத முறையில், தொல் காப்பியர் குறித்துள்ளார்.

" எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே "

என்ற சூத்திரம் இதைக்காட்டுகிறது. இது ஒரு குறிக்கோள் மட்டுமல்ல. இதன் வழி தமிழர் அத்தொல் பழங்காலத்திலேயே பாரிய மொழி நூலாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றும் எண்ண இடமுண்டு. ஏனெனில் அத்தகைய ஒரு கடு முயற்சியின் பயனையே அடுத்த தொல்காப்பியச் சூத்திரம் தெரிவிக்கிறது.

" மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றுது "

என்பதே அது.

தொல்காப்பியர் முன்னோரும் அவர் காலத்தவரும் அவரும் சொற்பொருட் காரணத்தை முழுதும் காண அவாவினர். முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர். ஆனால் இதில் தொல்காப்பியர் கூட முழுவெற்றி காணவில்லை. பகுத்தறிவு நூலாரின் மரபு வழாமல், அத்தோல்வியையும் அதன் பயனாக ஏற்பட்ட நம்பிக்கையையும் அவர் மேற்கண்ட சூத்திரத்தில் மிகத்தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். "சொற்கள் எல்லாவற்றின் காரணமும் தெரியவில்லை" என்று மட்டும் அவர் கூறவில்லை. "வெளிப்படையாகத் தோன்றுது, மறைவாகவே உள்ளது. போதிய அறிஞர், போதிய அளவு முயற்சி செய்தால் காணக் கூடும்" என்றே பதிவுசெய்துவிட்டுச் சென்றார்.

தமிழர் மொழிநூல் மரபு

தொல்காப்பியர் விட்டுச்சென்ற இடத்திலிருந்து பல தமிழ் மொழிநூலறிஞர் மொழி முதற் காரணம் அறியும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். நம் அணிமைக் காலத்திலேயே மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் 'சுல்' என்ற வேர்ச்சொல்லடியாகவே எல்லாத் தமிழ்ச்சொற்களும் மட்டுமன்றி, தமிழ்வழி எல்லா உலக மொழிச்சொற்களுமே தோன்றின என்றுகாட்ட முயன்றார். ஈழத்தறிஞர் அருள்திரு ஞானப்பிரகாசர் அ, இ, உ என்னும் சுட்டுடன் எ என்னும் வினாவும் சேர நான்கெழுத்திலிருந்தே எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்களும் பிறமொழிச் சொற்களும் வந்ததாகக் காட்ட முனைந்துள்ளார். சேலம் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் தேவநேயப்பாவாணர் அவர்கள் 'முதல் தாய் மொழி' என்னும் நூலில் அ, இ, உ எனும் முச்சுட்டிலேயே

மூல முதல்வேர்ச் சொற்களைக் காட்டப்புகுந்து, அவற்றி னடிப்படையிலே சொற்களை வகுத்துத்தொகுத்துள்ளனர்.

தனித் தமிழியக்கத் தந்தையாகிய மறைமலையடிக ளாரும் தொல்காப்பியர் மரபை ஏற்றார். முகம், முனைப்பு, முந்து, முகடு முதலிய சொற்களுக்கு 'முன்' என்பதே வேர்ச்சொல் என்று கொண்டார். குடம், குவளை, குழைவு குனி, கூன், கூனை ஆகிய சொற்களுக்கும் இதுபோல் வளைவு என்று பொருள்படும் கு, கூ, வேர்ச்சொற்கள் எனக்கொண்டார். எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்களும் ஓரினச் மொழி சொல் தொகுதியே என்ற கருத்தை நோக்கியே யாராய்ச்சிகளும் சென்றன.

தொல்காப்பியர் காலமுதலேயுள்ள தமிழரின் பழமை வாய்ந்த மொழிநூல் சார்ந்த இந் நீள் மரபு இன்னும் ஒரு கோட்பாடாக வளர்ந்து வருகிறதேயன்றி, ஒரு முடிவாய் விடவில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே அது கோட்பாட்டெல்லை கடந்து சொற் குடும்பம் தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு விட்டது என்னலாம்.

மேலும் தமிழ் இலக்கணத்தின் வளர்ச்சியில் நாம் இம்மொழி நூல் கருத்தின் உயிர்ப்பைக் காணலாம்.

வேர்ச் சொற்கள்

வேர்ச்சொற்கள் காண முயன்ற முதல் மொழியினம் எது என்று இன்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் பழங்காலத்திலிருந்து மூன்று மொழியாளர் மூன்று வகையில் அதைக் காணமுயன்றுள்ளனர்.

எபிரேய, அராபிய இனத்தவர் அம்மொழிகளின் இயல்பைக் கூர்ந்து கவனித்து, சொற்களில் (கிதாப்—

புத்தகம் ; குதுப்—புத்தகங்கள் ; காதிப்—எழுத்தாளன் என்பனபோன்றவற்றில்) மெய்மாருது உயிர் மாறுவது கண்டு, மெய் ஒலிக் கூட்டையே (க்தப் அல்லது கதப) வேர்ச்சொல்லாகக் கொண்டனர். அத்துடன் உயிரொலிக்கு மூலமெய் என்று இருந்ததாக அவர்கள் கொண்டதனுல், மூன்று மெய் இல்லாத சொற்களிலும் வலிந்து மூன்று உண்டுபண்ணிக்கொண்டனர். ஏனெனில் பெரும்பாலான சொற்களில் மூன்று மெய்கள் இருந்தன. (எ-டு: இல்ம் கல்வி என்பதில் அலம, பாத்—பிற்பாடு என்பதில் ப அத வேர்ச் சொற்கள் ; இரண்டிலும் அ உயிரல்ல, உயிர்மெய் என்பது கவனிக்கத் தக்கது.)

சமஸ்கிருத வாணர் எல்லாச் சொற்களுக்கும் வினை வடிவிலேயே வேர்ச்சொல் காணமுடியாது, ஒரேஉயிரெழுத் தமைந்த ஓரசையாக அதைப் பிரித்தெடுத்தனர். உயிர் க்ளிலும் கூடியமட்டும் ‘ அ, இ, உ ’ என்ற அடிப்படை உயிரொலிகளையும் அதற்கினமான ரு, லு என்ற குற்றிய லுகரம் சார்ந்தியங்கும் ரகரலகரங்களையுமே அவர்கள் வேர்ச்சொல் வடிவாகக் கொண்டனர். வேர்ச்சொல் நீங்கிய சொற்பகுதிகளை உருபுகள் (பிரத்யயங்கள்) என வகுத்தனர்.

அராபியரும் சமஸ்கிருத வாணரும் வகுத்தமுறை செயற்கை முறை. ஏனெனில் வேர்ச்சொற்கள் அவர்கள் கண்டாக்கிக் கொண்டவை. மொழியில் இயல்பாக உள்ள சொற்களல்ல. ஆனுல் பண்டைத் தமிழர் இயற்கைச் சொற்களையே வேர்ச்சொற்களாகத் தேடினர், அவ்வேர்ச் சொற்கள் சொல்லின் மூல உறுப்பாதலால், அதனைப்பகுதி (பகுத்துக் காண்பது, அதாவது கூறு அல்லது உறுப்பு) என்றனர்.

சமஸ்கிருதத்துக்குப் பாணினியும், அரபு மொழிக்கு அம்மொழி இலக்கண நூலாரும் செயற்கை வேர்ச் சொல்லே நாடினதால், கிட்டத்தட்ட மொழியின் சொற்கள் யாவற்றுக்கும் வேர்ச்சொற்கள் காட்டமுடிந்தது. சிறப் பாக,மொழி நூல் உணர்வோ,மொழி மரபுணர்வோ அற்றவ ராகப் பாணினி விளங்கியதனுலும், சமஸ்கிருதம் பேச்சு வழக்கற்ற செயற்கைமொழியாக வளர்ந்ததாலும், அவர் மனம்போல எந்தச் சொல்லுக்கும் செயற்கை வேர்ச்சொல் ஆக்க முடிந்தது.

வெளியுலகில் இன்று சமஸ்கிருதத்தின் வேர்ச்சொல் முயற்சியே உணரப்பட்டுள்ளது. அதுவே முதன் முதல் முயற்சி என்றும் கருதப்படுகிறது. ஆனுல் இது சரியான முடிபன்று. தமிழ் மரபும் தொல்காப்பிய மரபும் உலகில் உணரப்பட்டால், பாணினிக்குத் தூண்டுதல் தந்த மரபு தொல்காப்பியருக்கும் முற்பட்ட தமிழ் மரபே என்பது தெரியவரும். தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட, தொல் காப்பியர் காலத் தமிழ் மொழி நூல் மரபு படிப்படியாக மறக்கப்பட்டுத் தளர்வடைந்த படிகளையே பாணினியும் சமஸ்கிருத மரபும் காட்டுகின்றன என்னலாம். பாணினிக் குப் பிற்பட்ட நன்னூலார் தொல்காப்பிய மரபை மேலும் பிழைபட உணர்வது இதனைச் சுட்டிக் காட்டும்.

மேலை மொழிநூல் முறை

மறைமலையடிகள், மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார், ஈழத்து அருள்திரு ஞானப்பிரகாசர், சேலம் தேவ நேயப்பாவாணர் ஆகியோர் மரபு மேலீடாகப் பார்ப்பவர்க ளுக்குத் தொல்காப்பிய மரபுக்கும் மேலை மொழிநூல் மரபுக் கும் மாறுபட்டதாகத் தோற்றக்கூடும். ஆனுல் அவர்கள் முயற்சி உண்மையில் இருமரபுகளின் இணைப்பாகவே

வளர்ந்து வருகிறது. தொல்காப்பியர் கால முதல் தமிழர் முழுச்சொல்லாகவே வேர்ச் சொற்களைத் தேடினர். இது கிட்டாத இடத்தில் அவர்கள் பகுதி, விகுதி என்ற சொற்களை வழங்கவே தயங்கினர்.

எடுத்துக்காட்டாக, வந்தமை என்ற சொல்லில் 'மை' பண்பு சுட்டிய தொழில் பெயர் விகுதி என்று தமிழ் இலக்கண நூலார் கூறத் தயங்கமாட்டார்கள். பொன்மை, தன்மை என்ற விடங்களில் அதனைப் பண்புப் பெயர் விகுதி என்று கூறவும் தயங்கமாட்டார்கள். ஆனால் செம்மை, சிறுமை ஆகிய சொற்களில் மை ஈறு என்றனர். மை விகுதி என்று கூறத் தயங்கினர்.

விழிப்பு என்ற சொல்லில் 'பு' தொழிற் பெயர் விகுதி என்றனர். பொற்பு என்ற சொல்லில் அது பண்புப் பெயர் விகுதி என ஒப்புவர், ஆனால் கறுப்பு என்ற சொல்லில் அவ்வாறு குறிக்க மறுப்பர். காரணம் பண்புப் பெயர்களில் வேர்ச்சொல் இயற்கைச் சொல்லாக வரையறுக்கப்படாமையேயாகும்.

செந்தமிழ் என்பதில் முதற்பகுதி 'செம்' என்று கூறல் எளிதாயினும் செவ்வலரி என்றவிடத்தில் அதைச் 'செவ்' என்றே கூறத் தகும். ம, வ இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட 'மூக்கியல் மகரம்' வேர்ச் சொற்பகுதி என்று இன்றைய மொழிநூலார் கூறிவிட முடியும்!

பொற்பு பொலிவு என்ற இரு பண்புப் பெயர்களிலும் இவ்வாறு பொன், பொல் என்ற இரு வேர்ச்சொல் திரிபுகள் உள்ளன. மூலவேர்ச் சொல்லில் இறுதி மெய் ல், ன் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டது, அதாவது மூக்கியல் லகரம் என்று இன்றைய மொழிநூலார் ஒலி மாறுதலறிந்து கூறமுடியும்.

மெல்யாழ், மென்கரும்பு என்பதிலும் இவ்வாறே வேர்ச்சொல்லின் லகரம் மூக்கியல் லகரம் என்று கூறலாம்.

யான், என் என்ற மாறுபாடும், யாறு, ஆறு போன்ற திரிபுகளும் மூல திராவிட மொழியில் ஆ, ஏ ஆகியவற்றுக்கு இடைப்பட்ட ஒரு ஒலி இருந்ததையே காட்டும். இது ஆங்கிலத்தில் மிகப் பொதுவாக வழங்கும் (அ என்ற எழுத்தின்) ஒலி ஆகும் (குறில் : cap, man ; நெடில் : fair, share)

மொழியின் ஒலித்திரிபு, ஒலி ஒப்புமை, இனமொழி ஒப்புமை ஆகியவற்றின் மூலம் இயற்சொல்லல்லாத வேர்ச் சொல்லில் தமிழர், ஆராய்ச்சி இப்போது முன்னேற முடிகிறது. இது பாணினியின் மொழிநூற் பண்பற்ற செயற்கை முயற்சியன்று; இன்னும் முழுநிறைவுறாத முதிரா மொழி நூற்பண்பேயாகும்.

ஒரு பொருட் பல சொற்கள்

இடைக்காலத் தமிழ், சமஸ்கிருதப் புலவர்கள் ஒரு பொருட் பல சொற்களின் வளத்தில் எவ்வளவோ பெருமை கொண்டார்கள். இது புரியக்கூடியதே. 'எங்கள் மொழியில் ஆனைக்கு அறுபது சொற்கள் உண்டு, எருமைக்கு இருபது சொற்கள் உண்டு' என்று தமிழ்ப் பற்றுளர் ஒரு புறமும், சமஸ்கிருதப் பற்றுளர் மற்றொரு புறமும் போட்டி யிடுவதுண்டு. உண்மையில் உலகின் வேறெம் மொழிகளையும்விட இந்த இரண்டு மொழிகளும் இந்த வகையில் போட்டியற்ற சிறப்புடையவை என்பதில் ஐயமில்லை. உலகின் மற்றப் பண்டை மொழிகளோ அல்லது இக்கால மேலை உலக, கீழை உலக மொழிகளோ,

எதுவும் ஒருபொருட் பல சொல் வளத்தில் அவற்றின் முன் நிற்க முடியாது, அருகே வரவும் முடியாது!

இவ்வளத்தைக் காட்டவே, அல்லது அதை எழுத்தாளர்க்கு அறிமுகப் படுத்தவே இரு மொழிகளிலும் நிகண்டுகள் எழுந்தன. உலகில் எம்மொழியிலும் சொல் தொகுதியோ, அகர வரிசைகளோ ஏற்பட்டிராத, கருவிலும் கனவு காணப்பட்டிராத அந்நாளில் செய்யப்பட்ட இம்முயற்சி மிக மிகப் போற்றுதற்குரியதே யாகும். இன்று இது மிகவும் பயன் தருவதுமாகும். இருமொழிகளிலும் இம்முயற்சியில் முனைந்தவர் சமஸ்கிருதப் பற்றுளராகவே காணப்படுகின்றனர். ஆயினும் இதில் முந்திக்கொண்டவரும் முனைப்பாக நின்றவரும் தமிழரே என்னலாம். ஏனெனில் நாம் அறிந்தவரை சமஸ்கிருதத்தின் முதல் நிகண்டு 12-ம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரியும் அமரமேயாகும். தமிழிலோ அதற்கு முற்பட்டே திவாகரம், பிங்கலந்தை, சூடாமணி நிகண்டு ஆகியவை எழுந்தன. அதன் பின்னர் நம் நாள்வரை இயற்றப்பட்டனவும் பல. தவிர சோதிடம், மருத்துவம் ஆகியவற்றுக்கென அமைந்த கலைச்சொல் அல்லது துறைச்சொல் நிகண்டுகளும் பல.

'ஒருபொருட்பல சொல் வளம் உண்மையில் மொழிக்கு வளம் தருவதா, வீண் சுமையா' என்று இன்று மொழியறிஞர் கேள்வி எழுப்புகின்றனர். அடிப்படை மொழி இயக்கத்தை மனத்தில் கொண்டு நோக்கினுல் இது பெருமைக்குரியதாகலாம், வளமாகாது என்றேசொல்லத் தகும்.

ஆனுல் இங்கும் தனித் தமிழ் இயக்கம் தமிழில் புது வளமே காண்கிறது.

தேவநேயப் பாவாணர் சொல்வள ஆராய்ச்சி

சொல்லாராய்ச்சி மொழிநூல் சார்ந்தது. சொற் பொருளாராய்ச்சி இலக்கியம் சார்ந்தது. ஆனால் சொற் பொருள் வரலாற்றாராய்ச்சி இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டது, இரண்டுக்கும் உரியது. இதில் கோவையாகச் கருத்துச் செலுத்திய முதல் தமிழ் மொழியறிஞர் தேவநேய பாவாணரேயாவர்.

வாங்குதல் என்ற சொல் இன்று பெறுதல், விலைக்குக் கொள்ளுதல் என்னும் பொருளுடையது. முன்னதே சற்றுப் பழமையுடையது. ஆனால் சங்க காலப் பொருள் நீண்டு வளைதல் என்பது. பெறும்போது கை நீண்டு வளைவதாலேயே வாங்குதல் பெறுதல் என்னும் பொருள் பெற்றது.

'அகலுதல்' என்ற சொல் விரிதல், விலகுதல் என்ற இரு பொருளும் உடையது. அகன்ற என்னுமிடத்து முன்னைய பொருளும், அகன்றான் என்னுமிடத்துப் பின்னைய பொருளும் மட்டும் இன்று வழங்குகிறது, எல்லா இடத்தும் முன்னைய பொருளே முந்தியது என்று பழைய இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய பொருள் மாறுபாடுகளைப் பொருள் விரித்தல், சுருங்குதல், இறத்தல், இழிதல், பருத்தல், நுணுகுதல் என விரித்துக் காட்டுவர் பாவாணர் தேவநேயர். பேராசிரியர் அறிவு முனைவர் மு. வரதராசனாரும் இவற்றைக் கூர்ந்துணர்ந்து விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வகைகளால், பண்டைத் தமிழில் ஒரு பொருட் பல சொற்கள் முற்றிலும் ஒரே பொருள் பல சொற்களல்ல என்று அவர் காட்டியுள்ளார். தமிழர் அறிவுப் பண்பும் கலைப்பண்பும் மேலோங்கியிருந்த காலத்தில், அவை தந்த

நுண்பொருள் வேறுபாடுகளை அவர் சுட்டிக்காட்டி புத்தொளி தந்துள்ளார்.

எடுத்துக் காட்டாக, சொல்லுதல் என்ற வினைக்கே தமிழில் செப்புதல், கூறல், இயம்பல், பகர்தல், உரைத்தல், கிளத்தல், நவிலல், நுவலல், புகலல், பகர்தல், விளம்பல், கழறுதல், சாற்றுதல், அறைதல், பறைதல், விளக்கல் முதலிய எண்ணற்ற சொற்கள் உள்ளன. நிகண்டுகள்கூட இத்தகைய தமிழ்ச்சொல் வளங்களை விளக்கச் சிறிதும் போதமாட்டா. அருஞ் சொல்லிலும் சமஸ்கிருதச் சொல்லிலுமே அவை குழைந்து நெளிந்தன. நாளதுவரை வெளிவந்துள்ள அகர வரிசை களும், சிறப்பாக வெள்ளையரல்லாத நம் தமிழர் வெளி யிட்ட அகர வரிசைகளும், எக்காரணத்தாலோ தமிழ் மொழிக்கு அகர வரிசை என்று கூறத் தக்கவையாய் அமையவில்லை ! வேறு எந்த மொழிக்கு அகர வரிசைகள் என்பதையும் பராபரம்தான் அறியவேண்டும் !

ஒரு பொருட் பல சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையில் ஒரு நுண் கருத்தை, கருத்து வேறு பாட்டைக் குறிப்பதே என்று பாவாணர் அவர்கள் திறம் பட எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

நுட்ப வேறுபாடுகள்

கூறுதல் வகுத்துரைத்தல், கூறுபடுத்திச் சொல் லுதல் ஆகும். விளம்பல் விளம்பரப்படுத்தல் ஆகும். விளம்பரம் விளம்பு என்பதன் தொழிற்பெயரே. பகர்தல் கூறியதைக் கூறல். பகர்ப்பு எடுத்தெழுதிய படி ஆதல் இதனாலேயே. கழறுதல், அறைதல் மறுப்பை மறுத்து அழுத்திக் கூறுதலாகும். சாற்றுதல் முறைப்படி கூறல். இயம்பல் இசைப்பட ஒலித்தல். இவைபோல்வன பிறவும் காண்க.

ஈதல், தருதல் கொடுத்தல் என்ற முச்சொல் மரபின் நுட்பவேறுபாடுகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டிக் காட்டி யுள்ளார். மரபுடன் பொருள் மாறுபாடும் உண்டு என்று பாவாணர் காட்டியுள்ளார். ஈதல் பகிர்ந்து கொடுத்தல். தருதல் வரவினம். கொடுத்தல் செலவினம். தமிழ் ஒரு பொருட் பல சொல்வளம் இங்ஙனம் உண்மையில் தமிழர் நுண்ணறிவு வளர்ச்சியின் விரிவுகாட்டும் கருத்து வளக் குறியீடேயாதல் காணலாம்.

இடைக்கால தமிழர் இவ்வுயர் பண்பின் பயனைப் பெரிதும் இழந்துவிட்டனர். துறைமுகநகரத்தின் பெய ராகிய பட்டினம் பட்டணமாகி நகரைக் குறித்தது. நகரமோ பெரிய பட்டணம் என்று முறைபிறழ உணரப்படுகிறது. ஆராய்ச்சித்துறை, அறிவுத்துறை என்று பொருள்பட்ட சீரிய சொல் நூல் என்பது. அதற்குரிய பாவாகவே நூற்பா இயன்றது. அதன் வகைகளே பனுவல், பட்டாங்கு என்பன. இச்சொல் நுட்பமும் நயமும் பண்பும் கெட்டு; ஏடு, புத்தகம் என்ற சிறு பொருளும் பருப்பொருளும் கொண்டுள்ளது.

பகுத்தலின் மறு படிவம் பாத்தல்; பாத்தீடு பாத்து இடுதல் அதாவது பங்கிட்டு வழங்குதலே யாகும். பாது காத்தல் என்ற சொல்லில் 'பாது' என்பது 'பாத்து' என்பதன் மரூஉவே. விடு, கொடு என்பன விழு, கொள் என்பவற்றுடன் 'து' விகுதி பெற்ற பிறவினைப்பகுதிகளே. விழச்செய், பிறனொருவன் கொள்ளச் செய் என்பதே அவற்றின் குறிப்பு ஆகும்.

தனித்தமிழ் இயக்கம் தமிழின் வளத்தை மட்டுமல்ல, அதன் சீரிய உயர்பண்பையும் காட்டி வருகிறது.

ஒரு பொருட் பல சொற்கள் இங்ஙனம் கருத்து வளத் திலும் கருத்து நுட்பத்திலும் சிறந்தவை மட்டுமல்ல.

அவையும் தனித்தமிழின் ஒரு சில வேர்ச்சொற்களில் அடங்குபவையே யாதலால், அடிப்படை மொழிப் பண்பின் சிக்கனத்தை அவை இன்னும் பன்மடங்காகப் பெருக்கு பவை ஆகும்.

மேலும் ஒரு பொருட் பல சொற்கள் தமிழர் பண்டைய அறிவு வளத்தை விளக்குவன. நிலம் நிலவுவது, நிலை பெற்றது என்ற கருத்தையும், உலகம் உலவுவது, இயங்குவது என்ற கருத்தையும் தரும். அதே சமயம் இவற்றின் மறு பெயர்களாக விளங்கும் குவலயம், வளாகம் ஆகியன அது வளைந்து வட்டவடிவம் அல்லது உருண்டை வடிவமானது என்ற கருத்தையும், ஞாலம் அது ஞால்வது உருண்டையாக வானவெளியில் தொங்குவது என்ற வான நூற் கருத்தையும் சுட்டுபவை ஆகும்.

ஆட்சி வகுப்பின் வேண்டாவெறுப்பு

தனித் தமிழ் இயக்கத்துக்கு முதல் முதல் பேராதரவு தந்தவர்கள் தமிழ்ப்புலவர்களே. இது ஓரளவு இயல்பே. ஆனால், மற்ற மொழிநிலங்களின் தாய் மொழிப் புலவர்களை நோக்க இது முற்றிலும் இயல்பென்று கூறி விடுவதற்கில்லை. தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் நீடித்து வளர்த்த பண்புகளே புலவர் ஆதரவைத் தனித் தமிழ் பெறப் பெரிதும் காரணமாயிருந்தது என்னலாம்.

மேலும் இந்தியாவெங்கும் கல்வி கற்றவரும் கல்வித் துறையாட்சியாளரும் சமஸ்கிருத பற்றுமிக்க உயர் வகுப் பினரேயாவர். தமிழகத்திலும் அயல்மொழி கற்றவர்க ளிடையே அவர்கள் விழுக்காடு மிகுதியே. ஆயினும் ஊதியமும் ஆட்சியுயர்வும் தராதமொழி என்றவகையிலும், தமிழினத்துக்கு உயர்மதிப்பளிக்கும் மொழி என்ற வகையிலும், உயர் குடியினர் பொதுவாகவும், சமஸ்கிருதப்

பற்றில் முனைத்த பார்ப்பனவகுப்பினர் சிறப்பாகவும் தாய் மொழிக் கல்வியை ஒதுக்கி வந்தனர். மேலும் அயல் மொழிக் கல்வியில்கூடப் பிற மொழியினங்களைப் பார்க்கத் தமிழர் மிகுதியாக வகுப்பு வேறுபாடற்ற சரிசம நிலையுடன் ஈடுபட்டுள்ளனர். தமிழ்ப்பற்றிலும் தமிழ்க்கல்வியிலும் புலமையிலும் இந்நிலை முனைப்பாகியுள்ளது. புலவர்கள் தனித் தமிழுக்குப் பேராதரவு தர இந்தச் சமுதாயச் சூழ் நிலையும் ஒரு பெருங் காரணம் என்னலாம்.

மற்றத்தாய்மொழிகளின் கல்விபோலன்றி, தமிழ்க் கல்வி தமிழரிடையே பெரிதும் தமிழினத்தவர் கையிலேயே நீண்டகாலம் ஒதுக்கப்பட்டது தமிழின் தனிப் பண்பு வளரப் பெரிதும் உதவியுள்ளது. பத்திரிகை முதலிய ஆட்சித்துறைகளிலும் இந்நிலை ஏற்பட்டிருந்தால் மறு மலர்ச்சி இன்று நெடுந்தொலை சென்றிருக்கும் என்னலாம்.

புலவர் ஆதரவுபெற்றும் தனித்தமிழ் சிலகாலம் கடுமையானவாழ்வு மாள்வுப் போராட்டம் நடத்தவேவேண்டி யிருந்தது. ஒருபுறம் புலவர் துறையில் இருந்த ஆதரவு மற்ற ஆசிரியர், பள்ளி கல்லூரி ஆட்சியாளர், பத்திரிகை உலகம், பல்கலைக் கழகங்கள், வானொலி, தொலை பேசி முதலிய பணித்துறை ஆட்சிக் குழாம் ஆகியவற்றில் இன்றுவரை கிட்டவில்லை. தனித் தமிழ் பொதுமக்கள் ஆதரவு பெற்றபின் கூட, ஆட்சியாளரிடையே இன்னும் மனமாறுதல் ஏற்படவில்லை. ஆனால் பொதுமக்கள் தொடர்புடைய பேச்சு மேடையும், அதனை யடுத்துப் பத்திரிகை உலகமும், புது எழுத்தாளர் உலகின் ஒரு பகுதியும் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் வெற்றி கண்டு, கொள்கையளவில் எதிர்த்துக்கொண்டே செயலளவில் வேண்டாவெறுப்புடன் அதற்கு விட்டுக் கொடுத்து வருகின்றன.

இவ்வளவு எதிர்ச் சூழ்நிலைகளிடையே தனித் தமிழ் இயக்கம் வளர்ந்துள்ளது, வளர்ந்துவருகிறது. புலவர் ஆதரவு மாணவர் மாணவியர் ஆதரவை ஒரு புறமும், பொதுமக்கள் ஆதரவை மறுபுறமும் இயக்கியுள்ளன என்பதே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

எளிய நடை

தனித் தமிழியக்கத்தை எதிர்த்தவர்களும்கூடத் தம்மை அறியாமல் அதற்கு ஓர் உதவி செய்துள்ளனர். புலவர்கள் ஆதரவால், தனித் தமிழ் கடுநடையும் இலக்கிய நடையும் பேணி வந்தது. மாணவர் ஆதரவாலும் தமிழ்ப் பற்றில் முனைந்தெழுந்த இயக்கங்களின் சார்பில் எழுந்த பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோர் ஆதரவாலும், தோன்றிய தமிழ் இயக்கம் வலுப்பெற்றதுடன், எளிய நடைப் பக்கமாகவும் அது திரும்பிற்று.

எளிய நடையின் போர்வையில் நின்று தனித் தமிழ் எதிர்ப்பாளர் ஒருபுறம் அதனை எதிர்த்தனர். அதே போர்வையில் புகுந்து பிறமொழிக் கல்வியால் உயர்ந்தவர் அம்மொழிகளில் எதிர்பார்க்க முடியாத 'கல்லா எளிமை'யை இலக்கியத் துறை, அறிவுத் துறைகளில் கூடக் கோரினர். ஆனால் இதே எளிய நடை நல்ல தனித் தமிழ் எழுத்தாளருக்கும் உதவிற்று. குடியாட்சி நாட்களில் பொதுவாகவும், அடிமைக் குடியாட்சி நாட்களில் சிறப்பாகவும் எளிய நடையே சிறந்த கருவி என்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். எளிய நடையில் கலப்புமொழி வெல்லுமானால், அதே எளிய நடையில் தனித்தமிழ் இரட்டிப்பு மடங்கு வெற்றிதரும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

வேண்டுமென்று கடுநடைபயிலாத இடத்திலும், வேண்டுமென்று இலக்கியநடை பயிலாத இடத்திலும்,

தனித்தமிழே மிக எளிய நடை, தனித்தமிழே மிக இனிய இலக்கிய நடை என்பதும் தனித்தமிழ் எழுத்தில் பயின்ற எழுத்தாளர் கண்ட உண்மையாகும்.

நகர மக்கள் பேச்சைவிட நாட்டுப்புறப் பேச்சுத் தனித் தமிழ்ப் பண்பு மிகுதியுடையது. ஒருசிலராயினும் ஆட்சி வகுப்பினரான உயர் குடியினர் எனப்படுபவர் பேச்சிலுந் தான் கலப்புத்தமிழை மிகுதியாகக் காண்கிறோம். செல்வர் ஆகியவர் பேச்சிலும் மிகப் பெரும்பாலான பொதுமக்கள் பேச்சிலும் தாழ்ந்தவர் என்று ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் பேச்சிலும் தனித்தமிழையே மிகுதியாகக் காணலாம். ஆகவே தனித் தமிழ் தேசம் வளர்க்கும் இனத்தேசியத் தமிழ்; அதுவே குடியாட்சித் தமிழும் ஆகும் என்பது தெளிவு.

இலக்கியத் தமிழும் மக்கள் தமிழும்

தனித்தமிழ் இயக்கம்கண்ட, கண்டுவரும் கடைசிப்படி, தமிழ்க்கடந்தபடி. அதே சமயம்மொழி நூலார் தமிழகத்தி லேயே இன்றும் காணவேண்டிய ஒருபடி ஆகும்.

பேசுகிறபடி எழுதுவது, எழுதுகிறபடி பேசுவது என்பது எந்த மொழியிலும் முடியாத ஒரு செயல். முற்றிலும் முடிவதாக அமைய வேண்டும் என்றும் இல்லை. ஆனல் பேசுபவன் அறிய எழுதுவது, எழுதுபவன் அறியப் பேசுவது என்பது முடியாத செயலும் அல்ல, விரும்பத் தகாத நிலையும் அல்ல; ஆனல் உலகில் பெரும்பாலான மொழிகளில் இது இன்று அரிதான செய்தி. ஆயினும் ரஷ்ய மொழி போன்ற ஒருசில மொழிகள் இந்நிலையை அணுகி யுள்ளதாக அறிகிறோம். சிறப்பாக டாஸ்டாயெவ்ஸ்கி டாலஸ்டாய் போன்ற இலக்கியக் கலைஞர் தாம் இயற்றிய எத்தகைய சீரிய இலக்கியத்தையும் பேசுபவர் உணரத்

தரும் இனிய, எளியமுறையில் எழுதி அம்மொழியின் குடியாட்சிப் பண்பை வளர்த்துள்ளனர் என்று தெரிய வருகிறது.

தமிழில் இலக்கியத்தில் இல்லாத சொல், இலக்கணத்தில் குறிக்கப்படாத வழக்கு ஆகியவை மொழியில் பழம்பண்புடைய சொற்கள் அல்லவென்றும், அவை இருத்தல் தகாது என்றும் ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். உலக வழக்கில் அத்தகையவை இன்று உள்ளன என்பது வெளிப்படை. ஆனால் சில மொழி நூலறிஞர் நிகழ் காலத்தின் படிப்பினையை மறந்து, கம்பர்கால இலக்கியத்தி லில்லாத வழக்கு அவர் காலத்தில் இல்லை என்றோ, சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத வழக்குச் சங்க காலத்தில் இல்லை என்றோ முடிவுகட்டிவிடுகின்றனர். இது முற்றிலும் தவறு என்பதை இலக்கிய வாயிலாகவே காட்டலாம்.

இடைக்கால இலக்கியத்தில் வழங்காமல், இலக்கண விதியுமில்லாமல், இன்றுவரை உலக வழக்கில் உள்ள பெண்டாட்டி, மண்ணுங்கட்டி என்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்திலுள்ளன. தமிழிலக்கியத்தில் வழங்காத பல வழக்குச் சொற்கள் தமிழின மொழிகளான தெலுங்கு கன்னட மலையாளங்களிலும், வடபுலப் பண்படா மொழிகளிலும் உள்ளன. இவை இம்மொழிகள் தமிழிலிருந்து பிரிவதற்கு முன்னுள்ள சொற்கள். ஆகவே இவை தமிழிலக்கியத்தைவிட எத்தனையோ மடங்கு பழமையுடையவை ஆகும்.

பேச்சுத் தமிழின் வளம்

இலக்கணம் இலக்கியம் கண்டியற்றுவது. இலக்கியம் உலக வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டதே.

ஆகவே இலக்கிய இலக்கணத்துக்கு எழுத்து வடிவின் இயல்பான சிறப்பின்றி வேறு சிறப்புக் கிடையாது.

தனித்தமிழியக்கத்தின் இன்றைய தலைவர்களான தேவநேயப்பாவாணர் போன்றோர் உலகவழக்காகிய பேசுந் தமிழின் சிறப்பறிந்து, தனித்தமிழ் எல்லைக்குள் அதனைக் கொண்டு வந்துள்ளனர்.

பேசும் தமிழ் உயிர்த்தமிழ்! இலக்கியத்தில் காண முடியாத வளம் அதற்குண்டு. எடுத்துக்காட்டாகத் தொழிலாளர் கருவிகள், வீட்டுத் தட்டுமுட்டுப்பொருள்கள், பழமை வழக்குகள், திணை நில வழக்குகள் ஆகியவை இலக்கியம் சார்ந்த மொழிக்கும் மொழி நூலுக்கும் வளம் தருவன ஆகும். இத்துடன் வழக்கத்திலுள்ள சொற்கள் பொருள் தருவதுடன் உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பி, மரபுப் பண்புபேணி, உயிர்துடிப்புடையனவாக இயலும். வருங்காலத் தமிழரின் கலைச்சொல் ஆக்கத்தில் தனித் தமிழின் இலக்கிய வழக்குமட்டுமன்றி அதன் உயிர் முதல் வழக்கும் பேரிடம் பெறவேண்டும், பெறுவது உறுதி. தமிழ்ச் சொற்களேயன்றித் தொலைத் தமிழினச் சொற்களும் தொல் பழந்தமிழ்ச் சொற்குவையின் கூறேயாதலால் தக்கவழி பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவை என்பதில் ஐயமில்லை.

சமஸ்கிருதப்பற்றிலும் அயல் மொழித் தொடர்பிலும் அறிவிலும் மிகக் குறைந்த மக்கள் நாட்டுப்புற மக்களும் தாழ்ந்த குடியினராகக் கருதப்படும் இனப்பொது மக்களுமேயாவர். அவர்கள் பேச்சு நடை இன்றும் தனித் தமிழ் நடையாகவும், சங்கஇலக்கியத்துக்கு மிகவும்அணிமை உடைய நடையாகவுமே உள்ளது. வருங்காலத் தனித் தமிழ் இயக்கம் தமிழையும் அவர்களையும் முன்னிலும்

நெருக்கமுடைய தொடர்புடையவராக்கும் என்று நம்பலாம். அப்போதுதான் அது மக்கள் தமிழ், தேசியத் தமிழ், குடியாட்சித் தமிழாக இயங்கும். அது தமிழுக்கும் தமிழகத்துக்கும் உலகுக்கும் வளந்தரும் பொங்கற் பண்பாக அமையும் என்றும் எதிர்பார்க்கலாம்.

7. முத்தமிழ்

முத்தமிழ் முச்சங்க மரபுகள் தமிழகத்தின் மாண்ட மரபுகள்—'மாண்ட' என்ற சொல்லின் இரண்டு பொருள்களிலுமே மாண்ட மரபுகள் ஆகும். அவை தொடர்ந்த வாழ்வும் வளர்ச்சியுமற்றுப்போனவை மட்டுமல்ல. தமிழர் பெருவாழ்வுக்கால மாண்புக்கும் அவை மாளாச் சின்னங்கள் ஆகும். மறுமலர்ச்சி ஊழி அவற்றைப் புதுப்பிக்க அவாக்கொண்டுள்ளது. வளர்க்கக் கனுக் கண்டு வருகிறது. ஆனால் புதுப்பிக்குமுன் நாம் அவற்றின் மெய்ம்மையை வரையறுத்துணரவேண்டும். மாண்பை மதிப்பிடவேண்டும்.

இம்மரபுகளின் தடங்களும் எச்ச மிச்சங்களுமே நமக்கு இன்று மீந்துள்ளன. இந்த எச்ச மிச்சங்களிலிருந்து முழு மரபுகளைப் புனைந்து காண்பது என்பது எளிதன்று. அவ்வகையில் நமக்கு இருதிறப்பட்ட இடர்கள் ஏற்பட வழி உண்டு.

முதலாவதாக, நம் தமிழ்ப்பற்றார்வம், தமிழ்ப் புகழார்வம் அவற்றை மிகைபடுத்திக் காட்டக்கூடும். அதே சமயம் இதற்கெதிரான ஒரு விளைவும் ஏற்படலாம். தன் மதிப்போ, தன்னம்பிக்கையோ அற்ற அடிமை மனப்பான்மை அயல் மொழிகளுக்கு,க் தரும் உரிமையைத் தாய் மொழிக்குத் தர மறுத்து விடலாம். தவிர, மரபிழந்து போன காலத்திய அயல் மரபுகள் தாய் மரபை மறைத்து விடமுடியும். அவை ஆராய்ச்சிக்கெதிரான சூழல்களை, மயக்க தயக்கங்களை, தப்பெண்ணங்களை உண்டு பண்ணலாம். அறியாமைகளை அவநம்பிக்கைகளை வளர்க்கலாம்.

மறுமலர்ச்சியின் தமிழார்வமும் மெய்ம்மை யார்வமும இவ்விரு திசை இடர்களையும் தவிர்க்கவேண்டும். வருங் கால வளத்துக்குரிய மெய்ப்புகழறிவும் மெய்க் குறைபாட்டு விளக்கமும் காணவேண்டும்.

முச்சங்க, முத்தமிழ்ச் சுவடுகள்

மறுமலர்ச்சிக்கு முற்பட்ட காலம்வரை, அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை, முச்சங்கம், முத்தமிழ் என்ற சொற்கள் இலக்கிய மரபின் அழகுச் சொற்களாக மட்டுமே இருந்தன. தேவார காலத்தி லிருந்து தமிழ்ப் புராணங்கள் காலம் முடிய (7 முதல் 18-ம் நூற்றாண்டு வரை) இலக்கிய ஏடுகள் யாவும் இருசொற் களையும் புகழ்பட வழங்கியுள்ளன. பாண்டியன் முச்சங்கம் வளர்த்த பண்பை அவை பாடின. சங்கத் தமிழ் முத் தமிழாய்ப் பொலிவுற்ற மாண்பை அவை பாராட்டின.

இறையனார் அகப்பொருள் உரை நக்கீரரால் இயற்றப் பட்டதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் அது நமக்குப் கிடைத்துள்ள அளவில் ஏட்டுருவடைந்தது ஆறும் நூற்றாண்டிலேயே. முச்சங்கம், முத்தமிழ் என்ற அழகுச் சொற்களுக்கு அது கட்டுரை விளக்கம் அளித்துள்ளது.

முச்சங்கம் என்பது, முதல் சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நடைபெற்ற மூன்று சங்கங்கள். முதலிரண்டு சங்கங்களும் கடல் கொண்ட பழந் தமிழகத்தில் நிலவின. கடைச்சங்கம் ஒன்று மட்டுமே தற்கால மதுரையில் நடைபெற்றது.

முத்தமிழ் என்பது இயல், இசை, நாடகம் என்ற தமிழின் முத்துறைகள்.

இவையே இந்த மரபுகள் பற்றி இறையனார் அகப் பொருள் உரை தரும் விளக்கங்கள். இரு மரபுகள் பற்றி

யும் அன்றுவரை புலவர்கள் அறிந்த செய்திகளின் அளவும் இதுவே.

ஆராய்ச்சியின் உரைகல்

வரலாறு, ஆராய்ச்சி என்னும் உரைகற்களில் இரு மரபுகளும் உரைக்கப்பட்ட காலத்தில், இவ்வழகுத் தொடர்கள் வலிவிழந்தன. இது ஓரளவு இயல்பே. ஏனெனில், இறையனாரகப்பொருளுரை தரும் கட்டுரை புராணங் கடந்த புனைவியல் தோற்றமுடையதாய் இருந்தது. அதன் ஆயிர பதினாயிர அளவான ஆண்டுக் கணக்கு, வட்ட வட்டமான தொகைக்கணக்கு, அடுக்கடுக்கான சொற்கள், பகட்டாரவாரமான பட்டியல்கள் ஆகியவை வரலாற்று நம்பிக்கையோ, மெய்ம்மைத் தோற்றமோ அளிப்பவையாய் இல்லை.

தவிர, சங்க இலக்கியமோ, சிலப்பதிகாரமோ வெளிவராத காலம் அது. ஏட்டுருவில்கூட அவை முற்றிலும் மறக்கப்பட்டுவிட்டன. கிட்டத்தட்ட மாளும் நிலையிலேயே அவை எங்கெங்கோ புதையுண்டு கிடந்தன. ஒரு சிலர் அவற்றைத் தேடி அச்சுக்குக் கொண்டுவர நேர்ந்திராவிட்டால், மாண்ட இலக்கியங்களுடன் அவையும் மாண்டே போயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. 19-ம் நூற்றாண்டு, 20-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்து பொதுமக்கள் மட்டுமல்ல, தலைசிறந்த ஆராய்ச்சி அறிஞர்கூட அவற்றைப் பற்றிய தகவலே இல்லாதவர்களாய் இருந்தனர்.

19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அவை வெளிவரத் தொடங்கிய பின்னும், பொதுமக்கள் கவனத்தையோ, அறிஞர் கருத்தையோ அவை சிறிதும் ஈர்க்கவில்லை. இதற்கு அடிப்படையான காரணம் தமிழ்மொழி இந்தியாவின் தாய்மொழிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டதே என்ன

லாம். எந்தத் தாய்மொழி இலக்கியமும் பழமையான தல்ல என்றும், எந்தப் பழமையும் 12-ம் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டதாயிருக்க முடியாதென்றும் அக்காலக் கீழை உலக அறிஞர்களும் மேலை உலக அறிஞர்களும் கருதினர்.

தமிழகத்துக்கு வெளியே இன்னும் இந்நிலை மாறுபட்டு விடவில்லை.

இக்காரணங்களால் முச்சங்க வாழ்வு ஒரு கட்டுக்கதை என்று அந்நாட்களில் பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. முத்தமிழ்ப் பாகுபாடும் ஓர் அழகுக் கற்பனை என்றே ஒதுக்கப்பட்டது. இன்றுகூடப் பலரால் அவ்வாறு ஒதுக்கப் பட்டே வருகிறது.

சங்க வாழ்வு

சங்க வாழ்வு ஒரு கட்டுக்கதை யல்ல என்பதைக் கடைச்சங்க நூல்களின் வெளியீடு மெய்ப்பித்தது. இறையனார் அகப்பொருளுரையின் தோற்றம் எதுவாயினும், அதன் ஒரு பகுதிக்கு அவை மறுக்க முடியாத சான்றுகள் ஆயின.

"கடைச்சங்கத்தில் பாடப்பட்ட நூல்கள் நெடுந் தொகை நானூறு (அகநானூறு), குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பது கலி, எழுபது பரிபாடல், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன."

இது உரையிற் கண்ட கூற்று. முதற்சங்க, இடைச் சங்கப் பட்டியல் போலவே இதுவும் வட்ட வட்டமான ஆரவாரப் பெயர்களும் தொகைகளும் உடையது. ஆயினும் இறுதி நான்கு நூல்களையும், பதிற்றுப்பத்து, எழுபது பரிபாடல் ஆகியவற்றையும் தவிர மற்றவை யாவும் கிட்டத் தட்ட முழுவடிவிலேயே கண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

வியத்தகு முறையில், வட்ட வட்டத் தொகைகளும் திட்ட வட்டப் பெயர்களும் நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு மாறாக இப் பகுதியிலே மெய்ச் செய்திகளாகவே உள்ளன. கற்பனைப் போலிகளாய் இல்லை!

பட்டியல் மிகைப்பட்டதாகத் தோற்றினாலும் உண்மையில் குறைபட்டதேயாகும். திருக்குறளை உள்ளடக்கிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் 18, பத்துப்பாட்டு ஆகியவை அதில் இடம் பெறவில்லை. சங்ககாலத்திய நூல்களான சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை முதலிய காப்பியங்களும் அதில் குறிக்கப்பெறவில்லை.

தவிர, எழுபது பரிபாடலில் எழுபதும் முழுதுமில்லா விட்டாலும், மூன்றிலொரு பங்குக்கு மேற்பட்ட பாடல்களும், பதிற்றுப்பத்தில் பத்துப்பத்துக்களில் முதலும் ஈறும் நீங்கலான எட்டுப்பத்துக்களும் நமக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளன.

வெளிவந்த நூல்களின் விடுபட்ட சில பகுதிகளும் சிதைவுற்ற சில நூல்களும் இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்களிலிருந்தும், புறத்திரட்டுப் போன்ற இடைக் காலத் தொகுப்புகளிலிருந்தும் எடுத்து நிரப்பப்பட்டுள்ளன. இறையனா ரகப்பொருளுரையிற் காணாத சங்க காலத்துப் பாடல்நூல் பகுதிகள்கூட அதில் இருக்கின்றன. முத்தொள்ளாயிரமும் தகடூர் யாத்திரையும் இவற்றுட் சில.

முன்னது மூவேந்தரையும் பாடிய 2700 அல்லது 900 பாடல்களைக் கொண்டது. அதில் நமக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளவை ஒரு நூறு பாடல்களே. பின்னது சங்ககாலப் போர் ஒன்றின் மாளாச் சித்திரத்தில் ஒரு சில கீற்றுக்கள் மட்டுமே!

இந்நிலையில் முச்சங்க மரபில் கிட்டாத நூல்கள் நமக்கு இன்னும் வந்து எட்டாத, அல்லது வழக்காறு குன்றிப் புறக்கணிப்பால் அழிந்துபட்ட நூல்களே என்று கொள்வதில் தவறிருக்க முடியாது.

இடைக்கால நூல்களிலேயே உரையாசிரியர்களின் மேற்கோள்கள், குறிப்புக்கள் மூலம் இறந்துபட்டவை என்று கட்டாயமாக அறியத்தக்க நூல்கள் பலப்பல. இவற்றின் ஒரு பட்டியலை அறிஞர் மயிலை சீனிவேங்கடசாமி அவர்கள் தொகுத்துள்ளார்கள். அந்நூல்களின் தொகை ஆயிரத்துக்கு மேறபட்டது என்று அவர் கூறுகிறார்.*

முச்சங்க வாழ்வில் இங்ஙனம் கடைச்சங்கத்துக்கு மறுக்க முடியாத ஆதாரம் ஏற்பட்டுள்ளது.

மறைமலை ஊழி

மாண்ட தமிழின் புகழை மாளாத் தமிழ்ப் புகழாக்கிய தலைவர்களுள் மாண்ட புகழுக்கு இலக்காகிய மறைமலை யடிகளே முதல் வரிசையில் முதலிடம் பெறத்தக்கவராவர். சங்க இலக்கிய ஏடுகளும் சிலப்பதிகாரமும் வெளியிடப் பட்ட பின்னும் கேளாக் காதினராகவும் காணாக் கண்ணின ராகவும் இருந்த தமிழருக்குக் கேட்கும் காதையும், காணும் கண்ணையும் அளித்தவர் அவரே எண்ணலாம்.

ஈழத்துத் தமிழகச் செல்வர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, தென்னாட்டுத் தமிழகச் செல்வர் முனைவர் உ. வே. சாமிநாதய்யர், ச. பவானந்தம்பிள்ளை முதலியோர் ஏடுகளைத் தந்தனர். பதிப்பித்தனர். ஆனால் அவ்வேடு களை உணரும் உணர்வையும், அவற்றின் மூலம் தமிழின் மெய்ப் பண்பாட்டை இடைக்காலப் போலிப் பண்பாட்டி

*செந்தமிழ்ச் செல்வி 1955.

லிருந்து பிரித்தறியும் பகுத்தறிவுப் பண்பையும் ஊட்டியவர் அடிகளேயாவர்.

அவர் காலம் மறைமலை ஊழி என்று சிறப்பித்துக் கூறத்தக்கது. ஏனெனில் அவருக்கு முன்னைய இடைக் காலப் போலித் தமிழகம் உணராத வகையில், ஆனால் சங்க காலத் தமிழகமும் அதற்கு முற்பட்ட முத்தமிழ்க் காலத் தமிழகமும் உணரத் தொடங்கும் நிலையில், அது தமிழகத்தை மாற்றியமைத் துள்ளது. அதன் வழி வந்த மறுமலர்ச்சியூழி அதை இன்னும் மாற்றியமைத்து வருகிறது.

புலவருலகின் புலமைக் கண்களுக்கு மறை மலையடி களார் ஒரு சங்க இலக்கியக் கண்ணாடி மாட்டினார் என்ன லாம். அக் கண்ணாடி மூலம் சங்க இலக்கியப் பண்பையும், சங்காலத் தமிழகப் பண்பையும் அவர் புலவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டினார். புலவர்கள் மூலமாகப் பொது மக்களிடையே அவற்றின் மதிப்பை வளர்த்து, ஆர்வத்தை ஊட்டினார். அவ்வார்வமே மறைமலையூழியை அடுத்து ஒரு மறுமலர்ச்சியூழியைத் தொடங்கி வைத் துள்ளது.

முச்சங்க மரபில் முதல் முதல் கருத்துச் செலுத்தி அதன் சீரிய தனித்தமிழ்ப் பண்பைக் கண்டுணர்ந்து நமக்கு எடுத்துரைத்தவர் பேராசிரியர் சுந்தரனாரே யாவர். அவர் இயற்றிய மனோன்மணிய நாடகத்தின் முகப்பில் இது பற்றிய தம் இரண்டகமற்ற தீர்ப்பை அவர் தம் அழகிய தாழிசை வண்ணங்களில் தந்துள்ளார்.

> “பத்துப்பாட்டாதி மனம்
> பற்றினார் பற்றுவரோ,
> எத்திசையும் பொருட்கிசையும்
> இலக்கணமில் கற்பனையே!

வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை
வழுவற நன்குணர்ந்தோர்கள்,
உள்ளுவரோ மனுவாதி
ஒருகுலத்துக் கொருநீதி!
மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும்
வாசகத்தில் மாண்டோர்கள்,
கனஞ் சடையென்று உருவேற்றிக்
கண் மூடிக் கதறுவரோ!''

என்ற அடிகள் அறிவுத் துணிவுமிக்க அவர் உள்ளத்திலிருந்து பீறிட்டெழுந்துள்ளன!

பேராசிரியர் சுந்தரனாரும் அவர்பின் வந்த மறைமலையடிகளாரும் பிற ஆராய்ச்சியறிஞரும் கால வரையறையற்றுக் கிடந்த தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்கு அடிப்படையான சில கால வரையறைகள் கண்டனர். கம்பராமாயணமும் பெரியபுராணமும் பெருஞ் சோழர் காலம் அதாவது 12-ம் நூற்றுண்டுக்குரியன என்றும், தேவார காலம் அதாவது அப்பர் சம்பந்தர் காலம் இதற்கு ஐந்து நூற்றுண்டுகள் முற்பட்ட பாண்டிய பல்லவப் பேரரசர் காலம் அதாவது 7-ம் நூற்றுண்டென்றும்; கடைச்சங்க சிலப்பதிகார காலம் கம்பருக்கு ஆயிர ஆண்டுகளுக்கும், தேவாரத்துக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட மூவேந்தர் காலம் அதாவது 2 அல்லது 3-ம் நூற்றுண்டு வரையுள்ள காலமென்றும் அறுதி செய்யப்பட்டன.

இந்த மூன்று காலத்தூபிகளையும் சார்ந்தே முன் பின்னுக எல்லாக் காலக் கணிப்புகளும் கட்டமைக்கப் படுகின்றன.

ஆராய்ச்சியாளர் மயக்க தயக்கம்

முச்சங்க வாழ்வு முழுவதுமே ஒரு கட்டுக்கதை என்ற வாதம் மறைமலையூழியில் தகர்ந்தது. சங்க வாழ்வே

தமிழருக்குக்கு இருந்ததில்லை என்றும் இன்று யாரும் வாதிப்பதில்லை. ஆயினும் கடைச்சங்க நூல்களை மட்டும் ஏற்று ஆராய்ச்சியாளர் வாளா அமைந்தனர்.

கடைச் சங்க நூல்கள் வெளிப்படுவதற்கு முன்பே தொல்காப்பியம் என்ற பண்டைத் தமிழிலக்கியம் தமிழகத்தில் நிலவி வந்துள்ளது. அது முச்சங்க மரபில் இடைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்ததென்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கடைச்சங்க நூல்களுக்கு அது முற்பட்டதென்பதும் ஏற்கப்பட்ட செய்தியே. இந்நிலையிலும் மூன்று சங்கங்கள் இருந்தன என்பதையோ, அவற்றின் கால அளவையோ ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்காத நிலையிலேதான் சங்க மரபு நிலவிற்று, நிலவுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தையும் கடைச்சங்க இலக்கியத்தையும் முச்சங்கவாழ்வுக்குச் சான்றுகவே மறைமலையடிகள் கொண்டார். ஆனல் கடைச்சங்க வாழ்வை ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்கும்படி நிலை நாட்டிய மறைமலையடிகள், முச்சங்க வாழ்வுபற்றிய தம் கருத்தை அவ்வாறு பிற அறிஞர் ஏற்கும்படி நிலை நாட்ட முடியவில்லை. இதற்கு அவர் முச்சங்க வாழ்வில் அகத்தியர் மரபை மறுக்க நேர்ந்ததே ஒரு முக்கிய காரணமாய் அமைந்ததென்னலாம்.

தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்டதாக அகத்தியம் என்ற இலக்கணத்தை முச்சங்க மரபு குறிக்கிறது. அத்துடன் தொல்காப்பியம் இயல் தமிழுக்கு மட்டும் இலக்கணம் என்றும், அகத்தியம் முத்தமிழுக்கும் உரிய, தொல்காப்பியத்திலும் விரிவான முழுத் தமிழ் இலக்கணமென்றும் அம்மரபுரை கூறிற்று.*

---

*தொல்காப்பியம் கிட்டத் தட்ட 900 சூத்திரங்களை உடையது ஆனல் அகத்தியம் 12.000 சூத்திரங்களுடையதாய் அதனினும் மிகப் பாரியதாய் இருந்ததென்று கேள்விப்படுகிருேம்.

அகத்தியர் மரபு இவ்வாறு முச்சங்க மரபுடன் முத்தமிழ் மரபை இணைக்கிறது

சங்க இலக்கிய வெளியீட்டைப் போலவே, சிலப்பதிகார வெளியிடும் முத்தமிழ் மரபின் விளக்கத்துக்கு இன்றியமையாதது.

அகத்தியர் மரபை மறுத்த மறைமலையடிகள் சிலப்பதிகாரத்திலும் கருத்துச் செலுத்தத் தவறினர். இங்ஙனம் வியத்தகு முறையில், மறைமலையடிகள் முச்சங்க மரபை ஏற்று நிலை நாட்டினர். ஆனால் அதனை வலியுறுத்த உதவும் முத்தமிழ் மரபை மறுத்து, முச்சங்க மரபும் புறக்கணிக்கப் படுவதற்குக் காரணமானர்.

அகத்தியர் மரபில் ஏற்பட்ட ஒரு மயக்கமே இவ்விசித்திரச் சூழலுக்குக் காரணமாய் அமைந்தது.

முச்சங்க மரபில் கண்ட அகத்தியர் மரபை உருத்தெரியா மரபாக்கிய பண்பு புராண அகத்தியர் மரபே.

விழுதுகள் பல ஓடிய ஆலமரத்தில், எது தாய் மரம் என்று காண்பது அரிது. புராண அகத்தியர் மரபுடன் இணைந்து பின்னிய முச்சங்க அகத்திய மரபும் கிட்டத்தட்ட இந்நிலை அடைந்துள்ளது.

மறைமலையடிகள் இவ்விரு மரபுகளையும் பிரித்துக் காணத் தயங்கியதனலேயே, புராண அகத்தியர் மரபை மறுத்தபோது, முச்சங்க அகத்தியர் மரபையும் மறுக்க, மறக்கடிக்க நேர்ந்தது.

புராண அகத்தியர் மரபு

முச்சங்க மரபும் முத்தமிழ் மரபும் அகத்தியத்தைப் பற்றித் தரும் சான்றுகளை நாம் தனியாகக் கலப்பின்றிக் காண்டல் இன்றியமையாதது. ஏனெனில் பிற

அயல் மரபுகளுடன் விரவியதனுலேயே அது உருத்தெரியா மரபு ஆகியுள்ளது.

அகத்தியர் என்பது ஒரு புலவர் பெயர். அவர் செய்த நூல் அகத்தியம். அது இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்துறைத் தமிழுக்கும் உரிய முழுத் தமிழ் இலக்கணம். அது தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்டது. முதல் சங்க காலத்துக்குரியது.

இவற்றை யன்றி, அகத்தியத்தைப் பற்றியோ, அகத்தியரைப் பற்றியோ முச்சங்க முத்தமிழ் மரபுகளில் நாம் எதையும் காண முடியாது.

முச்சங்க, முத்தமிழ் மரபுகள் தரும் இந்த அகத்தியர் மீது, வேத, புராண, இதிகாச மரபுகளுக்குரிய அகத்தியர்களைத் தமிழ் புராணங்கள் ஒன்றுக்கிக் குழப்பின. இக்குளறுபடி போதாமல் தமிழ்ப் புராணங்கள் தாமாக வேறு புதுப் புராண மரபுகளையும் படைத்து, குழப்பத்தின் மேல் குழப்பம் உண்டு பண்ணின.

வேத, இதிகாச, புராண, தமிழ்ப்புராண மரபுகளை நாம் வேறு பிரித்துத் தனித் தனியாகக் காண்போம்.

வேதகால முனிவருள் அகத்தியர் ஒருவர்.

புராண அகத்தியர் குடத்தில் பிறந்தவர். பெருவிரல் அளவானவர், கடலைக் குடித்தவர்.

இராமாயண அகத்தியர் பஞ்சவடிக்கருகில் வாழ்ந்தவர். பஞ்சவடி என்பது இன்றைய நாசிக் என்று கூறப்படுகிறது. இது தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையில் கன்னட நாட்டுக்கு வடக்கே மராத்தி அல்லது கொங்காண மொழி பேசப்படும் பகுதியில் உள்ளது. இராவணனை அழிக்கும்படி இராமனைத் தூண்டித் தெற்கே அனுப்பியவர் இந்த அகத்தியரே என்று கூறப்படுகிறது.

தமிழ்ப் புராணங்களில் தலைசிறந்தது திருவிளையாடற் புராணம். இத்திருவிளையாடற் புராண அகத்தியர் கயிலையிலேயே வாழ்ந்தவர். அவரும் ஆரிய முனிவர். தமிழ்க் கடவுளுடன் வாழ்ந்தாலும் தமிழே தெரியாதவர். சிவபெருமான் திருமணத்தின் போது, மணவிழாவின் பளுவால் வடக்குத் தாழ்ந்ததாம்; தெற்கு உயர்ந்ததாம்! ஆகவே அகத்தியர் தெற்கே அனுப்பப்பட்டாராம்! இமய மலையைத் தாண்டி உயரமாக வளர்ந்திருந்த விந்தியத்தைக் கீழே அழுத்தித் தாழ்த்திவிட்டு வந்தாராம்!

அகத்தியர் தொல்காப்பியர் கதை யிணைப்பு

கடைசிப் புராணத்துடன் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழகத்துக்கும் ஒரு தொடர்பைக் கொண்டு ஒட்டினர் பிற்காலத்தார். தமிழ்ப்புராணங்களில் ஒரு சிலவும் கம்பராமாயணமும் மராத்தி நாட்டில் பஞ்சவடிவிலிருந்த அகத்தியரைத் தமிழகத்தில் பொதிய மலைக்குக் கொண்டு வந்து தமிழ் முனிவராக்கின.

பிற தமிழ்ப் புராணங்கள் அகத்தியர் மரபை இன்னும் முனைப்பாகத் தமிழக நோக்கி வளர்த்தன. காவிரியைக் கமண்டலத்திலடக்கி அந்தப் பேராற்றைத் தமிழகத்துக்கு கொண்டு வந்து ஓட விட்டவர் என்றன சில புராணங்கள்.

தமிழ்ப் புராண மரபிலேயே திருவிளையாடற் புராணம் அவரை வைகைக் கரைக்கும், பிற சில புராணங்கள் தாம்பிரவருணிக் கரைக்கும் பொதிய மலைக்கும், வேறு சில காவிரிக்கரைக்கும் கொண்டு வந்து சேர்த்தன!

முச்சங்க மரபும் வாய்ப்பிட மறிந்து இக்குளறுபடியில் இரண்டு வகையாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

முதலாவது: தமிழ் தெரியாத அகத்தியர் சிவபிரானிடமிருந்து தமிழைக் கற்று, அத்தமிழைத் தென்னாட்டுக்குக்

கொண்டு வந்து தமிழகத்தில் உலவவிட்டார் என்று புராணமரபு கூறிற்று. இங்ஙனம் தமிழ்க் காவிரியைப் போலவே தமிழ் மொழியும் ஆரிய அகத்தியன் தந்த பரிசு ஆக்கப்பட்டது.

சிறிது பொது அறிவின் மணமுள்ள ஆராய்ச்சிப் புராணிகர் கதையை சற்று மாற்றி விளக்கினர். அகத்தியர் சிவபிரானிடம் தமிழைக் கற்றுத் தமிழகத்தில் முதல் தமிழிலக்கணம் வகுத்தார் என்றோ, சிவபிரானிடம் தமிழிலக்கணம் கற்றே அதைத் தமிழகத்துக்குக் கொடுத்தார் என்றோ கூறினர்!

கடைசிக் கருத்தே தற்காலப் புராணக் கருத்தென்னலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட கதைகூட முத்தமிழ் மரபுடன் புராண மரபை நன்றாக ஒட்டவைக்கவில்லை என்பதை மிகப் பிற்பட்டகாலப் புராணிகர் கண்டனர். அவர்கள் துணிகரமாகத் தொல்காப்பிய ஆசிரியரையும் இந்தப் புளுகுக் கோட்டைக்குள் இழுத்தனர்.

அகத்தியரை ஆரிய முனிவராக்கினர். தொல்காப்பியரையும் ஆரிய முனிவராக்கினர். அகத்தியருக்குப் பன்னிரண்டு மாணவரைப் படைத்து, அதில் தொல்காப்பியரை ஒருவராக்கினர். அவருக்குத் திருணதூமாக்கினி என்ற ஆரியப் பெயரும் சூட்டி, திருணதூமாக்கினிதான் தொல்காப்பியர் என்றனர்!

ஆசிரியர் மாணவரை சாபமிட்டாராம்! மாணவர் ஆசிரியரைச் சாபமிட்டாராம்! இம்முடிவுடன் தற்காலப் புனைகதை யாசிரியரையும் நாணவைக்கும் முறையில் ஓர் அகத்தியர் - தொல்காப்பியர் புனைகதை சோடிக்கப் பட்டது. அது அகத்தியர் அறிவுக்கோ, தொல்காப்பியர்

பெருமைக்கோ, கதை வாசிப்பவர் பொது அறிவுக்கோ ஒரு சிறிதும் மதிப்பு வைக்கவில்லை !

இவ்வளவும் பழைய அகத்தியர் மரபு என்று மறைமலை அடிகளாரையும் நம்பவைத்தது ஆரிய புராண மரபு !

தொல்காப்பியத் தமிழ் மரபு

தொல்காப்பியத்தில் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நிலைகள், பண்பாடுகள், கோட்பாடுகள் ஆகியவை பற்றிய மிகப் பல குறிப்புக்கள் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட நிலைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் குறிப்புகள்கூட உண்டு. ஆனால் தொல் காப்பிய ஆசிரியரைப் பற்றிய நேரடியான குறிப்பு எதுவும் கிடையாது.

தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப்பாயிரம் அவருடன் பயின்ற ஒருசாலை மாணாக்கரான பனம்பாரனாரால் இயற்றப் பட்டதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆசிரியர் பெயர், காலம் முதலிய சில விவரங்களை அது தருகின்றது.

தொல்காப்பிய ஆசிரியர் பெயர் தொல்காப்பியனர். அவர் ஐந்திரம் நிறைந்தவர். அவர் கால அரசன் நிலந்திரு திருவிற் பாண்டியன். அவ்வரசன் அவைக்களத்திலேயே தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அவைக்களத்தில் தலைவராயிருந்து அதைக் கேட்டவர் அறம் கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட் டாசான் !

புராண மரபுகள் தரும் கதையை நாம் கூறு கூறுய்ப் பிரித்தால், ஒரு கூறுகூட முச்சங்கமரபிலோ, தொல்காப்பிய நூலிலோ, பாயிரத்திலோ இடம் பெறவில்லை, ஆதரவு பெறவில்லை என்று காணலாம். அதுமட்டு மன்று. புராண மரபில் கிட்டத்தட்ட எல்லாக் கூறுகளுமே அவற்றில் காணப் பெருதவை, அவற்றுக்கு மாருனவை.

குறிப்பாக, தொல்காப்பியனாரின் ஆசிரியர் அகத்தியர் என்பது முற்றிலும் இட்டுக்கட்டிய கதையென்றே பாயிரம் காட்டுகிறது. ஏனெனில் ஆசிரியர் பெயர் கட்டாயம் கூறப்பட வேண்டிய இடம் பாயிரம். அப்பாயிரமோ தொல்காப்பியர் உடன்மாணவரே பாடியதாகக் கூறப்படு கிறது. பாயிர ஆசிரியருக்கும் நூலாசிரியருக்கும் ஒருங்கே ஆசானான ஒருவர் இருந்திருந்தால், அவர் பெயர் அந்த இடத்தில் குறிப்பிடப்படாமலிராது. ஆனால் அங்ஙனம் எப்பெயரும் குறிக்கப்படவில்லை. அதுமட்டுமன்று. ஆசான் பெயர் குறிக்கப்பட வேண்டுமிடத்தில், அதனினும் உயர் வாகவும் முனைப்பாகவும், அதங்கோட்டாசான் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாசான் தொல்காப்பியனாராலும் பனம்பாரனாராலும், மட்டுமன்றி, அந்நாளைய புலவர் களாலும், மக்களாலும், மன்னனாலும் ஒருங்கே மதிக்கப் பட்டவர் என்றும் அறிகிறோம்.

அதங்கோடு திருவாங்கூர்த் தமிழகத்தில் நாஞ்சில்மா வட்டத்தில் நாகர் கோவிலை யடுத்து இன்றுமுள்ள ஓர் ஊர். அதங்கோட்டாசான் குடி இன்றும் அங்கே ஒரு மருத்துவ குடியாய் உள்ளது. தொல்காப்பியர் பெயருடன் சேர நாட்டுப் பழய காப்பியக் குடியை ஒட்டவைப்பதில் ஆர்வம் காட்டும் ஆராய்ச்சியாளர், அதனினும் நீடித்த இப்புகழ்த் தொடர்பின் மரபில் கருத்துச் செலுத்தாதது வியப்புக்குரிய தேயாகும்.

செங்குட்டுவன் முன் சாக்கைக் கூத்தாடிய பறையூர்ச் சாக்கையர் குடியும் இது போல் வட திருவாங்கூரிலுள்ள பறவூரில் இன்றும் உள்ளது. அக் குடியினர் இன்றும் அதே சாக்கைக்கூத்தை, அதே சேர மரபின் இந்நாளைய கிளைமரபினரான திருவாங்கூர் அரசர் முன் நின்று ஆடு கின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய மாளாநீள் மரபுடைய தமிழர் வாழ்வில் அயல்மரபுக் கதைகள் எளிதில் இணைந்து ஒட்ட முடிகிறது, தாய்மரபு மட்டுமே புறக்கணிக்கப் படுகிறது! தமிழகத்தின் கோலம் இன்னும் இத்தகைய அலங்கோலங்கள் நிறைந்த தாகவே உள்ளது.

மறைமலையடிகள் முடிவு

தொல்காப்பிய ஆசிரியர் ஓர் ஆரியர் என்பதற்கோ; ஆரியமுனிவர் என்பதற்கோ; அவர் ஒரு முனிவரின் சீடர் என்பதற்கோ; அகத்தியரின் சீடர் என்பதற்கோ; அவர் திருணதூமாக்கினி என்ற ஆரிய மறு பெயர் அல்லது இயற் பெயர் கொண்டவர் என்பதற்கோ; இட்டுக் கட்டிய கதை தவிர வேறு ஆதாரம் இல்லை. அந்த இட்டுக்கட்டிய கதையும் பொருத்தமான, திறமையாக இட்டுக் கட்டப்பட்ட கதை அன்று.

தொல்காப்பியத்தையும் அதன் பாயிரத்தையும் பொறுத்தவரை, அகத்தியம் என்ற ஒரு நூல் இருந்த தென்பதற்கோ; அகத்தியர் என்று ஒருபுலவர் இருந்தா ரென்பதற்கோ; அவர் ஓர் ஆரியர் அல்லது ஓர் ஆரிய முனிவர் என்பதற்கோ ஒரு சிறு சான்றின் நிழல்கூடக் கிடையாது.

தொல்காப்பியம் ஒரு வழிநூல் என்பதற்குக்கூட நூலோ பாயிரமோ ஒரு சிறிதும் இடம்தரவில்லை.

இந்நிலையில் மறைமலையடிகளார் தொல்காப்பியத்தை முதல் நூலாகவே கொண்டது சிறிதும் தவறல்ல. அது இடைச்சங்க நூலல்ல, முதற்சங்க நூலே என்று அவர் கருதினர். இதுவும் ஏற்கக்கூடாத முடிபன்று. அது வேறு எம்மொழிக்கும், சமஸ்கிருதத்தும்கூட அமையாத, தமிழின் சிறந்த தனித்தமிழ் முழுமுதல் இலக்கண நூல் என்று அவர் அறுதியிட்டுக் காட்டினர்.

புராணக் கதை படிந்து தோய்ந்த அகத்தியர் மரபை அவர் அறவே போலி என்று ஒதுக்கித் தள்ளினர். இங்ஙனம் அப்பேரறிஞர் ஒதுக்கித் தள்ளியதில் வியப்பு எதுவுமில்லை. உண்மை வியப்பு எதுவெனில் இது செய்ய ஒரு மறைமலையடிகளும், ஒரு மறைமலையடிகளின் முழு வாழ் நாளின் அயரா உழைப்பும், ஒரு மறைமலையூழியின் இடைவிடாத வாத எதிர்வாதங்களும் தேவைப்பட்டன என்பதே,

அகத்தியர் மரபுக்கு மறைமலையடிகள் எதிர்ப்புடன் தாக்குப் பிடித்து நீடித்து நிற்கும் வலு இருந்தது. இது தமிழ் மரபின் வலுவல்ல. முச்சங்க முத்தமிழ் மரபின் வலுவல்ல. இவை இன்னும் பொது மக்கள் வரைச் சென்று எட்டாதவை. இன்னும் வெளியுலகம் அறியாதவை. அது தமிழ்ப் புராண மரபின் வலுக்கூட அன்று. ஏனெனில் ஆரியப் புராணங்களளவில் தமிழ்ப் புராணங்கள் இன்னும் தமிழரிடையே கூடப் பரவவில்லை. உண்மையில் ஆரிய புராண மரபின் வலுவே. காற்றுச் செல்லாத இடத்திலும், கடவுட் பற்று ஊடுருவாத இடத்திலும் அது சென்று ஊடுருவிப் பரந்துள்ளது. ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட அது அரசியல், சமய, சமுதாய ஆட்சி வகுப்பினராலும், கல்வி நிலையங்களாலும் பரப்பப்பட்டு மக்கள் அறியாமையுடன் கலந்து பரவி அறிவு கெடுக்கும் ஒரு மாயையாகி உள்ளது.

தமிழ்ப் புலவரிடையிலும் அவர்கள் மூலமாக மாணவரிடையிலுமாவது ஆராய்ச்சித் துறை மூலம் இந்த மாயையை ஒரு சிறிது அகற்றிய பெருமை மறைமலையடிகளுக்கு உண்டு. மறைமலையடிகளின் அருஞ்சாதனையும், மறைமலையூழியின் பெருஞ் சிறப்பும் இது.

புதிய மாயை

அகத்தியர் மரபு ஒழிக்கப்பட்டபோது, அதன் புராண மரபும், கதை மரபும் மட்டுமன்றி, முச்சங்க மரபும் பெரிதும் மறக்கப்பட்டுவிட்டது. முத்தமிழ் மரபும் கருத்தினின்று ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனல் அகத்தியர் மரபு முற்றிலும் புராண மரபு மட்டுமன்று. இறையனாரகப் பொருள் தரும் முச்சங்க மரபுடனும், முத்தமிழ் மரபுடனும் அதற்குத் தொடர்பு உண்டு. புராண மரபை ஒழிக்கும் ஆர்வத்தில் இது மறக்கப்பட்டது. முச்சங்க மரபு, சங்க வாழ்வு, முத்தமிழ் மரபு ஆகியவற்றின் சார்பில் ஏற்கெனவே இருந்துவந்த ஆராயா அவநம்பிக்கை இம்மறக்கடிப்பினல் வலியுறுத்தப் பெற்றது.

கடைச்சங்க நூல்கள் வெளிவந்தபின்னும், சிலப்பதிகாரம் வெளிவந்து உலவத் தொடங்கிய பின்னும் முச்சங்க, முத்தமிழ் மரபுகள் இயல்பாக மீண்டும் ஆராய்ச்சிக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனல் இன்று வரை அவை அவ்வாறு அவ்வாறு எடுக்கப்படவில்லை. ஆராய்ச்சியாளர் கவனம் எக்காரணத்தாலோ அப்பக்கம் செல்லவேயில்லை. மறை மலையடிகளார் ஆர்வமுடிபு ஒரு தமிழ் மாயையாயிற்று. ஆரிய மாயையைத் திருத்தவந்த தமிழ் மரபு அதனுடன் கலந்து ஒரு புதுத் தமிழக மாயையாகப் பரவியுள்ளது.

மறுமலர்ச்சி ஓங்கி வளரவேண்டுமானல், மறுமலர்ச்சி ஆராய்ச்சியாளர் இவற்றை மீண்டும் மறு ஆய்வுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். வரலாற்று நோக்கு என்னும் உரைகல்லில் அவற்றின் மழுங்கிய முனைகளை மீட்டும் தீட்ட வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் ஒரு வழி நூலன்று என்பதையும் அதன் ஆசிரியர் ஆரியரோ, ஆரிய முனிவரோ, அகத்தியர் மாணவரோ அல்லர் என்பதையும் விளக்கியது. மறை

மலையடிகளார் முடிவு அப்பழுக்கற்றதே. தொல்காப்பிய நூலும் பாயிரமும் இவற்றை நிலைநாட்டப் போதியன.

மேலும் அகத்தியர் என்ற ஆரிய புராண முனிவர் பற்றிய கதைகளுக்கும் தமிழுக்கும் எத்தகைய தொடர்பும் கிடையாது. தொடர்பு உண்டுபண்ணியவை ஆரிய புராணங்கள்கூட அல்ல, தமிழ்ப்புராணங்களே.

மறைமலையடிகள் கொண்ட இம்முடிபும் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க, அறிவுக்கொத்த முடிவே.

ஆனால் அகத்தியம் என்ற ஒரு நூலே இருந்ததில்லை, இருந்திருக்க முடியாது என்பதையோ, அதன் ஆசிரியராக அகத்தியர் என்ற ஒரு தமிழ்ப்பெரும் புலவர் இருந்திருக்க முடியாது என்பதையோ தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி ஒன்று மட்டுமே முடிவுகட்டி விட இயலாது. அது அவற்றைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் தரவில்லை. அதே சமயம் அவற்றுக்கு எதிரான சான்றுகளையும் அளிக்கவில்லை. இந்நிலையில் அகத்தியர் மரபுமட்டுமன்றி, அதனுடன் இணைவான முச்சங்க, முத்தமிழ் மரபுகளும் புதிய ஆராய்ச்சிக்கு உரியவை மட்டுமே. ஒதுக்கித்தள்ளிவிடத் தக்கவை ஆகிவிடமாட்டா.

தமிழ்ப் புராணங்களின் போக்கு

புராண அகத்தியர் மரபுடன் முச்சங்கத் தமிழ் மரபின் அகத்தியரை இணைக்க முனைந்தவர்கள் தமிழ்ப் புராணிகர்களே. இதை நாம் எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏனெனில் தமிழ்ப் புராணங்களை எழுதியவர்கள் தமிழ் நாட்டவர்கள், தமிழர்கள். ஆரிய நம்பிக்கை களுடனும், ஆரிய புராண ஆர்வத்துடனும் அவர்கள் உள்ளத்தில் தமிழார்வமும், முத்தமிழ் மரபில் உள்ள நம்பிக்கையையும் போட்டியிட்டிருக்க வேண்டும். இரு

ஆர்வங்களையும் இணைத்து அதன்மூலம் சமஸ்கிருதத்துக்கு ஒப்பாகவோ, அல்லது குறைந்த அளவில் அதற்கடுத்த படியாகவோ புராண உலகில் தமிழுக்கு ஒரு இடம் தேடித் தர அவர்கள் விரும்பினர். இந்த எண்ணமே ஆரிய புராணத்துடன் தமிழ் மரபை இணைக்க அவர்களைத் தூண்டிற்று என்னலாம்.

இவ்வாறு புராணப்பற்று, தமிழ்ப்பற்று ஆகிய இரண்டையும் ஒரே பற்றுக்கந்த் தமிழ்ப்புராணிகர்கள் விழைந்தார்கள். ஆனால் இந்த முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை. இதுவும் இயல்பே. ஏனெனில் புராணப்பற்றுடைய தமிழினத்துக்கு வெளியே இரு மரபுகளும் இருவேறு பற்றுக்களுக்குரியவையாக, எண்ணெயும் தண்ணீரும் போலவே இயங்கின, இயங்குகின்றன. இதன் பயனாகத் தமிழ்ப்புராணங்களில் இரு மரபுகளின் போட்டி வளர்வதைக் காணலாம். ஆராய்ச்சிக் காலத்தொடக்கத்தில் ஆராய்ச்சியின் போக்கிலேயே அவை பிளவுற்று வேறுபடுவதையும் உணரலாம்.

தமிழ்ப் புராணங்களுக்கு முற்பட்டுப் பக்தி நூல்களில் பொதுவாகவும், ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களிலும் அவற்றின் உரைகளிலும் சிறப்பாகவும், சமஸ்கிருதந் தாண்டித் தமிழுக்குச் சிறப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் இக்கருத்தையே மேற்கொண்டுள்ளது.

தமிழ் ஒன்றே இலக்கண வரம்புடையமொழி, தெய்வீக மொழி என்று அது வலியுறுத்துவது காணலாம்.

> கண்ணுதற் பெருங் கடவுளும் கழகமோடமர்ந்து
> பண்ணுறந் தெரிந்தாய்ந்த இப்பசுந்தமிழ், ஏனை
> மண்ணிடைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
> எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ!

இங்கே முத்தமிழ் மரபு சுட்டப்படுகிறது. முச்சங்க மரபும் குறிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் மூலம் சமஸ்கிருதத்துக்கு அமையாத புராணச் சிறப்பை இப்பாட்டுத் தமிழுக்குத் தேடி தருகிறது. சிவபெருமான் முதற் சங்கத்தில் புலவராக வந்தமர்ந்திருந்ததாக இறையனுர் அகப்பொருளுரை குறித்த செய்தியே அது. தவிர சமஸ்கிருதமும் இலக்கண வரம்பிலா மொழி என்று இங்கே சுற்று முகமாகப் பழிக்கப் பட்டுள்ளது. இலக்கணத்தின் உயிர் நிலையாகிய பொருளிலக்கணம் சமஸ்கிருதத்துக்கு இல்லை என்பதை இங்கே கவிஞர் நமக்கு நினைவூட்டுகிறுர்.

உலகின் எல்லா மொழிகளையும் வென்று ஆரியம் அதாவது சமஸ்கிருதத்துடன் போட்டியிடும் பெருமை யுடையது தமிழ் என்கிறுர், காளத்திப் புராணம்பாடிய கருணைப்பிரகாசர். சமஸ்கிருதத்தைத் தாண்டிய தமிழின் முன்னைய சிறப்பு இங்கே அதனுடன் போட்டியிடும் சிறப்பாகத் தளர்ந்து விட்டது காணலாம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான்
மதி முகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி
இலக்கணம் செய்யப் பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பில் பாடை
அனைத்தும் வென்றுஆரி யத்தோடு
உறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை
உள்நினைந் தேத்தல் செயலாம்.

மேலும் இங்கே சிவபெருமான் தமிழ்ப் புலவராயிருந்தது போய் தமிழ் இலக்கணம் அருளியவராய் விடுகிறுர்!

நம் காலத்துக்கு மிக அணிமையில் வந்த புராண ஆசிரியர் காஞ்சிப் புராணம் பாடிய சிவஞானமுனிவர். அவர்

சமஸ்கிருதம் அல்லது வடமொழிக்கு முதலிடம் தந்து, தமிழுக்கு இரண்டாம் இடம் தந்துள்ளார்.

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு
வகுத்தருளி அதற் கிணையாத்
தொடர்புடைய தென் மொழியை
உலகமெலாம் தொழுதேத்தும்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார்
கொல்லேற்றுப் பாகர்" என்றும்

"இரு மொழிக்கும் கண்ணுதலார்
முதற்குரவர்...........
இரு மொழியும் நிகரென்னும்
இதற்கையம் உளதேயோ?" என்றும்

இவர்பாடியுள்ளார். இங்கே வடமொழி என்றது சமஸகிருத மொழியை என்பது தெளிவு. சிவபெருமான் தமிழ்ப் புலவராகவில்லை. தமிழ் இலக்கணம் அருளவில்லை. தமிழ் மொழியையே தந்திருக்கிறார். ஆனால் அகத்தியருக்குத் தமிழைத் தருமுன் பாணினிக்குச் சமஸ்கிருதம் அருளியதாக இவர் குறிக்கிறார். இரண்டாம் பாட்டில் இருமொழியும் நிகர் என்றுகூட அவர் கூறவில்லை. நிகரல்ல என்று கூறுப வரை மறுப்பவர் போல நிகர் என்பதில் ஐயமுமுண்டோ என்று கேட்கிறார்.

தொல்காப்பியத்துக்கு அகத்தியம் முற்பட்டது, அகத்தியத்துக்கும் பாணினியம் முற்பட்டது என்ற கருத்தையும் ஆசிரியர் இங்கே மெல்லப் புகுத்தியுள்ளது காணலாம். தவிர ஒரு தமிழ்ப் புராணத்திலேயே தமிழர் வணங்கும் ஒரு தெய்வம் சமஸ்கிருத மொழியைத் தன் மொழியாகக் கொண்டு அதற்கு உரிமையிடமும், தமிழ் மொழிக்குத் தமிழாது மொழி என்ற முறையில் சலுகை யிடமும் தந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்ஙனம் புராண மரபும் சங்கமரபும் தமிழ்ப்புராணங்களிலும் இணைக்கப்பட்டாலும், அவற்றில் வர வரத் தமிழ் மரபும் சங்கமரபும் தளர்ந்து தேய்ந்தும், ஆரிய புராண மரபும் சமஸ்கிருத மரபும் வளர்ந்தோங்கி வளம் பெற்றும் வந்துள்ளது கண்கூடு. காலவரிசை முறைப்பட மேலே தரப்பட்டுள்ள புராணப் பாடல்கள் இதைத் தெளிவாகக் காட்டும்.

அவநம்பிக்கையும் அடிமை மனப்பான்மையும்

சங்க வாழ்வில் அவநம்பிக்கை கொண்டவர்கள் தான் அகத்தியர் மரபில் ஆர்வம் காட்டி வந்தனர். அம்மரபைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பவும் ஆராய்ச்சித் துறையில் அதை ஆதரித்து வாதமிடவும் முனைந்தவர்கள் அவர்களே. அவர்கள் ஆர்வமுடிபுகள் பொதுமக்களிடையே எளிதில் பரவுவதற்குரிய சூழ் நிலைகளும் இருந்தன, இருந்து வருகின்றன.

முச்சங்கமரபில் அவநம்பிக்கை கொண்டவர்கள் வாய் மொழி வாதத்தைத்தான் மறைமலையடிகள் ஆராய்ச்சி எதிர்த்து முறியடிக்க முடிந்தது. ஆயினும் அவர்கள் அவநம்பிக்கையை அது அகற்ற முடியவில்லை. அது பொதுமக்களிடையே பரவுவதையோ, தமிழகத்துக்கு வெளியே அறிவுலகில் பரவுவதையோ அவ்வாராய்ச்சி தடுக்கவில்லை.

இச்சூழ்நிலைக்கு ஆட்சியாளர் அயல்மரபார்வமும், மக்கள் அடிமைத்தனமும் பேரளவில் காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை. அச்சூழலை முற்றிலும் மறைமலையடிகள் போன்ற அறிஞரே நேரடியாக மாற்றியமைத்துவிடமுடியும் என்றும் கூறமுடியாது. ஆயினும் சூழலை மாற்றியமைக்க வல்ல அறிவையும் மக்கள் ஆற்றலையும் அவர்போன்ற

அறிஞர் படைக்க வழிகண்டிருக்க முடியும். இதை அவர் இருவகைகளிலே செய்யாதுவிட்டனர் என்னலாம்.

ஒன்றுவதாக ஆரியபுராண மரபை ஆராய்ச்சித் துறையில் அகற்றியதுடன் நில்லாமல், தமிழ்மரபை அவர் விளக்கும் ஆராய்ச்சி முறையைத் தொடங்கிவைத்திருக்க முடியும். புராண அகத்தியர் மரபுடன் முச்சங்க அகத்தியர் மரபை ஒன்றுபடுத்தியதன்மூலம் இதை அவர் புறக் கணித்து, சங்கமரபிலுள்ள பழைய அவநம்பிக்கை நிலையை நீடிக்க வைத்துவிட்டார்.

இரண்டாவதாக, தமிழ்மரபை ஆரியமரபின் நிழலாகவே அறிவுலகு காணும்படி முன்னதன் இருட்டடிப்பும் மறைப்பும், பின்னதன் ஒளிவிளக்கமும் எங்கும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. இந்நிலையில் தமிழ்மரபை மற்ற மரபுகளுடன் பொதுவாகவும் ஆரியமரபுடன் சிறப்பாகவும் ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை காட்டினலன்றி, உலகம் தமிழ்மரபில் ஒரு சிறிதும் கருத்துச்செலுத்தும் என்று கூறமுடியாது.

மூன்ருவதாக, ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ச்சி வாதங்களை அவர் எதிர்த்தபோது, அவ்வாராய்ச்சிகளின் உள்ளீடாக ஆராய்ச்சியாளர் உள்ளத்தில் தோய்ந்துகிடந்த அவநம்பிக்கையையும், அதற்கு உதவிய மக்கள் அடிமை மனப்பான்மையையும், இரண்டுக்கும் வலிமைதந்த தமிழ்மரபு பற்றிய வெளியுலகின் அறியாமையையும் அவர் கண்டு விலக்க முயலவில்லை.

மறைமலையடிகளும் மறைமலையூழியும் செய்யாதுவிட்டவற்றை, மறுமலர்ச்சி யறிஞரும் மறுமலர்ச்சியூழியும் கட்டாயம் செய்தாகவேண்டும். தமிழினத்தின் வாழ்வு தாழ்வுமட்டுமல்ல, வாழ்வு மாள்வே அதில் அடங்கியுள்ளது.

அயல் மரபார்வம்

முச்சங்கமரபை ஆராய முற்பட்ட அறிஞர் யாவருமே ஆராய்ச்சியில் புகுமுன்பே ஓர் ஆராயா முடிவுடனும், ஆராய்ச்சிக்குத் தடையான ஓர் அவநம்பிக்கையுடனும் அதை அணுகினர், அணுகுகின்றனர். எந்தத் தனிப் பட்ட ஆராய்ச்சியாளர் வாதங்களையும் குறிக்காமல், மாதிரிக்காக, முச்சங்க மரபுக்கு எதிரான வாதங்களைக் குறித்து, அவற்றில் தொனிக்கும் ஆராயாமுற்கோள்களை அலசிக் காண்போம்.

'மொழிவளர்க்கச் சங்கம்' அமைத்து நடத்துவது என்பது இன்றைய நாகரிகமிக்க மேலை நாடுகளில்கூட அரிதான ஒரு செயல். இதை அவ்வளவு பழமையான நாட்களிலேயே தமிழர் ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதல்ல!

இவ்வாதம் இன்னும் பல இடங்களில் வலிமை யுடைய வாதமாகவே கருதப்படத்தக்கது. கடைச் சங்க வெளியீட்டால் சங்க வாழ்வு உறுதிப்பட்டதே யன்றி, முச்சங்க வாழ்வு உறுதிப்படவில்லை. அதில் அவநம்பிக்கை யுடையவர்களுக்கு அவ்வவநம்பிக்கையையே ஒரு முடிவாக்கி விட இது போதும்.

ஆயினும் இவ்வாதம் அரைகுறை மெய்மைகளுடன் பொய்மைகளும் முரண்பாடுகளும் நிறைந்தது. ஆராயுமுன் ஆராயா அவநம்பிக்கையை முடிவாகக் குறிப்பது. அடிமை மனப்பான்மையும் தமிழ்மரபில் அவமதிப்பும் கொண்டது.

முதலாவது, சங்கவாழ்வு மேலைநாடுகளில் அரிதா யினும் இல்லாததல்ல. பிரான்சுநாட்டில் நீடித்த பல நூற்றாண்டுப் பழமையுடையது.

மேலைநாடுகளில் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆயிர ஆண்டு களுக்குட்பட்ட வாழ்வே. அதுவும் அராபியர் தந்த

வாழ்வே. அதற்குமுற்பட ஆராபியரும் உரோம கிரேக்கருமே அம்மரபை ஓரளவு கொண்டிருந்தனர். ஆனல் புத்தர்கால இந்தியாவில் கி. பி. 7-ம் நூற்ருண்டுக்கு முற்பட்டே நாலந்தா, விக்கிரமசீலா, வலபி முதலிய இடங்களில் பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்தன.

இவற்றை மேற்குறிப்பிட்ட அவநம்பிக்கைவாதி அறிந்திருக்கலாம். அறியாதிருக்கலாம். ஆனல் இவை தம் வாதத்தை மறுப்பதாக அவர் கருதமாட்டார். ஏனென்ருல் உயர் பண்பாடு புதிய மேலைநாடுகளுக்கும் பழைய ஆரிய இனத்துக்கும்மட்டுமே உரியன என்ற நம்பிக்கை அவர் வாதத்தில் தொனிக்கிறது. அவ்வளவு **பழமையான நாட்களிலேயே தமிழர்** என்ற அவர் சொற்களின் தொனி இது. மேலைநாடுகளிலோ, ஆரிய இனத்திலோ உயர்பண்பாடு இருப்பது நம்பகமான செயல் என்று அவர் கொள்கிருர். தமிழரிடத்தில் அது இருந்திருக்கமுடியாது என்பது அவர் முடிந்த முடிவு. 'அவ்வளவு பழமையான நாட்களிலேயே' என்பது இதை வலியுறுத்துகிறது. மேலைநாகரிகம் தமிழகத்தில் பரவிய இக்காலத்திலோ, ஆரியநாகரிகம் பரவிய இடைக் காலத்திலோ இப்பண்பு இருந்தது என்று கூறினுல்,அவர் அதை ஆராய்ச்சிக்குரியதாக ஏற்பார். இரண்டும் பரவாத 'அவ்வளவு பழமையான காலத்திலேயே' தமிழர் கலப்பற்ற தனிச்சாக்காக உயர்பண்பாடு இருக்கமுடியாது என்பதே அவர் ஆழ்ந்த உறுதி.

இது எந்த அளவுக்கு உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை மேலே பார்ப்போம்.

ஆரியமும் தமிழும்

"முத்தமிழ், முச்சங்க மரபுகளுக்கு ஏழாம் நூற்ருண்டுக்கு முற்பட்ட சான்றுகள் இல்லை"

இது இரண்டாவது வாத வகை.

இச் செய்தி உண்மையே. அதனுல் ஏற்படும் முடிவை மேலே ஆய்வோம். ஆனுல் முதல் வாதத்துக்கு இவ்வாதம் முரண்பட்டது. ‘அவ்வளவு பழமையான காலத்திலேயே’ இருந்திருக்க முடியாதென்ருல், ஏழாம் நூற்ருண்டென்ற ‘இவ்வளவு பழமையான காலத்தில்’ இருந்ததென்று எப்படி ஏற்கலாம்! ஏழாம் நூற்ருண்டில் ஆரியர் தொடர்பு ஏற்பட்டதனுல் இருந்திருக்க வழியிருக்கலாம் என்று கருதுகிருர் போலும்!

பாவம்! சங்க காலத்திலேயே ஆரியர் தொடர்பு குறைவே தவிர, இல்லாததல்ல. அதை மிகைப்படுத்திக் காட்டும் ஆரியப்பற்ருளர் பலர். தனித் தமிழ் மூதாதையான பரிதிமால் கலைஞர் ஆரிய நாகரிகம், தமிழ் நாகரிகம் இரண்டின் சீரிய இணைப்பையே அதில் காண்கிருர். இவற்றை நம்ப முடிந்தால் அவநம்பிக்கைவாதி அவ்வளவு பழமையான காலத்திலும் ஏற்பார் போலும்!

ஆனுல் ‘இன்றைய மேலை நாடுகளில்கூட அரிதான’ என்று மேலே கூறியவர் ‘பழமையான ஆரிய நாகரிகத்தில்கூட’ என்பதைக் கூருது விட்டுவிட்டார்.

ஆரிய நாகரிகத்தில் புத்தர்கள் தான் சமயம் வளர்க்கச் சங்கம் நிறுவியிருந்தனர். ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் புத்தர் தமிழுக்காகச் சங்கம் நிறுவியதுண்டு. அதை தமிழ்ச் சங்க மரபின் மூலம் என்று காட்டி ஆறுதலடைய நம் அவநம்பிக்கையாளர் எண்ணியிருக்கலாம்.

ஆனுல் புத்தர் நெறியாளர் தமிழகத்திலேதான் தமிழுக்குச் சங்கம் நிறுவினர். ஆரிய நாட்டிலோ ஆரிய மொழிக்குச் சங்கம் அமைத்ததில்லை. மதத்துக்கே அமைத்திருந்தனர். ஆகவே புத்தருக்குத் தமிழக மரபு

உதவிற்றேயன்றி, புத்த மரபு தமிழகத்துக்கு உதவவில்லை என்பதை அவநம்பிக்கைவாதி மறந்தார்.

மூன்றுவது வாதம் அவநம்பிக்கைவாதியின் அடிவயிற்றிலிருந்து வருவது.

'சங்கம் என்ற சொல்லே சமஸ்கிருதச் சொல்.'

சங்க மரபு சமஸ்கிருத மரபு என்பது தமிழரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு விட்டால், அவநம்பிக்கைவாதியால் கூட அது ஏற்கத்தக்கதாக அமையும் என்று நாம் கருத இது இடமளிக்கிறது.

தமிழில் சங்கம் என்ற பொருளுடைய தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் பல. கழகம், கூடல், மன்றம் ஆகியவை தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெயர்களாகவே தேவாரத்திலும் புராணங்களிலும் வழங்கி யுள்ளன. இச் சொற்களை மறைமலையடிகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். மன்றம் என்ற சொல் சங்கத்தை மட்டுமன்றிச் சிவபிரான் ஆடற் களத்தையும் குறிக்கும். இம்மரபுடைய சமஸ்கிருதச் சொல் கிடையாது. இதே மரபும் பொருளும் அம்பலம், பொதியில் கோட்டம் ஆகியவற்றுக்கும் உண்டு. 'பட்டிமண்டபம்' தமிழுக்குமட்டுமேயுரிய பண்பு.

சங்கம் என்ற சொல்லே கூடிவாழும் இயல்புடைய சங்கை நினைவூட்டும் தமிழ்ச்சொல் ஆகும். எப்படியும் அது சமஸ்கிருதச் சொல் அல்ல என்பது தெளிவு. ஏனெனில் ஆரிய இனத்தின் மூலத் தாய்மொழியாகிய இந்து-ஜெர்மானியத்துக்கு அது அயலானது. மற்ற இந்து-ஜெர்மானிய அல்லது ஆரியக்குழு மொழிகளில் அது இல்லை.

தமிழ் மரபின் மாண்பு

உயர்பண்பாடு தனித் தமிழினத்துக்குரியதன்று. ஆரிய இனத்தின் பழமைக்கோ, மேலை நாகரிகத்தின்

புதுமைக்கோ உரிய குத்தகை என்று எந்த ஆராய்ச்சி யாளரும் கூறுவதில்லை. ஆனால் அதுவே மேலைநாட்டினர் பலரின் இன்றைய எண்ணம். ஆரிய இனப்பற்றுளர்கள் அனைவரின் எண்ணமும் அதுவே என்னலாம். அது அவர்கள் ஆராய்ச்சிகள் கடந்த, ஆராய்ச்சிக்கு அடிப் படையான ஆராயாவாதம். ஆராயவேண்டிய அவசியமே யில்லாத மெய்ம்மையாக அவர்களால் அது மேற் கொள்ளப்படுகிறது.

இது ஆராய்ந்து கண்ட முடிபானால், தமிழர் மெய்மை யார்வத்துடன் இதை ஏற்று அயல் இனப்பண்புகளைப் பின்பற்றியேனும் முற்போக்கடையவேண்டு மென்பதில் தடையில்லை. ஆனால் ஆராயா முடிவு என்ற முறையில் அது தமிழரைப்பற்றிய அறியாமை அல்லது தமிழ் இனத்தைப்பற்றிய அவமதிப்பு என்று கூறத்தக்கதே யாகும். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஆராய்ச்சி யாளரிடம் தமிழரைப்பற்றிய அறியாமை இருக்கமுடியாது. தமிழரை அவமதிக்கும் எண்ணம் ஆராய்ச்சிப்பார்வையில் விளையாடுகிறது என்றுமட்டுமே கொள்ளலாம்.

ஆனால் இம்முடிவு உண்மையல்ல. உண்மைக்கு நேர் மாறானது. இன்றைய மேலை நாட்டைவிட, பண்டைய ஆரிய நாகரிகத்தைவிட மிகப்பல கூறுகளில், தமிழினப் பண்பு மேம்பட்டது. அது அவற்றைத் தாண்டிய பழமை யுடையது. அவற்றுக்கே வழிகாட்டியாய் இருந்து பண் பளித்தது.

கருத்து வேறுபாடுகளுடைய ஆராய்ச்சிகளில் செல்லாமலே கீழ் வரும் செய்திகள் இவ்வகையில் கவனிக்கத்தக்கவை.

ஆரிய இன நாகரிகங்கள் வடக்கைவிடத் தெற்கிலும் மேற்கைவிடக் கிழக்கிலும் பழம் பெருமையும் முற்போக்கும்

உடையன. தமிழகத்தை அணுகும் அளவிலேயே மேனாட்டின் பழமையும் கீழ நாட்டின் பழமையும் பெருமையுடையன.

இந்தியாவில் வடஇந்திய மொழிகளைவிடத் தென் இந்திய மொழிகள் பழமையான இலக்கியப் பண்புடையவை. அவை ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கல்ல, ஆயிர நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை.

வட இந்தியாவிலேயே ஆரியர் புகுந்த வடமேற்குத் திசையிலிருந்து அதற்கெதிராகத் தென் கிழக்குத்திசையாகச் செல்லுந்தோறும் நாகரிகப் பழமை மேம்பட்டுள்ளது. இருக்கு வேதம் பயின்ற வடமேற்குப் பகுதியில் ஆரியரின் இலக்கிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் வளரவில்லை. திராவிட நாகரிகம் நீடித்து நிலவிய கங்கைக் கரையிலேயே வளர்ந்தது.

ஆரியத் தொடர்புமிக்க பிற தென்னாட்டு மொழிகளை விட அத் தொடர்பு குன்றிய தமிழ் மொழியின் இலக்கியம் ஆயிர ஆண்டு முற்பட்ட பழமையும், அளக்க முடியாத பழம் பெருமையும் உடையது. சங்க இலக்கியமும் திருக்குறளும் இலங்கிய காலத்தில் சமஸ்கிருதத்துக்கு இலக்கியமே கிடையாது.

சைவ, வைணவ திருமறைகள் தமிழ் மொழி ஒன்றில் மட்டுமே உள்ளன. இந்திய சமய வாழ்வின் மூலப்பண்புகளுக்குத் தலையூற்றான இந்திய சமயத் திருநூல்கள் இவையே. சமஸ்கிருதத்திலோ வேதமொழியிலோ இந்திய சமய வாழ்வின் தடம் எதுவும் கிடையாது.

தமிழ், இந்தியாவின் ஒரே முழுநிறை தேசீய மொழி. இந்தியாவின் பல நூற்றாண்டுக் கணக்கான வாழ்வுடன் வாழ்ந்து மூவாயிர ஆண்டு வளர்ச்சியுற்ற இந்தியாவின் இலக்கியமுடைய மொழி அது ஒன்றே.

இந்தியாவுக்கு வெளியே எல்லாக் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் பரவிய இந்திய மொழி தமிழ் ஒன்றே.

புராணச் சார்பற்ற, சமயச் சார்பற்ற இலக்கியம் உடைய இந்திய மொழி வேறு இல்லை.

திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை. அது தமிழின் தனிச் சிறப்பே.

புத்தமத காவியமாகிய மணிமேகலை தமிழ் ஒன்றில் மட்டும் உண்டு. சமண காவியமாகிய சிந்தாமணியும் அப்படியே.

தமிழினமும் மேலை நாகரிகமும்

தமிழினத்தின் மேம்பாட்டை ஆரியத்துடன் ஒப்பிட்டு மட்டுமல்ல, இன்றைய மேலை நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டும் காட்டலாம்.

மேலையுலக மொழிகள் யாவும் சமஸ்கிருதம்போல இலக்கணப்பால் அதாவது சொற்பால் உடையது. ஆனால் ஆங்கிலம் ஒன்றுமட்டும் 15-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து பகுத்தறிவுக் கொத்த இயற்கைப்பால் மேற்கொண்டுள்ளது. தமிழ் தொன்றுதொட்டே இயற்கைப்பால் உடையது. இன்றைய நாகரிக உலகில், இப்பண்புடைய மொழிகள் ஆங்கிலமும் தமிழும் மட்டுமே. இவற்றுள் தமிழிலேயே இப்பண்பாடு பழமையான இனப்பண்பாய் உள்ளது என்று கூறத் தேவையில்லை.

ஓர் ஒலிக்கு ஓர் எழுத்து, ஒரு எழுத்துக்கு ஒரு ஒலி என்பதே உயர் எழுத்துமுறை என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வகையில் மேனாட்டு எழுத்து முறைகள் மோசமானவை. ஆங்கிலம் அவற்றுள்ளும் மிக மோசமானது. தமிழோ குறிக்கோள் நிலையிலுள்ள இந்திய எழுத்து முறைகளில் தலைசிறந்தது.

இந்தியாவில் மட்டுமன்றி, உலகிலேயே தனக்கென எழுத்துமுறை உடைய மொழி தமிழ் ஒன்றுதான். மேலை உலக மொழிகளெல்லாம் இலத்தீன் எழுத்து வடிவத்தையே கொண்டுள்ளன. இதுவும் கிரேக்கர் முறையையும் நடுநிலக்கடலக முறையையும் பின்பற்றியது. வட இந்திய மொழிகளோ சமஸ்கிருதத்தின் தேவ நாகரிக எழுத்தையே மேற்கொண்டுள்ளவை. தமிழ் நீங்கிய தென்னாட்டு மொழிகள் தமக்கென எழுத்து வடிவுடையவையானாலும் சமஸ்கிருத எழுத்தைப் பின்பற்றியவை. இந்த சமஸ்கிருதமும் வடக்கே தேவநாகரியையும் தெற்கே கிரந்தத்தையும் கொண்டுள்ளது. தமிழிலிருந்து எழுத்து மேற்கொள்ளுமுன், வேத மொழிக்கு எழுத்து இருந்ததில்லை.

இன்றைய உலகில் மதங்கள் பல. ஆனால் உலகில் தமிழ் நீங்கலான எந்த மொழியிலக்கியமும் ஓரிரு மத முனைப்பேயுடையன. கன்னடம் இரண்டு மூன்று மதங்களின் சார்புடையன. உலகமொழிகளில் தமிழில் மட்டுமே கிட்டத்தட்ட எல்லா மதங்களுக்கும் உரிய பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த இலக்கியம் உண்டு. தவிர மதச் சார்பற்ற திருக்குறள், சங்க இலக்கியம் போன்ற இலக்கியமும் உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் கிடையாது.

உலகில் தமிழளவு தலைசிறந்த பெண் கவிஞர்களையுடைய மொழி வேறில்லை என்னலாம். சங்க இலக்கிய காலத்திலேயே பல இனம், பல மாவட்டம், பல சமூகப் படியிலுள்ள 31 பெண் புலவர்கள் இருந்தனர். பிற்கால அவ்வையார்கள், காரைக்காலம்மையார் போன்றவர்களும் தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்பளிப்பவர்களே.

திருக்குறள் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற வாழ்க்கைமுறை நூல்.

முச்சங்கமரபின் மெய்ம்மை

தமிழ்மரபின் தனிப்பண்பும் உயர்வும் நிலைநாட்ட மேலே காட்டியவை போதியன. ஆனால் அவை மேலீடான சில மெய்ம்மைகளே. முச்சங்க, முத்தமிழ் மரபுகளின் மாண்புகள் அவற்றை மிகப்பெரிதும் விஞ்சிய மேம்பாடுகள் ஆகும்.

சங்கநூல்களில் வெளிவந்தவையும் இறந்துபட்டன என்று அறியப்படும் நூல்களும் நூற்பகுதிகளும் சங்க காலத்தவை என்று அச்சான்றுகளால் அறியப்படும். தகடூர் யாத்திரை, முத்தொள்ளாயிரம் போன்ற நூல்களும் கடைச்சங்ககாலத்துக்குப் போதியசான்றுகளாய் உள்ளன.

தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்து இலக்கண நூல் என்று மரபுரையில் கூறப்படுகிறது. அது முதல் நூலே என்றும் முதற்சங்கத்தது என்றும் மறைமலையடிகளார் குறித்துள்ளார். இவ்விடத்தில் சங்கமரபின் சான்றைத் தாண்டி அடிகளார் கூற்றே வலிமையுடைய தென்று கொள்வதுகூடத் தவறில்லை. ஏனென்றால் தொல்காப்பியத்தை அரங்கேற்றுவித்த அரசன் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அல்லது மாகீர்த்தி அல்லது நெடியோன் அல்லது முடத்திருமாறன் ஆவன். அவன் முதற் சங்கத்தின் இறுதியிலிருந்து முதற் கடல்கோளுக்குப்பின் இடைச்சங்கம் தோற்றுவித்தவன் என்று மரபுரை குறிக்கிறது. கடைச்சங்கத்தின் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற மிகப் பழமையான பாடல்கள் அவனை மிகப் பழமையான முற்கால அரசன் என்றே புகழ்கின்றன. தவிர அவன் பெயருடன் பஃறுளி ஆறே எண்ணப்படுகிறது. ஆகவே அவன் பஃறுளி ஆற்றின் கரையிலிருந்த தென்மதுரையில் ஆண்ட முதற்சங்கப் பாண்டியனேயாகவேண்டும். இடைச்

சங்கத்தை அவன் தொடங்கியிருந்தாலும், அவன் புகழ் வாழ்வு தலைச்சங்கத்துக்குரியதே யாகும்.

தலை இடைச் சங்கத்தைப் பற்றிய இறையனார் அகப் பொருளுரைக் குறிப்புகள் சில வருமாறு :

" தலைச்சங்கத்தில் பாடப்பட்ட நூல்கள் முத்தமிழ் இலக்கணமாகிய அகத்தியம், முதுநாரை, முதுகுருகு போன்ற இசை நூல்கள். முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் போன்ற நாடக நூல்கள். மற்றும் பரிபாடல், களரியாவிரை, சாக்கைபாடினியம், அபிநயம் நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருள், பன்னிருபடலம் ஆகியவையும் இச் சங்க காலத்தவை."

"இடைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட நூல்கள் இயல் தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம். கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை அகவல் முதலியன. தவிர மேற்கோள் நூல்களாக (இலக்கியங்களாக) மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம் ஆகியவையும் கொள்ளப்பட்டன."

கடைச்சங்க நூல்களின் பட்டியலிலிருந்து இவை எவ்வகையிலும் மாறுபட்டவையல்ல. கடைச்சங்க நூல் வெளி வந்த பின்னரே கடைச்சங்க நூல்கள் வாய்மை யுடையன என்பது புலப்பட்டது. அத்துடன் அவை மிகைப்பட்ட பட்டியலே, குறைப்பட்ட பட்டியலல்லஎன்பதும் கண்டோம்.

தலை இடைச் சங்கத்தின் நிலை கடைச்சங்க நிலையி லிருந்து வேறுபட்டன என்று புதிய அவநம்பிக்கை கொள் வதற்கு எத்தகைய புதிய காரணமும் இல்லை. தவிர அதன் ஒரு முழுமுதல் நூலாகத் தொல்காப்பியம் கடைச் சங்க நூல்களைவிடத் தொடர்ச்சியான மரபுடன் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

பரிபாடல், காக்கைபாடினியம், புறப்பொருள், பன்னிரு படலம் ஆகிய முதற்சங்க ஏடுகளின் பெயர்களும் கலி, குருகு என்ற இடைச்சங்க ஏடுகளின் பெயர்களும் பிற்கால நூற்பெயர் அல்லது முற்கால நூற்பெயர் மரபுடையவை என்று தோற்றுகின்றன.

மாபுராணம் ஒரு காவியம் என்றே கொள்ள இடமுண்டு. இந்திய மரபில் பெருங்கதை, மகாபாரதம் இராமயணத்தின் பெயராகக் கம்பர் தரும் மாக்கதை, சேக்கிழார் பெரியபுராணம், இலங்கை வரலாற்றின் பெயராகிய மகாவம்சோ ஆகியவற்றின் பெயர்களின் மூலமாக அது தோற்றுகிறது.

இடைச்சங்க நூல்களின் பண்பறிந்து கொங்குவேள் தம் மாக்கதை பாடியதாக அடியார்க்கு நல்லார் குறிக்கிருர். பெருங்கதையின் காலம்வரை இடைச்சங்க நூல்கள் நிலவின என்றும், அதன் காப்பிய மரபுகளையும் சொல்வழக்கு மரபுகளையும் கொங்குவேள் பின்பற்றினுரென்றும் கருத இது இடந்தருகிறது.

அகத்திய மரபின் வாய்மை

அகத்தியம் என்ற ஒரு நூல் இருந்தது என்பதை முற்றிலும் மறுக்க எந்த ஏதுவும் இல்லை. தொல்காப்பிய காலத்திற்குச் சற்று முற்பட அவர் ஆசிரியர் செய்த நூல் அது என்ற கட்டுக்கதைதான் அப்படி ஒரு நூல் இருக்க முடியாது என்பதை மறைமலையடிகள் நிலைநாட்டும்படி செய்தது. தொல்காப்பிய ஆசிரியருடன் தொடர்பற்ற, அவர் காலத்திலேயே வழக்கிறந்த அல்லது சிதைவுற்ற ஒரு நூலாக அது இருந்திருக்க வழியுண்டு. ஏனெனில் மிகப் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் அகத்திய மரபில் நம்பிக்கை கொண்டதுடன் நிற்கவில்லை. அதிலிருந்து மேற்கோள்களும் காட்டியுள்ளனர். சில சூத்திரங்கள்

அகத்தியர் சூத்திரமாக நன்னூலார்வரை பொன்னே போலப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. பொருள் மரபிழந்து பட்டபின் பிற்காலத்தவர் புதுச் சூத்திரம் செய்து இடர்ப் படாமலிருக்கவே பழஞ் சூத்திரத்தை இடைப்பெய்து சென்றனர் என்று கொள்ளலாம்.

'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவின் கண்டது முதனூல் ஆகும்'

என்ற முதனூல் இலக்கணச் சூத்திரம் இத்தகைய தென்று கொள்ள இடமுண்டு. இன்றுகூட அச்சூத்திரக் கருத்து மொழியிலக்கண மரபுடன் பொருந்தாத ஏதோ பழமைப்பட்ட ஒரு மரபாகவே உள்ளது. தமிழர் கடவுளாக மதித்த ஒரு முதல்வன் வாய்மொழியையே இவ் வாறு குறித்தனர் என்று கொள்ளல் தகும். அந்நூல் நம் திருக்குறளாகவோ அல்லது திருக்குறளுக்கு முற்பட்ட அது போன்ற ஒரு மூலநூலாகவோ இருத்தல் கூடும்.

திருக்குறளின் காலம் கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்டது என்பது தவிர, வேறு வகையில் நாம் வரையறுத்துக் காணாத ஒன்று இங்கே நினைவுகூரத் தக்கது.

கடைச்சங்க நூல்களிலேயே பல பாடல்கள் தலை இடைச்சங்க காலத்தில் சங்கநூலாக ஏற்கபடாதிருந்த உதிரிப்பாடல்களாகவோ, இறந்துபட்ட நூற்களின் துண்டு களாகவோ இருத்தல் கூடும் என்று எண்ண இடமுண்டு. புறநானூற்றில் சில பழம்பாடல்கள் தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்டவையா யிருந்திருக்கக்கூடும்.

அகத்தியத் திரட்டு என்றும் சிற்றகத்தியம் என்றும் ஒரு நூல் வெளி வந்துலவியதுண்டு. மேற்கோள் சூத்திரங்களில் சில அதில் காணப்படுகின்றன. அகத்தியர் மரபை மறைமலையடிகள் மறுத்தாலும், அதன் சொல்லும் பொருளும் உயர்பண்பற்றவையாகத் தோற்றியதாலும்

அதனைப் போலி என அறிஞர் ஒதுக்கியுள்ளார். ஆனால் அது காலத்தில் அடிபட்டு உருத்திரிந்து சிதைந்த மூல நூற்பகுதிகளாகவோ, அல்லது அப் பெயர் மரபில் எழுந்த ஒரு பின்னூலாகவோ இருக்கலாம்.

அகத்தியர் மரபு ஒரு கட்டுக் கதை என்று கருதினால் கூட, அயல் மரபினர் கட்டுக் கதைக்கு எப்போதும் ஒரு தாய் மரபு இருந்திருக்க வேண்டும். முத்தமிழுடன் அதன் இணைப்பு இதை வலியுறுத்துகிறது. ஏனெனில் இதுவும் முச்சங்கமும் ஆரியமறியா மரபுகள்.

முத்தமிழின் மெய்ம்மை

முச்சங்க மரபுக்குரிய சான்றுகளில் தலைசிறந்த சான்று முத்தமிழ் மரபேயாகும். முச்சங்க மரபு கற்பனை என்று கூறுபவர்கள்கூட முத்தமிழ் மரபு கற்பனை என்று கூற முடியாது. ஏனெனில், அக்கருத்தோ, மரபோ பிற்காலத்ததாயினும், முற்காலத்ததாயினும் வேறெந்த நாட்டிலும், மொழியிலும், இனத்திலும் இன்று வரை இயலாத ஒன்று ஆகும். அத்தகைய ஒரு கற்பனைகூடத் தமிழினத்துக்குப் பெருஞ் சிறப்பளிப்பதாகும்.

ஆனால் அது வெறும் கற்பனையன்று என்பதைச் சங்க மரபு காட்டுகிறது. முதல் நூலான அகத்தியமே முத்தமிழின் இலக்கணம் என்று குறிக்கப்படுகிறது. தவிர, முதற்சங்கத்தின் நூற்பட்டியலிலேயே முதுநாரை, முதுகுருகு போன்ற இசை நூல்களும்; முறுவல், சயிந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், அவிநயம் போன்ற நாடக நூல்களும்; இடைச் சங்கத்தில் இசை நுணுக்கம் போன்ற இசைநூல்களும்; கடைச் சங்கத்தில் கூத்து, வரி முதலிய இசை நாடக நூல்களும் இருந்தனவாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

இந்த நூல்கள் ஒன்றும் இன்று இல்லாமல் அழிந்துபட்டன. அவை இல்லாதனவல்ல. அழிந்துபட்டவை

என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தின் அடியார்க்கு நல்லாருரையும் அதனைப் பதிப்பித்த முனைவர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் முன்னுரையுமே தெளிவாகக் காட்டப் போதியன.

சிலப்பதிகார நூலும் உரையும் தரும் சான்றுகள்

அடியார்க்கு நல்லார் உரை எடுத்துக் காட்டிய இசை நாடக மேற்கோள் சூத்திரங்கள் பல எந்நூலிலிருந்து எடுத்து காட்டப்பட்டவை என்று தெரியவில்லை. அவற்றுள் பல தலைஇடை கடைச் சங்கத்தின் இறந்துபட்ட பல நூல்களிலிருந்து அவர் எடுத்த சூத்திரங்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றால் அவரே தம் காலத்தில் இறந்த நூல்களின் பட்டியல்கள் தருகிறார். தொன்னூல்கள் என்று அவரால் குறிக்கப்பட்ட இசைத் தமிழ் நூல்களான 'பெருநாரையும் பெருங்குருகும் பிறவும், பஞ்சபாரதீயம் முதலியனவும்; இவை போலவே தொன்னூல்களாகக் குறிக்கப்படும் நாடகத் தமிழ் நூல்களான பரதம், அகத்தியம் முதலியனவையும் முழுதும் இறந்துபட்டன' என்று அவர்குறிக்கிறார். அத்துடன், 'நாடகத் தமிழ் நூல்களான முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் என்பனவற்றுள்ளும் ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காணாமையின், அவையும் இறந்தன போலும்!' என்று கூறுவதுடன், 'இறக்கவே வரும் பெருங்கல முதலிய பிறவுமாம்!' என்று தம் காலத்திலிருந்தே நூல்கள் இறந்து கொண்டிருந்த சூழ்நிலையையும் விளக்கியுள்ளார்.

இறையனார் அகப்பொருளுரையின் கடைச்சங்கப் பட்டியலைப் போலவே, முதல் இடைச்சங்கப் பட்டியலும் நிறைபட்டியலன்று, குறைபட்டியல் என்றே தோற்றுகிறது. ஏனெனில் இந்த இறந்துபட்ட பட்டியலில் சங்கமரபில் கண்ட முதற் சங்க இசைத் தமிழ் நூல்களான முது

நாரையும் முதுகுருகும், முதற் சங்க நாடகத் தமிழ் நூல்களான முறுவல், சயந்தம், குண நூல், செயிற்றியம் ஆகியவையும் உள்ளன. ஆனால் சங்கமரபில் குறிக்கப் படாத இசைத் தமிழான பஞ்ச பாரதீயமும் நாடகத் தமிழ் நூல்களான பரதம், அகத்தியம் (இது முத்தமிழ் அகத்தியமாயிருக்கலாம்) ஆகியவையும் தொன்னூல்களாகவே இங்கே குறிக்கப்பட்டன.

'ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காணாதவை' என்று அடியார்க்கு நல்லார் குறித்த நூல்களில் முதற்சங்க நாடகத் தமிழ் நூல்களான செயிற்றியம், குண நூல் ஆகிவற்றிலிருந்தும், இடைச்சங்க கால இசைநூலாகிய சிகண்டியார் இயற்றிய இசை நுணுக்கத்திலிருந்தும்; கடைச்சங்க நாடக நூலாகிய கூத்துநூலிலிருந்தும் அவரே நிரம்ப மேற் கோள் சூத்திரங்கள் தந்துள்ளார்.

இச்சங்க மரபுக்கு வெளியேயும் அவர் கடைச்சங்க நாடகத் தமிழ் நூலான மதிவாணனார் முதல் நூல் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் நடு இறுதி காணாத நூல்களுள் ஒன்றான, இசைநுணுக்கம் அல்லாமல், பாரசவ முனிவரில் யமளேந்திரர் செய்த இந்திரகாளீயம், அறிவனார் செய்த பஞ்சமரபு, ஆதிவாயிலார் செய்த பரத சேனாபதீயம், மதிவாணனார் நாடகத் தமிழ் நூல் ஆகியவை இறவாது நிலவியதாகவும் அவற்றையே அவர் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தியதாகவும் குறிக்கிறார்.

மேற் குறிப்பிட்டவற்றுள்ளே முதற் சங்க நாடகத் தமிழ் நூல்களான செயிற்றியம், குண நூல், அவிநயம், இடைச்சங்க இசைத்தமிழ் நூலான சிகண்டியார் இயற்றிய இசை நுணுக்கம் ; இடைச்சங்க நாடகத் தமிழ் நூல்

களெனத் தோற்றும் ஆதிவாயிலார் செய்த பரத சேனபதீயம் ; அறிவனர் இயற்றிய பஞ்சமரபு ; கடைச்சங்க நாடகத்தமிழ் நூல்களான மதிவாணனர் நாடகத்தமிழ் நூல், கூத்துநூல் ஆகியவற்றிலிருந்தும் ; இனமறியப் படாத நாடக நூல், நூல், சொல்லகத்தியம், ஆசிரியமாலை ஆகியவற்றிலிருந்தும் அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோள் சூத்திரங்கள் பல எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

முனைவர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அனுபவ உரைகள்

முனைவர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் தம் மூன்றும் பதிப்புரையில் 'அடியார்க்கு நல்லார் காலநூல்களும் இறந்துபட்டன என்பது தெளிவு' என்று குறிக்கிறார்.

பதிப்பு வேலைக்குரியதம் உரையாராய்ச்சிப் பற்றிய அவர் அனுபவத்தைக் குறித்து அவர் கூறுவதாவது:

" இவற்றிலுள்ள இசை நாடகப் பகுதிகள் எனக்குக் கிடைத்த சச்சபுட வெண்பா, தாள சமுத்திரம், சுத்தானந்தப் பிரகாசிகை முதலிய தமிழ் நூல்களைக் கொண்டும், இசையிலும் பரதத்திலும் வல்லோரை வினவியும் ஒருவாறு ஆராய்ச்சி செய்யப் பெற்றன."

இசை நாடகத் தமிழ்மரபு அழிந்து வந்துள்ள வகையையும் அவர் இதன் பின்கூறும் சொற்களே சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

" அங்ஙனம் செய்யப்பட்டும் சில பாகம்மட்டும் சற்றே விளங்கின. இசை நாட்கங்களுக்குரிய பரிபாஷைகள் (துறைச்சொற்கள்) பெரும்பாலன வடமொழியிலும் (சமஸ்கிருதத்திலும்) தென்மொழியிலும் (தமிழிலும்) வேறு வேறு உருவங்களோடு கூடியிருந்ததால் இவற்றிலுள்ள சொற்கள் பல வட (சமஸ்கிருத) நூல்களால் தெரிந்துகொள்ளக்கூட வில்லை. இந்நூலில் அடியார்க்கு நல்லார் ஒவ்வொன்றையும்

பழைய தமிழ்நூல் மேற்கோள்களைக் கொண்டு நன்கு புலப்படுத்தி யிருந்தும், அப்பழைய நூல்களும் அவற்றின் கருத்தை ஒருவாறு எடுத்துச் சொல்வோரும் இக்காலத்து இல்லாமையால், அவை அறிதற்கரிதா யிருக்கின்றன.

"அன்றியும் இவற்றில் வந்திருக்கிற இயற்றமிழ்ச் சொற்களிற் சில இக்காலத்து வழங்காதொழிந்தமையால், அவற்றுக்குப் பொருள் ஒரு தலையாகப் புலப்படவில்லை. அவற்றினுருவமும் விளங்கவில்லை.

"ஆயினும் இப்படியே முன்பு விளங்காதவைகள் பல பின்பு இந்நூலாவும் இவ்வுரையாலும் ஒருவாறு விளங்கி வருதலால்...ஆராய்ச்சி செய்யச்செய்ய விளங்குமென்பது என் துணிபு"

மேற்கூறியவற்றால் முத்தமிழ் மரபின் மெய்மையும் முச்சங்கமரபின் மெய்மையும் உறுதிப்படுகின்றன.

முச்சங்க வாழ்வின் காலம் ஒன்றினுக்கே இன்னும் இறையனார் அகப்பொருளுரையின் வட்டவட்டக் கணக்கின் வாய்மை, வாய்மையின்மைக்குரிய சான்றுகள் தேவைப் படுகின்றன.

இங்கும் மேனாட்டு, ஆரிய நாகரிக மரபுகளால் வந்த அவநம்பிக்கையே அம்மரபினை முற்றிலும் தள்ளிவிட எண்ணுகிறது என்னலாம். இந்த அவநம்பிக்கைகளை அகற்றித் திறந்தமனத்துடன் மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிப்படிகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்கினால், அவநம்பிக்கைக்குரிய காரணம் நாம் காலக் குறைபாடேயன்றி மரபின் பொய்மையன்று என்பது தெளிவாகக்கூடும்.

8. திருக்குறள் மாண்பு

தமிழிலக்கியம் ஒரு பல்வண்ணப் பட்டடை. அதன் பல்வேறுபட்ட வண்ணங்களில் வெளிப்படக் கண்காணும் வண்ணங்களும் உண்டு. வெளிப்படக் காணப்பெறாத நுண்ணிய வண்ணங்களும் உண்டு. அத்துடன் எல்லா வண்ணங்களும் எல்லாருக்கும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரு நிலையாகத் தெரிவதில்லை. பார்ப்பவர் கோணத்துக்கேற்ப, பண்பாட்டுக்கேற்ப, கால இடச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப ஒவ்வொரு வண்ணமும் அல்லது ஒவ்வொரு வண்ணத்தின் ஒவ்வொரு சாயலும் ஒவ்வொரு சமயம் உணர்ந்து கொண்டாடப்படுகிறது என்னலாம்.

தமிழ்த் தாயகத்திலேயே ஒவ்வொரு காலத்தில் சிறப்புற்று வளர்ந்த பண்புகள் உண்டு. தாயகம் கடந்து தென்னக மொழியின நாடுகளின் எல்லையிலோ, இமயம் அளாவிய பண்பின எல்லையிலுள்ள நாடுகளிலோ, நாகரிக உலகிலோ படர்ந்து பரந்த பண்புகளும் உண்டு. தாயகத்திலே மரபற்று அயலினங்களிலும் தொலையினங்களிலும் வளர்ந்து பரவிய பண்புக்கூறுகள்கூட உண்டு.

இந்நிலையில் தமிழகத்தின் இலக்கியச்செல்வக்கூறுகள் தமிழகத்திலேயே எல்லாராலும், எல்லாக் காலத்திலும் ஒரு நிலையாகப் போற்றப் பெறுவதில்லை. உலகிலும் அவ்வாறே. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி; தேவார திருவாசகங்கள், திருக்கோவையார், திருநாலாயிரம்; மூவருலா, கலிங்கத்துப்பரணி, கம்பராமாயணம், பெரிய

புராணம்; பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம் முதலிய துறை நூல்கள்; குறவஞ்சி, பள்ளு, காவடிச்சிந்து முதலிய மக்கள் நாடகத் தமிழ்நூல்கள்; திருப்புகழ், திருவருட்பா, பாரதி பாரதிதாசன் பாடல்கள்—இவற்றுள் ஒன்றும் பலவும் ஒவ்வொரு காலத்தில் எழுந்து வளர்ந்தன. ஒவ்வொரு காலத்தில் புகழ் பரப்பிப் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாராலும் எல்லாவகைப்பட்டவராலும் எப்போதும் போற்றப்பட்டு வரும நூல்—தமிழகத்திலும் வெளியுலகிலும் ஒருங்கே புகழ்பரப்பிய தனிநூல் திருக்குறளேயாகும்.

கம்பராமாயணச் சிறப்பு

இந்திய மொழிகளில் இராமாயண பாரதம் இல்லாத மொழிகள் கிடையா. சமஸ்கிருதம் உட்பட எல்லாப் பிற மொழிகளிலும் இராமாயணமோ, தவறினால் பாரதமோ தான முதல் இலக்கியப்படைப்பாக அமைந்துள்ளது. ஆனால் இவை அனைத்திடையேயும்கூடத் தமிழ்க் கம்ப ராமாயணத்துக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அதன்மூலம் தமிழுக்கும் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. ஏனெனில் அது தாய்மொழி இராமாயணங்கள் அனைத்திலும் காலத்தால் முற்பட்டது. அளவில் அது வால்மீகி இராமாயணத்துக்கு ஒப்பானது. பெருமையில் வால்மீகி இராமாயணத்துடன் போட்டியிட்டுவருவது.

மற்ற மொழி இலக்கியங்களில் இராமாயணம் முதல் முதல்நூல். ஆனால் தமிழில் கம்பராமாயணம் முதல்நூலும் அல்ல. முதல் முதல் நூலும் அல்ல. முதற்காலமாகிய பண்டைக்கால நூலும் அல்ல. இடைக்கால நூல்களில் கூட அதுவே கடைசி நூல் என்னலாம். அதன்பின் எழுந்த தமிழிலக்கியம் தளர்ச்சிக்கால இலக்கியம், அல்லது இக்காலப் புதுமலர்ச்சி இலக்கியமே.

கம்பராமாயண ஆர்வலர் அறியாத இன்னும் சில சிறப்புக்கள் அந் நூலுக்கு உண்டு. தாய்மொழி இராமாயணங்களில் அது பழமை மிக்கது மட்டுமன்று. வால்மீகி இராமாயணத்தைப்போலவே அது தாய்மொழி இராமாயணங்களுக்கெல்லாம் மூல முதல் நூல் ஆகும். தமிழகத்தில் உலவிய பழைய இராமாயணக் கதை மரபுகளைத் திரட்டி வால்மீகியின் இராமாயணத்துடன் அது இணைத்தது. அத்துடன் தமிழகத்திலிருந்து எழுந்த வைணவ மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களை உடன்கொண்டு அது எல்லாத் தாய்மொழி இராமாயணங்களுக்கும் வழி காட்டிற்று.

சமஸ்கிருதத்திலும் ஒரு புதிய இராமாயணம் கம்ப ராமாயணத்தின் தழுவல் மொழிபெயர்ப்பாக எழுந்தது. அதுவே அத்தியாத்ம இராமாயணம். இதுவும் வால்மீகி யினுல் இயற்றப்பட்டதாகவே குறிக்கப்பட்டாலும், இந்த வால்மீகி பழைய வால்மீகியல்லர், கம்பருக்குப்பின் வாழ்ந்த ஒரு புதிய வால்மீகியேயாவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியில் துளசிதாசரின் இராமாயணமும் (18-ம் நூற்றுண்டு) மலையாளத்தில் எழுத்தச்சன் இராமாயணமும் (16-ம் நூற்றுண்டு) இரண்டுமே பழைய வால்மீகி, கம்பர், புதிய வால்மீகி ஆகிய மூவர் இராமாயணங்களின் வழிவந்த நூல்கள் ஆகும்.

கம்பராமாணத்தின் மற்ருேர் அருஞ் சிறப்பு அது ஒன்றே தமிழகத்தின் பண்டைய இசைமரபு, நாடக மரபுகளின் கூறுகளை இணைத்து, நாடகக் காப்பியமாக இயன்றது என்பதே.

கம்ப ராமாயணமும் திருக்குறளும்

கம்பராமாயண ஆர்வலரும் ஆராய்ச்சியாளரும் இவற்றைக் கண்டுணர்ந்து பரப்பினல் இந்திய இராமா

யணங்களில் கம்பராமாயணத்துக்கும், அதன்மூலம் இந்திய மொழிகளில் தமிழுக்கும் ஒரு தனிச்சிறப்புத் துலங்க வழி ஏற்படலாம். ஆனால் கம்பராமாயண ஆர்வம் இன்று சமஸ்கிருத ஆர்வமாகவும், தமிழ்ப்பண்பாடு மறைத்து ஆரியப்பண்பாடு போற்றும் ஆர்வமாகவுமே வளர்ந்து வருகின்றது.

கம்பராமாயணத்தின் இச்சிறப்புக்கள்கூடத் தமிழுக்கு தமிழகத்துக்கு வெளியே மிகுதியான பெருமை அளிக்க மாட்டா. அதைக் கையில்கொண்ட தமிழன் தமிழகத்திலேயே முனைப்பாகத் தமிழ்ப்பண்பு வளர்க்க இயலாது. தமிழகத்துக்கு வெளியிலும் தமிழ்ப்பண்பின் பிரதிநிதியாக விளங்க முடியாது. கம்பர்கால இலக்கியத்திலேயே கம்பராமாயணத்தைவிடப் பெரியபுராணமும், இரண்டையும் விட மூவருலாவும், கலிங்கத்துப்பரணியும் அச்சிறப்புக்கு மிகுதியான தகுதியுடையன. சமயத்துறையிலும் கம்பராமாயணத்தை விஞ்சிய தனித் தமிழ்ச் சிறப்புத் தேவார திருவாசகங்களுக்கும், திருநாலாயிரத்திற்கும் உண்டு.

கம்பர்காலத்துக்கு முற்பட்டு, சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், சங்க இலக்கியம் ஆகியவை தமிழ்ப்பண்பின் தலைக்கோயிலுக்கு ஏறிச் செல்லும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் படிகளாக விளங்குகின்றன.

திருக்குறள் அத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தலைக் கோயிலாகவும் தொல்காப்பியம் அத்தலைக்கோயிலின் தலைக்கோபுரமாகவும் விளங்குகின்றன என்னலாம்.

சீவகசிந்தாமணியும் பெருங்கதையும் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் (குண்டலகேசி,நீலகேசி,யசோதரகாவியம் போன்ற) பிற பண்டைத் தமிழ்க்காவியங்களும் இந்தியா கடந்து ஆசியாவெங்கும் சிறப்பாகவும், நாகரிக உலகில்

பொதுவாகவும் தமிழுக்குத் தனிப் பேராண்மையும் தனிச் சிறப்பும் தருவனவாகும்.

சங்க இலக்கியமும் தொல்காப்பியமும் கிரேக்க மொழியையும் சமஸ்கிருத மொழியையும் தாண்டித் தமிழுக்குப் பழம் பெருமையும் புதுச் சிறப்பும் அளிக்க வல்லன.

ஆனல் திருக்குறள் தமிழகத்துக்குத் தந்துள்ள, தருகிற, தர இருக்கிற சிறப்புக்குத் தமிழின் ஏனைய நூல்கள் அனைத்தின் தொகுதியும் ஈடுசெலுத்துவனவல்ல. அத்துடன் அதன் வருங்காலப் புகழ்வளத்தின் ஒரு சிறு பகுதியையே உலகம் இன்றுவரை கண்டுள்ளது என்னலாம்.

புகழ் மரபின் வரலாறு

தமிழகத்திலே தொல்காப்பியம் வழக்கில் தளர்வுற்ற காலம் உண்டு. இன்றைய மறுமலர்ச்சியில்கூட அது வெளிநாடுகளில் புகழ்க்கதிர் தோற்றுவித்துள்ளதேயன்றி, தமிழகத்தில் இன்றும் மறுமலர்ச்சியைத் தீண்டவில்லை. சங்க இலக்கியம் மறுமலர்ச்சிக் காலத்துக்கு முன்வரை நீடித்து மறக்கப்பட்ட காலம் உண்டு. சிலப்பதிகாரம் மறக்கப்பட்ட நூற்றாண்டுகள் இன்னும் மிகப் பல. இது போலவே சீவக சிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலிய எந்தத் தமிழ் நூலின் புகழ்மரபிலும் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகள் உண்டு.

ஆனல் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகள் எதுவுமின்றி, ஒரே நிலையில் என்றும் புகழ் வளர்த்துவந்துள்ள ஒரே நூல், திருக்குறள்! மணிமாலையில் மணிகளைக்கோத்த சரடுபோல், அது நூற்றாண்டுகடந்து நூற்றாண்டு, ஊழிகடந்து ஊழி தமிழர் வாழ்வையும் இலக்கியத்தையும் கோத்துள்ளது,

கோத்து வருகிறது! அத்துடன் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி, உலக முழுவதுமே அதன் புகழ் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிறது. இன்னும் வளர்ந்துவரும் என்பது உறுதி.

தொல்காப்பியத்தைப் போலவே, திருக்குறளுக்குத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மிகப் பழமைவாய்ந்த உரைகள் பல வழங்கின என்று அறிகிறோம். அவற்றுள் தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிமேலழகர், பருதி, திருமலையர், மல்லர், கவிப்பெருமான், காளிங்கர் ஆகிய பத்துப்பேரின் உரைகள் பெயரளவில் நம்மை வந்தெட்டி யுள்ளன. இவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையொன்றே பெரு வழக்காய் உள்ளது. மணக்குடவர், காளிங்கர், கவிப் பெருமான் உரைகள் போன்றவை ஒருசில வெளிவந்தும் அருகியே வழங்குகின்றன. பழையஉரைகளில் பலவும், புதிய உரை விளக்கங்களில் சிலவும் ஒருசேர, அண்மையில் தருமையாதீனத்தார் வெளியிட்ட பல்லுரைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இப்பழைய உரைகளும் புதிய உரைவிளக்கங்களும் நம் காலத்தில் எழுந்துவரும் பல்வேறு புத்துரைகளும் ஆராய்ச்சி நூல்களும் திருக்குறளின் இடையரு நீடித்த புகழுக்குச் சான்றுகளாகும்.

சங்ககாலத்திலிருந்து நம் காலம்வரை கவிஞர் பெரு மக்கள் கிட்டத்தட்ட எல்லாருமே வள்ளுவர் குறட்பாக்களை எடுத்தாண்டும், அவர் பெயரைத் தலைமேற்கொண்டும், அவர் புகழிலீடுபட்டுப் பாராட்டியும் வந்துள்ளனர். புலவரைப் புலவர் புகழ்ந்த இரண்டாயிர ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட இந்த நீடித்த மரபைத் தமிழிலோ, ஏனைய மொழிகளிலோ, எந்த ஒரு நூல்வகையிலும், நாம் எளிதாகக் காண முடியாது.

முன்பின் வாழ்ந்த சங்ககாலப் புலவர்கள் அதைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்களின் தொகுதியாகத் திருவள்ளுவ மாலை ஒன்றும் வழங்குகின்றது.

உலகளாவிய புகழ்

திருக்குறளின் பாக்களை முதலிரண்டு அடியாக உள்ளடக்கி அதன் விளக்கமாகப் பின்னடிகள் வகுத்து இயற்றப்பட்ட புகழ் நூல்களும் நிதிநூல்களும் தமிழில் பல.

மேனாடுகளிலும் கீழைநாடுகளிலும் திருக்குறள் கிட்டத் தட்ட எல்லாமொழிகளிலுமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. பல உலகமொழி களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல மொழிபெயர்ப்புகள் போட்டியிடுவதையும் காணலாம். தமிழகத்தில் கல்வி பரவாத இந்த நாட்களிலும் திருவள்ளுவர் திருக்குறளை எல்லா உலகமொழிகளிலுமாக வாசிப்பவர் தொகை, உலகில் தமிழர் தொகையைவிட மிகுதியாக இருத்தல் உறுதி என்னலாம்.

> ' வள்ளுவர் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
> வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு !'

என்று கவிஞர் பாரதியார் பாடியதன் வாய்மையை இச் செய்தியால் காணலாம்.

இந்தியப் பெரியாரும் சீனப் பெரியாரும் ஆங்கில, பிரஞ்சு, ஜெர்மன் அறிஞர்களும் ஒருதன்மையாகவே திருவள்ளுவரை உச்சி மேற்கொண்டு புகழ்ந்துள்ளனர். திருக்குறள் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற தலைசிறந்த நிதிநூல். முக்காலத்திற்கும் உரிய சமயப் பொதுநூல், சமயசார் பற்ற அல்லது சமயங் கடந்த ஒழுக்கமுறைநூல் என்று

அவர்கள் அனைவருமே அதை வாயார மனமாரப் போற்றி யுள்ளனர்.

கிரிஸ்தவ, இஸ்லாமியத் திருநூல்கள் மட்டுமே புகழ்ப் பரப்பில் திருக்குறளுக்கு இணையாகக் கூறத்தக்கவை. ஆனால் அவற்றின்பரப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அவ்வச்சமயச் சார்பே பெரிதும் உதவிற்று என்பதில் ஐயமில்லை. அத்துடன் அவற்றின் பரப்புக்கு ஆட்சியினத்தார் ஆற்றலும் துணைதரல் இயல்பு. இவற்றுக்கு மாறாகத் திருக்குறளுக்கு இத்தகைய சமயச்சார்பு இல்லை என்பது மட்டுமல்ல. அப்புகழ் வளத்தில் தமிழகத்தின் முயற்சி ஒரு சிறிதும் பங்கு கொண்டதன்று. தமிழினமும் உலகில் ஆட்சியினமாகவோ, ஆட்சியினத்தவர் சார்புடைய தாகவோ இல்லை.

தமிழக மறுமலர்ச்சிகூடத் திருக்குறளின்வெளிநாட்டுப் புகழைத் தூண்டுதலாகக் கொண்டுள்ளதேயன்றி, அதன் உலகப்புகழ் வளர்ப்பதில் இன்னும் இனியும் பங்கு கொள்ள வில்லை. தமிழினத்தின் வளர்ச்சி கருதியும், உலகபண்பாட்டு வளர்ச்சி கருதியுமே தமிழக மறுமலர்ச்சி அறிஞரும் கலைஞரும் அதில் இனி கருத்துச்செலுத்தவேண்டும்.

யாழின் உட்கீறல்

தொல்காப்பிய உரைகளுக்கும் தொல்காப்பியத் துக்கும் இடையே ஒரு நீடித்த இடைவெளி உண்டு. அது இடைவெளி மட்டுமல்ல, காலங்கடந்த பண்பாட்டு இடை வெளி. இது காரணமாக, தொல்காப்பியர் கால மரபுகளை உணரமாட்டாமலும், அவர் இலக்கண விதிகளின் பொருள் உணரமாட்டாமலும், உணர்ந்த விதிகளுக்கு இலக்கியத்தி லிருந்தோ உலக வழக்கிலிருந்தோ சான்றுகள் எடுத்துக்காட்ட மாட்டாமலும் எல்லா உரையாசிரியர்களும்

குழம்பியுள்ளனர். தெரிந்து குழம்பிய இக்குழப்பத்தை விடத் தெரியாமல் குழம்பிய குழப்பம் இன்னும் மிகுதி என்னலாம். கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் இலக்கணத்தைச் சமஸ்கிருத மொழியுடனும் இலக்கணத்துடனும் கொண்டு பொருத்தச் சமஸ்கிருத ஆர்வலர்களால் அரும் பெரும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மொழியின் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்தின் இந்த மரபுப் பிளவும் மரபுக் குழப்பங்களும் திருக்குறளையும் பாதிக்காமல் விடவில்லை. ஏனெனில் இருநூல்கள் வகையிலும் கி. பி. 3, 5-ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலமே மரபுப் பிளவுக்கும், 9-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலமே மரபுக்குழப்பதுக்கும் காரணமாயின. மொழியின் இலக்கணத்தில் முன்னைய மரபுப்பிளவு மிகுதியாயிருந்ததென்றால், வாழ்வின் இலக்கணத்தில் பின்னைய மரபுக்குளறுபடிக்கு மிகுதி இடமேற்பட்டது.

தொல்காப்பியத்தில் பிசி, அங்கதம், தொன்மை, தோல் முதலிய சொற்கள் மரபுப்பொருள் இழந்தபோது, கூடியமட்டும் சூத்திரத்தின் சொற்களையே உரையாசிரியர்கள் கிளிப்பிள்ளைகள் போலத் திருப்பித்திருப்பிக் கூறினர். அதனைத் தம் காலத்துக்குரிய புதுப் பொருள்களுடன் ஒட்டி மனநிறைவடைய அவர்கள் எண்ணவில்லை. ஆனால் திருவள்ளுவர் பயன்படுத்திய சொற்கள் மக்கள் வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலுமே புது மரபுகளால் புதுப் பொருள்கொண்டு பொருள் பிறழ்ச்சிக்கு எளிதில் இடம் தந்தன.

இரண்டு சொற்கள் வகையில் மரபுப் பிறழ்ச்சியை சமஸ்கிருத வழக்குச் சுட்டிகாட்டுகிறது.

'இறை' அல்லது 'இறைவன்,' 'பகவன்,' 'தெய்வம்' ஆகிய சொற்களைத் திருவள்ளுவர் ஒரே

பொருளில் வழங்கவில்லை என்பது தெளிவு. இறைவன் மன்னன் பெயராக வழங்காத இடங்களில், கால இடங் கடந்த நோக்கம் அல்லது குறிக்கோளாகிய கடவுளைச் சுட்டி இரண்டே குறட்பாக்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவை இருள்சேர் இரு வினையும் சேரா இறைவன் (குறள் 5), இறைவன் அடி சேராதார் (குறள் 10) ஆகிய இடங்களே.

நாட்டின் மன்னுயிர்களைக் காக்கும் அதன் ஒருமுக ஆற்றலாக மன்னன் விளங்குகிறான். அதுபோல மன்பதையுலகு காத்தோம்பும் ஒருமுக ஆற்றலே கடவுள். இக்கருத்தை "முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப்படும்" என்ற குறட்பா சுட்டிக்காட்டுவது காணலாம்.

பகவன் என்ற சொல் ஆதிபகவன் என முதற்குறளில் மட்டுமே வழங்குகிறது. தெய்வம் என்ற சொல் பல குறட் பாக்களில் (43, 50, 55, 619, 702, 1023) வருகின்றது. பரிமேலழகர் 'தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்' என்ற ஒரு குறளில் மட்டும் (குறள் 619) 'தெய்வத்தான்' என்பதற்கு ஊழ்வலியால் என்று பொருள்கூறி, மற்ற இடங்களிலெல்லாம் வாளா தெய்வம் என்றே உரை கூறினார். 'பகவன்' என்ற சொல்லுக்கும் அவர் பகவன் என்றே உரை கூறி யுள்ளார். ஆயினும் பாட்டின் குறிப்புரை முடிவில் 'இப்பாட்டில் முதற் கடவுளதுண்மை கூறப்பட்டது' என்று குறிப்பிட்டார்!

உண்மையில் பகவன் என்றசொல் கடவுட் கருத்தை விளக்கிய உலக ஆசான், கடவுட் பண்புகளைக் கொண்ட முதல்வன் என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது. சமஸ்கிருதப் பொருள் இதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

சமஸ்கிருத உரையாசிரியர்கள் பகவன் என்பதற்குக் 'கலியாண' குணங்களையுடையவன், அதாவது நற்குணக் கடல் என்றே பொருள்கூறினர். திருவள்ளுவரின் 'அற வாழி அந்தணன்' இதை நினைவூட்ட வல்லது.

தெய்வம் என்பதனை ஊழ் என்று பொருள் கொள்வது முற்றிலும் தவறல்ல, ஆனால் முற்றிலும் சரியுமல்ல. ஊழ் என்பது இயற்கையாற்றல், சமுதாயச் சூழல், காலச்சூழல் அல்லது உயிர்மரபு ஆகிய மூன்றன் தொகையே யாகும். பிற்காலத்தார் இறுதிப்பண்பையே வினைப்பயன் என்றனர். திருவள்ளுவர் கருத்துப்படி அது முற்பிறப்பின் பயனன்று, முந்திய தலைமுறையின் பயன். 'தெய்வம்' என்பது ஊழின் முதற் கூறாகிய இயற்கையாற்றல். எனவே தான் திருவள்ளுவர் அதை ஊழ், இயற்கையாற்றலின் உருவங்களான சிறு தெய்வங்கள், இயற்கையாற்றல் போல ஆற்றல் உடையவன் என்ற மூன்று பொருள்களில் வழங்கியுள்ளனர். இவ் வேறுபாடுகளைப் பரிமேலழகர் உய்த்துணர்ந்துள்ளார். ஏனெனில் சமஸ்கிருதத்தில் தெய்வம் (தைவம்) என்பதன் பொருள் இன்றும் 'தற் செயல் நிகழ்வு,' 'இயற்கையாற்றல்' என்ற இரண்டுமே. சமஸ்கிருத அகரவரிசை தரும் பொருள்கூட இவையே.

தமிழ் இழந்துவிட்ட முன்னைப் பொருளை முற்காலத்தி லிருந்தே தமிழிலிருந்து இச்சொற்களை மேற்கொண்ட சமஸ்கிருதம் இன்னும் காத்து வருகிறது.

சமஸ்கிருதம் பழம் பொருள் சுட்டிக் காட்டுமிடங்களில் பரிமேலழகர் ஏனைய உரையாசிரியர் கடந்து அவ்வப் போது தம் சமஸ்கிருதப் பேரறிவால் மெய்ப் பொருள் காண்கின்றார் அல்லது உய்த்துணர்கின்றார். சமஸ்கிருதம் பிற்காலத் தமிழ் மரபைப் பின்பற்றுகிற இடங்களிலேயும், பிற்காலச் சமஸ்கிருதக் கருத்துக்களைத் திணிக்கும்

போதுமே அவர் யாவும் பிறழக்காண நேர்கிறது என்று காணலாம்.

பரிமேலழகரின் பண்பு

பரிமேலழகர் பெருவழக்காகப் போற்றப்பட்டு வந்த தற்கு நேர்மையான காரணங்களும் உண்டு. இயல்பான காரணங்களும் உண்டு. முந்தியவை அவர் தனிப்பட்ட நற்பண்புகள் சார்ந்தவை. பிந்தியவை காலத் தளர்ச்சிக் கேற்ற அவருடைய அவலப்பண்புகள்!

அவர் தனிப்பட்ட நற்பண்புகளில் ஒன்று அவர் தீந்தமிழ் நடை. உரைநடையில் அவருக்கு ஒப்பான செறிவு, இனிமை, தெளிவு, நயம் ஆகியவற்றின் இணையை நாம் வெறெங்கும் காணமுடியாது. கவிதையில் திருக்குறளுக்கு இருக்கும் சிறப்பை உரைநடையில் தாம் பெற அவர் எண்ணினர் என்னலாம். அதை அவர் மிகுந்த அளவிலே பெற்று வெற்றி கண்டுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

கருத்தில் சமஸ்கிருதச் சாய்வாகவே இருந்தவர் அவர். ஆயினும் சொல்நடையில் வியக்கத்தக் முறையில் அவர் சீரிய தனித்தமிழ் நடை பேணினர்.

சமஸ்கிருதச் சார்பாக வலிந்து பொருள்கொண்ட இடங்கள் நீங்கலாகப் பிற இடங்களில், அவர் திருவள் ளுவர் உள்ளங்கண்டு அவர் சொற்போக்குப்படியே பொருள் நாடுவது காணலாம்.

தாம் கருதிய பொருளில் ஐயப்பாடு கண்டவிடத்தில், கூடியமட்டும் திருவள்ளுவர் சொல்லுக்கு மாறுசொல் தாரது சொல்வது அவர் வழக்கம். மேலே தெய்வம் என்ற சொல்லுக்கு அவர் உரை கூறியிருக்கும்முறை இதற்கொரு சான்று ஆகும். பிறவும் காண்டல் எளிது.

இச் சிறப்புக்கள் பரிமேலழகரின் அடிப்படைக் குறைபாட்டை மறுமலர்ச்சிக் காலத் தமிழரிடமிருந்து மறைக்கப் பயன்படவில்லை. திருவள்ளுவர் விலக்கியதாக அவரே உரைப்பாயிரத்தில் குறிப்பிடுகிற, சுமிருதிகளில் கண்ட கூறுகள் வழக்கு, தண்டம் ஆகியவை. அருவருப் பான இக் கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவர் கருத்துக் களுக்குப் பின்னணியாகவும், இடைப்பெய்தலாகவும், விளக்கமாகவும், அவர் தெரிந்தும் தெரியாமலும் புகுத்தி இடர்ப்படுகிருர். திருக்குறளில் காணப்படாத பெண் ணடிமை, பிறப்பு வேறுபாடு, சாதி வருண ஆசிரம மரபுகள், வெறுப்புத்துறவு, கொலை வேள்வி, சிரார்த்த முதலிய சடங்குகள் ஆகிய கருத்துக்களை அவர் வலிந்து திருக்குறட் கருத்துக்களுடன் பொருத்திக் காட்ட முயல்கிருர். இதில் அவர் கண்ட இடர்ப்பாடுகளும் தோல்விகளுமே மறுமலர்ச்சிஊழியை ஊக்கும் உயிர்விதை களாய் இருந்தன என்னலாம்

இந்நிலையிலும், சுமிருதிகள் முதலிய சமஸ்கிருத மரபுகள் திருக்குறளுக்கு மூலமாவன என்று தம் கால நிலைக்கொத்துப் பரிமேலழகர் கொண்டாலும், சிற்றறி வுடைய மாந்தர் இயற்றிய அவ்வேடுகளைக் காட்டிலும், தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவரது தெய்வத் திருக்குறள் மேம்பட்டதென்றே அவர் கருதியதாகத் தோற்றுகிறது.

சுமிருதி அடிப்படையில் அறம் (சமஸ்கிருதம்: தர்மம்) என்பது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூன்று கூறுடையது என்றும்; இவற்றில் வழக்கும் தண்டமும் காலதேய மாறுபாட்டுக்கேற்ப மாறுபவை என்றும்; அதனாலேயே திருவள்ளுவர் அவற்றை விலக்கி நிலையான பயனுடைய ஒழுக்கம்மட்டுமே கூறினரென்றும பரிமேலழகர் உரைப்பாயிரத்தில் கூறுகிருர். முடிவில், “இவற்றை

ஒழித்து, ஈண்டுத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரால் சிறப்புடை ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டது' என்கிருர்.

சமஸ்கிருதத்தைத் தெய்வமொழி எனக் கருதி யிருந்தவர் அவர். ஆனுல் சமஸ்கிருத சுமிருதிகளை அவர் அவ்வாறு கருதவில்லை. "அவற்றை அவர் மனித ஏடுக ளென்றே கருதினுர். ஆனுல் தமிழ் மனித மொழியானுலும், அதில் அறநூல் இயற்றிய திருவள்ளுவரை அவர் தெய்வப்புலவர் என்று கருதினுரென்பது தெளிவு.

சமஸ்கிருத புராண இதிகாச ஆர்வம் மேலிட்டு, சுமிருதி யார்வலர் ஆதிக்கம் வலுத்துவந்த காலத்தில், திருக்குறளுக்கு மறைமுகமான எதிர்ப்பும் புறக்கணிப்புத் திரையும் இருந்துவந்திருத்தல் இயல்பு. அத்தகைய காலத்தின் போக்கை 9-ம் நூற்றுண்டுக்குப்பின் வந்த வீர சோழியம், இலக்கணக்கொத்துப் போன்ற இலக் கணங்களும் சேனுவரையர் போன்ற உரையாசிரியரும் காட்டுகின்றனர். பரிமேலழகர் அவர்கள் சார்பில் நின்றே திருக்குறளுரையில் திருக்குறளுக்கு விளக்கம் செய்கிருர் என்னலாம். அவர் சமஸ்கிருதச் சார்புக்குக் காரணம் இதுவே. ஆனுல் அவருக்குத் திருவள்ளுவரிடம் இருந்த மதிப்பு, சேனுவரையருக்கும் இலக்கணக் கொத்து ஆசிரிய ருக்கும் தமிழ்மொழியில் இருந்த மதிப்பைவிடப் பெரிது என்பதில் ஐயமில்லை.

கதை மரபு

தொல்காப்பியத்தின் பெருமையைமறைக்க அகத்தியர் கதை மரபு பயன்பட்டது. அதுபோலவே திருக்குறளின் பெருமையைப் பொதுமக்கள் கண்களிலிருந்து மறைக்கவும், அறிஞர் கருத்தைக்கூட அதிலிருந்துதிருப்பவும் வள்ளுவர் கதைமரபு பயன்பட்டது.

வள்ளுவரைப்பற்றி அகச்சான்று புறச்சான்றுகளால் நமக்குத் தெரியக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்று கூறலாம். அவர் இயற்பெயர் இன்னதென்றுகூட நமக்குத் தெரியவில்லை. வள்ளுவர் என்பதே அவர் இயற்பெயரா, குலப்பெயரா, தொழிற்பெயரா என்று வரையறுத்துணர வகை எதுவும் கிடையாது. பிறப்பு, வளர்ப்பு, வாழ்க்கைபற்றிய நிலையும் இதுவே. ஆனால் இதைப்பற்றியெல்லாம் கதை மரபாளர் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் துணிந்து அவருக்கு ஒரு மனைவி கொடுத்தனர்—மனைவிக்கு வாசுகி என்ற பெயரும் கொடுத்தனர். அவருக்கு உடன் பிறந்தார்களாக அவ்வையார், உப்பை, உறுவை, வள்ளி, கபிலர், அதிகைமான் ஆகிய அறுவரை இணைத்தனர். இவர்களில் சிலர் பெயர்கள் கற்பனைப் பெயர்கள், மற்றவர்கள் திருவள்ளுவருடனோ, ஒருவருக்கொருவரோ தொடர்பு அற்றவர்கள். அது மட்டுமல்ல. அவர்கள் எவரும் திருவள்ளுவர்காலத்திலே வாழ்ந்தவர்களல்ல. அவருக்குப் பிற்பட்டவர்கள். ஆனால் இவை பற்றியும் கதை மரபாளர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் துணிந்து அவருக்குப் பகவன் என்ற பார்ப்பனத் தந்தையையும், ஆதி என்ற புலைச்சித் தாயையும் படைத்து, தம் கருத்துக்கேற்றதொரு புனைகதை கட்டினர்.

இக் கதையைத் தரும் புலவர் புராணம் கதைக்கு நாடகச்சுவை அளிக்கும் முறையில் கதையுடனிணைந்த பல தனிப்பாடல்களையும் தருகிறது. தவிர கதை மரபுக்கு ஒரு சான்றளிப்பதுபோல, 'கபிலர் அகவல்' என்ற பெயருடன் ஒரு நூல் உலவுகின்றது. அதன் ஆசிரியர் தம்மைத் திருவள்ளுவரின் உடன்பிறந்தார் என்று கூறுவதுடன், புலவர் புராணத்தின் கதையையும் கூறி, அதற்குச் சான்று பகர்கிறார். இவ்வளவும் செய்தபின் அவர் சாதி

முதலியவற்றை எதிர்த்துக் அவர்காலத்துக்கேற்ற சில சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் குறித்துச் செல்கிறார்.

கபிலர் அகவல் ஓர் இடைக்காலத்துச் சித்தர் பாடல் என்பதில் ஐயமில்லை. சித்தர்கள் முற்போக்கான கொள்கையுடையவர்களே. கபிலரகவல் கதை வழங்கிய காலத்தில் ஒரு சித்தர் கபிலர் வாய்மொழியாக அதைக் கூறினாராதல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் பிறப்பு வளர்ப்புக் கதை முற்றிலும் போலியானது என்பதற்கு நீண்ட ஆராய்ச்சி தேவையில்லை. பல் வேறுபட்ட நிலையில் விடப்பட்டு வளர்ந்து புகழ்பெற்ற அதிகைமானும் கபிலரும் அவ்வையாரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளை என்பதைக் கதை எழுதியவர் எப்படி அறிந்திருக்கக் கூடும் என்பதைக் கதை காட்டவில்லை. கபிலரகவல் தவிர மற்றக் கபிலர் பாடல்களிலிருந்து அவ்வையார் பாடல்களிலிருந்தும் அதை அவர்கள் அறிந்திருந்ததாகவோ, அறிந்து செயலாற்றியதாகவோ தெரியவில்லை. உண்மையில் அவர்கள் காலப் புலவர்கள் திருவள்ளுவர் புகழைப் பழம் புகழாகவே குறித்துள்ளனர்.

திருவள்ளுவர் அதிகைமானுக்கும் அவ்வையாருக்கும் கபிலருக்கும் காலத்தால் மிக முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றால் அம் மூவர் காலத்து அரசர்களுக்கு முற்பட்டவன் செங்குட்டுவன். அவனைப் பாடிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இரண்டும் அவர் பாடலையும் குறிப்பிட்டு அவர் புகழையும் நிலைநாட்டி விடுகின்றன.

திருவள்ளுவர் கதை மரபு வழங்கிய காலம் பிறமொழிப் புலவர்களுக்கும் இதே போன்ற கதைகள் வழங்கிய காலமே ஆகும். மலையாளக் கவிஞன் எழுத்தச்சனும் சமஸ்கிருதக் கவிஞன் காளிதாசனும் தம் மரபு, புலமை ஆகியவற்றைத்

தாமே குறித்துச் சென்றுள்ளனர். எழுத்தச்சன் தன்னை உயர்குடி நாயர் மரபினர் என்று கூறுகிறான். காளிதாசன் தன்னைப் புலவர் மரபில் வந்த பார்ப்பனப் புலவன் என்கிறான். ஆனால் கதை மரபுகள் எழுத்தச்சனைப் பார்ப்பான், இழிகுல நாயர் நங்கை மகன் என்கின்றன. காளிதாசனை உவச்சன், காளியருளால் வாயும் புலமையும் பெற்ற ஊமை மூடன் என்கின்றன.

திருவள்ளுவரின் மற்றொரு கதை மரபு திருக்குறள் அரங்கேற்றம் பற்றிய கதை. அதில் அரசனாகப் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியும் புலவர்களாகக் கபிலரும் இடைக் காடரும் இடம் பெறுகின்றனர். பிறப்பு வளர்ப்புக் கதையை மறுத்த சில ஆராய்ச்சியாளர்கூட இவ்வரசன் தொடர்பை ஏற்கின்றனர். ஆனால் கபிலர் பிற்காலப் புலவர். அவரைக் குறிக்கும் கதை மரபின் ஏனைய பகுதிகளும் பிற சான்றுகளின்று ஏற்புடையவை என்று கொள்ள முடியாது.

திருவள்ளுவமாலை என்ற பாடல் தொகுதி கதையுடன் பொருந்த அமையும் ஒரு நூலே. ஆனால் அதிலும் எல்லாக் காலப் புலவர்களும் இடம் பெற்றுள்ளனர். அரசன் உக்கிரப் பெருவழுதியும் இடம் பெறுகிறான். இது திருவள்ளுவமாலை அரங்கேற்றக் கதை மரபை உறுதி செய்வதற்கு மாறாக, அதன் போலித்தன்மையை விளக்கு வதாகவே அமைகிறது.

திருவள்ளுவர்பற்றிய மற்றொரு கதைமரபு ஏலேல சிங்கன் மரபு ஆகும். ஏலேலசிங்கன் அவரை ஆதரித்த வணிகச் செல்வனாகவும் அவர் அன்பு மாணவனாகவும் இருந்ததாக அம்மரபு கூறுகிறது. அவன் கடல் வணிகச் செல்வன். சோணாட்டிலிருந்து இலங்கைமீது படை

யெடுத்து அதை ஆண்ட ஏலாரா என்ற இலங்கையரசன் அவனே என்பர் சில ஆராய்ச்சியாளர். இதுபற்றி மேலே கூறுவோம்.

திருவள்ளுவர் பெயரால் சென்னை மயிலாப்பூரில் ஒரு கோயில் இருக்கிறது. அவர் மயிலையில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்று இதனடிப்படையில் பல ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். ஆனால் அவர் மதுரையில் வாழ்ந்து பாண்டியனிடம் வள்ளுவச் சாக்கையனாக உயர்பணியில் அமர்ந்திருந்தவர் என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர்.

கதைமரபு அவரை நெசவுத்தொழில் செய்தார் என்றும் குறிக்கிறது.

வள்ளுவர் காலம்

திருவள்ளுவர் காலம் இன்னது என்று நம்மால் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் சங்ககாலத்திலிருந்து இந்நாள் வரை எல்லாக் கால நூல்களும திருவள்ளுவர் பெயரைச் சுட்டிக்காட்டிப் புகழ்ந்தும், அவர் கருத்துக்களை எடுத்து வழங்கியும் அவரைப் பெருமைப் படுத்தியுள்ளன. திருக்குறள் சங்ககாலத்திலோ, அதற்கு முற்பட்டோ இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை இது தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகிறது.

திருக்குறள் பிற சங்க நூல்கள் கடந்து பெருமைபெற்ற பெரு நூல். ஆயினும் அது சங்க நூல்களில் ஒன்றாகவே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கத்தொகை நூல்களைப் பத்துப் பாட்டு என்றும், எட்டுத் தொகை என்றும், பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்றும் வகுத்துள்ளனர். இவற்றுள் திருக்குறள் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று வகுக்கப்பட்ட 18 நூல்களில் ஒன்று ஆகும்.

> "நாலடி, நான்மணி, நால் நாற்பது, ஐந்திணை, முப்
> பால், கடுகம், கோவை, பழமொழி, மாமூலம்
> மெய்ந்நிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பவே
> கைந்நிலையவாம் கீழ்க் கணக்கு"

'முப்பால்' என்ற பெயரால் இவ்வெண்பாவில் திருக்குறள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்கப்பாடல்களின் பெருந்தொகுதி இரண்டு அல்லது மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு உட்பட்டது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காவியக் கதையின் காலமும், காவிய காலமும் இதனை அடுத்ததே. ஆனல் சங்கப் பாடல்களில் சில அக்கால நூல்களுடன் தொகுக்கப்பட்டாலும், அக்காலத்துக்கு மிகவும் முற்பட்ட பழமையுடையன ஆகும். திருக்குறள் கடைச்சங்ககாலத்திய நூலாளுல், பெரும்பகுதி பாடல்களுக்குரிய இரண்டு மூன்றும் நூற்றுண்டுகளுக்கு மிக முற்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும்.

திருக்குறள் என்ற நூற்பெபரோ, அதன் ஆசிரியர் பெயரோ சுட்டியும் சுட்டாமலும் அவர் கருத்தை மேற் கொண்டு கூறிய கீழ்வரும் சங்ககாலப் பாடல்கள், சங்க காலத்தை அடுத்த சிலப்பதிகார மணிமேகலைக் குறிப் புக்கள் இதனைத் தெளிவுபடக் காட்டும்.

> செங்களம் துழவுவோன் சிதைந்து வேருகிய
> படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
> ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந்தனளே

—புறம் 278

ஒரு வீரத்தாயைக் குறிக்கும் இப்புறநானூற்றுப் பாடலில், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர், 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்ருேன் எனக்கேட்ட தாய்' என்ற குறட்பாவைக் கருத்திலும் சொல்லிலும் நினைவூட்டுகிருர்.

வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவே,
நிலம்புடை பெயர்வதாயினும், ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம் பாடிற்றே, ஆயிழை கணவ !

—புறம் 34

இப்புறநானூற்றுப் பாட்டில் ஆலத்தூர் கிழார், 'எந்நன்றி கொன்றோர்க்கும் உய்வு உண்டாம் உய்வில்லை, செய்நன்றி கொன்றமகற்கு' என்ற குறட்பாவின் கருத்தும் சொல்லும் தழுவியதன்றி, மேற்கோளாக எடுத்தாண்ட நூலை 'அறம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். இப்பாட்டுச் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியதாகும்.

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் குறள் நூலின் பெயரோ ஆசிரியர் பெயரோ சுட்டாமலே 'பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யில், தமக்கின்னா பிற்பகல் தாமேவரும்' என்ற குறளின் கருத்தைப் பொதிந்து கூறியுள்ளார்.

" முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறூஉம் பெற்றியகாண் "

—சிலப்பதிகாரம், 21-வது வஞ்சினமாலை 3-4

சோழன் நலங்கிள்ளியையும் அவன்கால நிகழ்ச்சிகளையும் எடுத்துரைக்கும் காவியம் மணிமேகலை. அது ஒரு குறட்பாவையே உட்பொதிந்து மேற்கோளாகக்காட்டி ஆசிரியரையும் 'பொய்யில்புலவன்' என்று சுட்டியுள்ளது.

" 'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை' என்ற அப்
பொய்யில் புலவரின் பொருளுரை தேறாய் !"

மற்றும் 'தெய்வந்தொழாஅள்' என்ற குறட்பாவின் திரண்ட கருத்து திருவள்ளுவருக்கே உரிய கருத்து என்ற இலச்சினைபொறித்த ஒன்றாகும். அதனை வலியுறுத்தும் இரண்டு பாடல்கள் (39, 16) கலித்தொகையில் உண்டு.

முதற் பாட்டில் (கலி 39) தலைவன் தலைவி தொடர்பு பற்றி ஊர் அலர் தூற்றுகிறது. தலைவி கவலைப்படுகிருள். ஆனல் தோழி அவள் உள்ளத்தை வேறு வகையில் திருப்பிக் களிப்பூட்டுகிருள். 'ஊர் எதுவேண்டுமானலும் பேசட்டும், நாங்கள் களிப்புறுகிருேம். இனி எப்போதாவது ஊரில் மழையில்லை என்ருல், நாங்கள் உன் உதவி பெறலாம். அந்தக் காலம் விரைவில் வரப்போகிறது' என்கிருள். இது கற்புடையவள் மழை பெய்யச் சொன்னல் அது பெய்யும் என்ற வள்ளுவர் கருத்தைக் காட்டுகிறது.

இரண்டாவது பாட்டில் தலைவன் பிரிவுபற்றிக் கவலைப்படும் தலைவிக்குத் தோழி வள்ளுவர் கருத்தை இன்னும் தெளிவுபடக் கூறுகிருள்.

'பாலையில் மழை பெய்விக்கும்படி மேகத்தையோ, வெப்பந்தணிக்க வீசும்படி காற்றையோ, வெயில் தணிக்கும்படி கதிரவனையோ வேண்டும் கற்பல்லவே நம் கற்பு. அங்ஙனம் வேண்டாமலே மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் நமக்குண்டு என்பதனல்தானே அத்தெய்வங்கள் பிரிவையும் அதனல் வரும் பசப்பையும் நம்மீது அனுப்பிப் பழி வாங்குகின்றன' என்று கூறுகிருள்.

கற்புடைய பெண்கள் மழை வருவிப்பர் என்ற கருத்துடன் கற்புடையவர் கணவனையன்றிப் பிற தெய்வங்களைத் தொழார் என்ற கருத்தும் இப்பாட்டில் ஊடாடி நிற்பது காணலாம்.

குறளின் கருத்தும் சொல்லும் பட்டுமன்றி, அதன் உலகளாவிய தனிச்சிறப்பும் கி. பி. 2, 3-ம் நூற்ருண்டு களிலேயே சங்ககால நூல்களில் பரவிவிட்டதைக் காண்கிருேம். ஆகவே அது 2-ம் நூற்ருண்டுக்கு மிக முற்பட்டதென்றும், அதன்பின் எல்லை கி. பி. முதல்

நூற்றாண்டு என்றும் நாம் காலவரையறை செய்யலாம். ஆனால் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுக்கு அது எவ்வளவு முற்பட்டது என்று பழமை எல்லை வகுக்கத்தக்க உறுதி வாய்ந்த சான்றுகள் நமக்கு எதுவும் கிட்டவில்லை. மறைமுகச் சான்றுகளையே நாம் தேடி ஆராயவேண்டும்.

பழமை எல்லை

திருவள்ளுவர் கதை மரபுகளில் ஏலேலசிங்கனுடன் அவர் நெருங்கிய தொடர்புடையவர் என்று குறிக்கப் பட்டது. கதை மரபு தவிரத் திருவள்ளுவருடன் அவனைத் தொடர்புபடுத்த எத்தகைய சான்றும் இல்லை. அரசரையோ வேளிரையோ பாடாமல், பிற்காலத்தவர் போல எத்தெய்வத்தைக்கூடப் பாடாமல், நடுநிலை நின்று தற்சார்புடன் அறமும் அன்பும் பாடிய பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டமுடைய அருட்சான்றோராகத் திருவள்ளுவர் விளங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏலேல சிங்கன் போன்ற ஒரு வணிகச் செல்வனைப் புரவலனாக மட்டுமன்றி மாணவனாகவும் கொண்ட ஒருவரிடம் நாம் இத்தகைய சார்பிலா அறிவுநிலையை எதிர்பார்க்கலாம்.

நம் அணிமைக்கால இணைசான்று ஒன்று கூறுவ தானால், புரட்சிகரமான புதுக் கருத்துக்களைப் பரப்ப முயன்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் கார்ல்மார்க்ஸை நாம் குறிக்கலாம். அவர் கருத்துக்கள் உலகில் நின்று நிலவ அவர் புரவலனாகவும் மாணவனாகவும் ஒருங்கே அமைந்த எங்கெல்ஸ் என்ற செல்வனே காரணமாயினன். ஒரு ஏலேலசிங்கனில்லாத திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும் ஒரு எங்கெல்ஸ் இல்லாத கார்ல்மார்க்ஸையும் கார்ல்மார்க்ஸின் நூலான ‘முதலீட்’டையும் ஒக்கும் என்று காண்பது எளிது.

ஏலேலசிங்கன் பெயர் கற்பனைப் பெயரன்று. தமிழக வாழ்விலும் தமிழகத்துக்கு வெளியே இலங்கையிலும் அவன் தன் புகழ் பொறித்தவனாகவே தோன்றுகிறான். ஏலேலசிங்கன் கடல் வணிகன் மட்டுமல்ல, கடல் மறவனாகவும் இருந்தான். கடல் மறவரைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்று வட இலங்கையில் அவன் தனி அரசு அமைத்தான். நாளடைவில் இலங்கை முழுவதையும் ஆண்டான். ஏலாரா என்ற பெயருடன் அவன் கி. மு 205 முதல் கி. மு. 161 வரை ஆண்டதாக இலங்கை வரலாறு குறிக்கிறது.

தமிழக மரபில் ஏலேலசிங்கன் துணிகர வீரத்தின் நினைவு ஆழப் பதிந்துள்ளது. இன்றளவும் கப்பல் தொழிலாளர் பாடும் கப்பல் பாட்டின் மெட்டு ‘ஏலேலோ’ என்றுதான் தொடங்குகிறது. இது ஏலேலன் புகழ்ப் பெயரே என்று கருதப்படுகிறது. இதனை வலியுறுத்தும் முறையில் “ஏழுகடல் கடந்தாலும் ஏலேலசிங்கன் கப்பல் திரும்பி வரும்” என்ற பழமொழியும் தமிழகத்தில் உலவுகிறது.

செல்வ வணிகனாயினும் கடல் மறவர் தலைவனானவன் ஏலேலசிங்கன். திருவள்ளுவர் போன்ற அருட் சான்றோரின் சுவடு அவன்மீது உண்டா என்று கேட்கத் தோன்றலாம். இலங்கை வரலாறு இதற்கும் சான்று பகருகிறது. அந்நாட்டின் பழவரலாற்று ஏடுகளை எழுதியவர்கள் புத்த நெறியினர், அதுமட்டுமன்று. புத்தநெறிச் சார்ந்த மடத்துத் துறவியர். ‘ஏலாரா’ தமிழனாயினும் புறச்சமயத்தவனாயினும், தமிழர்-சிங்களர் என்ற வேற்றுமை யின்றி, தன் சமயத்தார் புத்த சமயத்தார் என்ற வேற்றுமையின்றி இன்னலத்துடனும் நடுநிலையுடனும் அன்புள்ளத்துடனும் ஆண்டவன் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஏலேலசிங்கன் மரபு உறுதிப்படகூடுமானால் திருவள்ளுவர் காலம் கி. மு. இரண்டாயிரம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம, அதாவது அசோகன் காலத்துக்குச் சற்று பிற்பட்டது என்று கூறலாம்.

ஏலேலசிங்கன் மரபு திருவள்ளுவர் காலத்தைப் பழமைப்படுத்தும் மரபு அல்லவேயல்ல. உண்மையில் ஏலேலசிங்கனுடன் அவரைத் தொடர்புபடுத்திய கதைமரபு தவறானால், அவர் பழமை எல்லை இன்னும் முற்படச் செல்வதே இயல்பு. கடைச்சங்க மரபு அவருக்குத் தரும் புகழ் உரைநோக்க, அவர் கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்தவர் என்று கூறுவதே இயல்புக்கு மாறானது. கடைச்சங்க காலத்திலேயே அவர் புகழ் வளர்ந்தது. அவர் நூல் தொகைநூல்களில் இடம்பெற வழி வகுத்த காலமே இது என்று கூற இடமுண்டு.

சமய நடுநிலைப் பண்பு

எல்லாச் சமயத்தவரும் 'இது எம் நூல், இது எம் நூல்' என்று கூறுகிற, கூற விரும்புகிற நூல் உலகில் வேறு இல்லை. திருக்குறள் ஒன்றே. அதுமட்டுமன்று, 'கடவுள் உண்டு' என்பவர் மட்டுமன்றி, 'கடவுள் இல்லை' என்பவர்கூட உவந்து ஏற்கும் அருளருமை சான்ற பெருந் திருநூலாக அது அமைகின்றது,

திருவள்ளுவர் சமயச் சார்பற்றவர். ஆகையினாலே தான் இந்த நடுநிலையைக் காண்கிறோம் என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். இதுவும் மெய்ம்மையன்று. ஏனெனில் மெய்யாகவே சமயச் சார்பற்ற ஒரு நூல் சமயத்துக்கு எதிரானதாய் இருந்தால், அதனைக் 'கடவுள் இல்லை' என்பவர்தான் ஏற்கமுடியும். கடவுட் பற்றுடையவர் ஏற்க முடியாது. அது சமயத்தொடர்பே அற்றுக் கணக்கு

நூல், இயல்நூல் போன்றதாயிருந்தால், சமயவாணர் அதை 'இது எமது', 'இது எமது' என்று கூறவோ, கூறிப் பெருமையடையவோ முனையமாட்டார்கள்.

'திருவள்ளுவர் அருட் சான்றோர், ஆகவே எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவான அடிப்படையையே அவர் எடுத்தாண்டுள்ளார்' என்று திருக்குறளின் தனிப் புகழுக்கு நாம் விளக்கம் காணலாம்.

இதுவும் ஒருபுடை உண்மைமட்டுமே, முழு உண்மை யாகாது. தம் காலச் சமயங்களின் பொது அடிப்படையைத் தான் திருவள்ளுவர் எடுத்துரைத்திருக்கிறார் என்று கூற முடியும். நம்காலக் கிரித்தவநெறி, இஸ்லாமிய நெறிகளை அவர் முன்னறிந்து எடுத்துரைத்திருக்கிறார் என்று கூற முடியாது.

'எல்லாச் சமயங்களின் அடிப்படையும் உண்மையில் ஒன்றே. ஆகவேதான் அந்நாளைய சமயங்களின் அடிப் படையாக வள்ளுவர் வகுத்த பண்புகள் இந்நாளைய சமயங்கள் உட்பட எல்லாவற்றின் அடிப்படையாக விளங்குகிறது' என்றுநாம் மேற்கண்ட கூற்றைத் திருத்திக் கொள்ளலாம்.

இக்கருத்தின் மூலம் திருவள்ளுவரின் உள்ளத்தை நோக்கி நாம் ஒரு படி முன்னேறுகிறோம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் இதில் ஓரளவு உண்மை உண்டு. ஆனால் அது முழு அளவில் உண்மையன்று. காலதேயச் சுவடுகள் திருவள்ளுவர் நடுநிலைமீது பொறிக்கப்படாமல் இல்லை. காலம் கடந்த தனித் தன்மையின் சுவடுகளும் அவரிடம் உண்டு. அவர் பெருமையில் இவைகளும் பகுதிகளேயாகும்.

காலதேசச் சுவடுகள்

திருவள்ளுவர் புகழும் பெருமையும் காலதேசங் கடந்தவை. ஆனால் கருத்திலும் உரையிலும் காலதேசச் சுவடுகள் இல்லாமலில்லை. அவற்றில் பொதுப் பண்பாகக் காணப்படும் செய்திகளிலேயே தனிச் சிறப்புக்கள் உண்டு.

கொல்லாமையைத் திருவள்ளுவர் உச்சிமேற் கொள்கிறார். இது சமணநெறிக்கே முழுவதும், புத்த நெறிக்குப் பேரளவும் சிறப்பான கருத்து. இக்காலச் சைவத்துக்கும் வைணவத்துக்கும் அது அடுத்தபடியாகப் பொருந்தும். கிரித்தவ இஸ்லாமிய நெறிக்கும் அது பொதுவகையில் பொருந்துமாயினும், அப்பொருத்தம் தொலைப் பொருத்தமே. ஆரியவேத நெறிக்கு அது இன்னும் மிகுதியான தொலைத் தொடர்புடையது என்னலாம், ஏனெனில் வேள்வியில் கொலையை ஒரு சமயக் கடமையாக்கிய சமயம் அது ஒன்றே.

இக் கருத்துக்கொண்ட குறட்பாக்களின் உரை விளக்கங்களில் பரிமேலழகர் பாம்பு வளைந்து நெளிவதுபோல நெளிந்து வலிந்து வேள்விக்கு ஆதாரம் தேடுவது காணலாம். கொல்லாமைபற்றிய பகவத்கீதையின் பகுதி இதே வகையில் திருக்குறட் கருத்தையும் கூறிப் பரிமேலழகர் நெளிவையும் மேற்கொண்டுள்ளது. பகவத் கீதை பரிமேலழகருக்கு முற்பட்ட நூல் என்று அறியாதவர்கள் பரிமேலழகர் உரைதான் பகவத்கீதைக்கு வழி காட்டிற்றோ என்று கருதிவிடக்கூடும்!

பற்றறுத்தல், துறவு, நிலையாமை ஆகிய கருத்துக்கள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவாயினும், கீழ்த்திசைச் சமயங்களுக்குச் சிறப்பு வகையில் பொருந்துபவை,

மானம், ஈகை, விருந்தோம்பல் ஆகியவை உலகுக்குப் பொதுப் பண்புகளாயினும், தமிழகத்துக்குச் சிறப்பு வகைப்

பண்புகளாய் அமைபவை. 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்ற கருத்தும் அத்தன்மையதே.

வரைவின் மகளிர், கள்ளாமை, சூது ஆகியவை வள்ளுவர் தனிப்படக் குறிப்பிட்டுத் தாக்கும் தீங்குகள். இவை எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருத்தமாயினும், ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாய வளர்ச்சிப்படியைக் காட்டுவன, அப்படியை உலகம் இன்னும் கடந்துவிடவில்லை.

வானவர், மேலுலகம், இந்திரன், தாமரைக் கண்ணன், செய்யவள், தவ்வை ஆகிய சொற்கள் குறித்த மரபுகள் தேசவழக்கு மட்டுமன்றி, கால வழக்காகவும் எழுந்தவை.

'பெண்வழிச்சேறல்' என்ற அதிகாரம் ஓரளவு காலச் சுவட்டைக் குறிப்பதாகலாம். சிலர் இங்கே 'பெண்' என்பது பொது மகளிரைக் குறித்தது என்று கருதலாம். ஆனால் குறட்பாக்கள் 'இல்லாள்', 'மனை' என்ற சொற்களையே வழங்குகின்றன. முனைவர் வரதராசனார் முற்போற்குக் கருத்துக்களை இதில் காண முடியாமல் உளைவுறுகின்றார். இப்பகுதியை காலத்தின் சுவடு என்றே கொள்கின்றார். இது காலத்தின் சுவடு என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதே. ஆனால் திருவள்ளுவர் பெண்மைக்குத் தரும் உயர்வு மேனாட்டினரும் இன்று தராத ஒன்று. எனவே இங்கே வள்ளுவர் பெண்ணுக்கு இழுக்கம் கூறுவதாக எண்ணுதல் பொருந்தாது. பெண்ணுக்குப் பொதுக்கடமை புறம், சிறப்புக்கடமை அகம்; ஆணுக்குப் பொதுக்கடமை அகம், சிறப்புக்கடமை புறம் என்ற பாகுபாட்டையே இவ்வதிகாரம் வற்புறுத்துகிறது என்பது தெளிவு.

திருவள்ளுவரின் பொதுப்பண்பை இந்தக்கால தேசச் சுவடுகள் கெடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் இச்சுவடுகள் அப்பொதுப் பண்பின்மீதே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருவள்ளுவருக்குத் தனிப் பண்புகளும் உண்டு. ஆனால் இவைகள் பொதுப் பண்பு, காலதேசப் பண்புகளுக்கு மாறுபட்டவையல்ல. ஏனெனில் அத்தனிப் பண்புகளும் அவ்விரண்டின் மீது கட்டி எழுப்பப் பட்டவையே.

தனிப் பண்பின் தடம்

கொல்லாமை நெறி சைவ, வைணவங்களை விடப் புத்த சமண நெறிகளுக்குச் சிறப்புரிமை யுடைய தென மேலே கூறினோம். ஆனால் இது மேலீடான உண்மை. முழு உண்மையன்று. அதன்மீது திருவள்ளுவரின் தனிப் பண்பின் இலச்சினை என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சமணருக்கும் புத்தருக்கும் மட்டுமன்றி மற்ற சமயத்தவர்களுக்கும் அது ஒரு கோட்பாடு. தனி உயிர் உலகக் கட்டிலிருந்து விடுபட்டுத் தனி விடுதலை (மோட்சம்) அடைவதற்கு அது ஒரு படியாகவே அச் சமயங்களில் அது கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் திருவள்ளுவருக்கு அதுவே அவர் கோட்பாட்டின் அடிப்படை.

அது தனி விடுதலை கோரவில்லை. உலகப் பொது நலனும் உயிர்ப் பொது நலனும் ஆக்கமுமே நோக்கமாகக் கொண்டது. இன்பமே அதன் குறிக்கோள்.

கொல்லாமை அன்பின் அடிப்படை. அன்பு அறத்தின் அடிப்படை. அறம் பொருளின் அடிப்படை. பொருள் இன்பத்தின் அடிப்படை. இதை இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால் தனி மனிதன் வாழ்வு, பொது மனித அதாவது சமுதாய வாழ்வு இரண்டிற்கும் இன்றியமையா அடிப்படையான நிலத்தளம் கொல்லாமை. அவற்றின் சுவர்கள் பல்வகை அன்பு நிலைகள். பல்வகை அன்பு நிலைகளையும் இணைக்கும்

வாயில்கள், பல கணிகளே அருள். இவை இரண்டும் சேர்ந்ததே அறம். இவற்றின்மீது இவற்றின் பாது காப்பாக அமையும் கூரையே பொருள். கட்டடத்தை வாழ்க்கைக் களமாக்க உதவும் காற்று முதலிய வாய்ப்புக்களே இன்பம்.

திருவள்ளுவரின் தனிப் பண்பின் பொறிப்பு இல்லாத கூறு திருக்குறளில் இல்லை என்னலாம். கொல்லாமை யையும் அன்பையும் அறத்தின் இன்றியமையா அடிப் படையாகக் காட்டிய வள்ளுவர் அதுபோலவே கல்வியையும் கல்வியை வகுக்கும் அரசையும் பொருளின் இன்றியமையா அடிப்படையாகக் காட்டினர். கற்றார் உயர்ந்தவர், கல்லா தவர் தாழ்ந்தவர் என்பதே உலக முழுவதும் நீதி வகுத்தவர் கோட்பாடு. திருவள்ளுவரோ கல்வியை மனித இனத்தின் அறிகுறியாக்கி, மனித இனத்தின் இன்றி யமையாப் பொதுவுரிமையாக்கி, அது இல்லாத மனிதன் மனிதனல்ல என்றார். ஆண்களுக்கு மட்டுமே கல்வியுரிய தென்னும் பரிமேலழகர் கருத்துக்கும், ஆரியக் கருத்துக்கும் இது முற்றிலும் நேர்மாறானது. தற்காலக் குடியாட்சியும் பொதுவுடைமையும்கூட இன்னும் கூற முற்படாத அளவில் வள்ளுவர் கல்வியை மனித இனத்தின் குறைந்த அளவு தகுதியாக்கி, அது இல்லாதவர் கண்ணற்றவர், விலங்கு என்று பழித்தார்.

நம் தாய்மார்கள் விலங்குகள்தான் என்று யாருமே சொல்லமாட்டார்கள். ஆனால் வள்ளுவர் கருத்துப்படி, நாம் தாய்மார்களை விலங்குகளாக நடத்துவது மட்டுமல்ல, விலங்குகளாகவே ஆக்கி வைத்திருக்கிறோம் என்னலாம். அவர்கள் பெறும் பிள்ளைகளும் பெரும்பாலும் விலங்கு களாய் இயங்குவதில் வியப்பில்லை!

பெண்களுக்குத் திருவள்ளுவர் கொடுத்த உயர்வும் பொறுப்பும் மிக மிகப் பெரிது. பெண்களையே அவர் அறிவின் திருவுருக்களாகக் கண்டார். 'சிறுவயதில் தாய் தந்தையருக்கும், மணமானபின் கணவனுக்கும், பின்னர் மக்களுக்கும் கட்டுப்பட்டவள் பெண்' என்ற ஆரியக் கருத்துக்கு நேர் மாருக, அவர் 'பெண்தான் தன்னையும் காக்கவேண்டியவள், கணவனையும் காக்கவேண்டியவள். உலகின் பண்பையும் அவளேதான் காக்கவேண்டும்' என்ருர். தற்காலத்தில் நாம் கடவுளுக்குக் கொடுக்கும் சிறப்பு இதைவிடக் கூடுதலன்று. 'தெய்வந் தொழா அள்' என்று அவர் கூறியதன் குறிப்பு இதுவே.

இது ஆரியக் கருத்துக்கு நேர்மாறுபட்டது. ஆனல் இது மேனுட்டினர் கருத்துமன்று. சமஉரிமை என்ற பெயரால், ஆணின் அடாப்பழிகளுக்கு அவர் பெண்ணைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. பெண்ணுக்குக் காதல் தரும் இயற்கைப் பாதுகாப்பையும், கற்புத்தரும் சமூகப் பாதுகாப்பையும் உரிமையாக்கினர். ஆனல் இது ஆரிய அறிஞரும் இஸ்லாமிய சமுதாயமும் கட்டமைத்த சிறைக்காப்பன்று.

'சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும்? மகளிர்
நிறை காக்கும் காப்பே தலை'

என்று பெண்டிர் நிறைக்குக் காப்புரிமை அளித்து அதற்குப் பெண்டிர் 'கற்பு' என்னும் திண்மையை அரணுக்குகிருர்.

குடிமை, சான்ருண்மை, பண்புடைமை முதலியன இக் கற்புநெறியின் சமுதாயப் பாதுகாப்புகளேயாகும்.

'எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு'

'இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு'

முதலிய குறட்பாக்கள் இன்றுவரை உலக இலக்கிய மெங்கும் காணப்படாது திருவள்ளுவரின் தனி இலச்சினே பெற்ற கருத்துக்களாகும்.

தமிழகப் பின்னணி

திருக்குறளைப் பொதுமறை, உலகப் பொதுமறை என்றும், திருவள்ளுவரை உலகப் பொது அறிஞர் என்றும் பாராட்டுவதுண்டு. ஆனல் அதுவே தமிழ் மறை என்பதையும் அவரே தமிழ்ப்பண்பை முக்காலத்துக்கும் உரியதாக வகுத்தவர் என்பதையும் நாம் மறந்து விடல் தகாது.

திருவள்ளுவர் உலகுக்குரியவர், அவர் தமிழரிடையே பிறந்து தமிழில் திருக்குறள் எழுதநேர்ந்தது தமிழர் நற்பேறு என்று யாராவது கூறினல், வள்ளுவரைப் பாராட்டிய அளவில் அது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே. ஆனல் அதை அப்படியே உண்மையாகக் கொள்வது தமிழுக்குப் பெருமையோ, நேர்மையோ ஆகாது. அது உண்மையும் அல்ல.

தெலுங்கர் தமிழரை 'அரவர்' என்பர். இதற்கு உண்மையான தோற்றமூலம் தெலுங்கு நாட்டின் தென் எல்லேயிலும், தமிழகத்தின் வட எல்லேயிலும் இருந்த மக்களும் நாடும் அருவாளர் என்றும், அருவா நாடு என்றும் முன்பு வழங்கப்பட்டதேயாகும். இதனே உற்றுக் காணுத நிலேயில் அறிஞர் கார்டுவெல் அதை 'அறவர்', நீதிக் கோட்பாட்டாளர் என்று கூறுகிறுர். இது சொல்லாராய்ச்சி முறையில் சரியல்லவாயினும் தமிழர் பண்புக்கு பொருந்துவதேயாகும்.

ஆனால் கால்டுவெல் ஓரளவு வேடிக்கையாகத் தெலுங்கர் சிலர் கூறும் வேறு பொருள்களையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அரவம் அல்லது ஓசை என்பதன் சமஸ்கிருதப் பதம் ரவம். சமஸ்கிருதத்தில் அரவம் இதன் எதிர்மறை. ஓசையில்லாதது அல்லது இனிமையாக இல்லாத ஓசை என்பது அதன் சமஸ்கிருதப் பொருள். இது குறும்பினால் புனைந்துகொண்ட பொருள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இன்னொரு விசித்திரப் பொருளும் தரப்படுகிறது. இது அரவர் அறநூலுடையோர் என்பதை ஏற்கின்றது. ஆனால் தமிழரிடம் ஒழுக்க நூல் நிறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் தமிழரிடம் ஒழுக்கம் குறைவாயிருப்பதே, அவர்களைத் திருத்த ஒழுக்க நூல்கள் மிகுதி தேவையாயிருந்தன என்று கூறப்படுகிறதாம்!

இக்காரணங்கள் அறிஞர் ஆராய்ச்சி முடிபுகளல்ல. அயல் வீட்டாரைப்பற்றி ஒவ்வொரினத்தவரும் கூறும் நகைச்சுவைக் குறும்பு கலந்த பொதுப்பேச்சேயாகும். ஆனால் உலகில் பலரிடம் நிலவும் ஒருதப்பெண்ணத்தையே இது பெருக்கிக் காட்டுகிறது என்னலாம்.

திருக்குறளின் பெருமை பேரளவில் திருவள்ளுவரின் பெருமை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அது திருவள்ளுவர் காலத்துடனே தமிழகத்துடனே தொடர்பற்ற, திருவள்ளுவரின் தனிப்பட்ட, துண்டுபட்ட, தமிழ்ச்சூழலுடன் தொடர்பற்ற பெருமையன்று. அவர் கால தேசச்சுவடுகளும் பொது உலக அடிப்படையும் தரும் படிப்பினைகளைக் கூர்ந்துகவனித்தால் இது விளங்கும்.

'திருவள்ளுவரது திருக்குறளின் பெருமையில் ஒரு பெரும் பகுதி தமிழகத்தின், தமிழினத்தின் பெருமை; ஒழுக்க ஆர்வமிக்க, உயிர் ஒழுக்கப்பண்புடைய ஓர்

இனத்திலேயே உலகம் வியக்கும் உயர் ஒழுக்க நூலாகிய திருக்குறள் தோன்றிற்று என்பதை வற்புறுத்திய முதற் பெரியார் அறிஞர் ‘போப்’ ஆவர்.

திருக்குறளுக்கடுத்தபடி, தமிழர் வேதம், வேளாண் வேதம் என்ற சிறப்பிக்கப்பட்டது நாலடியார். ‘நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி’ என்ற பழமொழி அதன் சிறப்பைக் காட்டும். வெங்கதிர், தண்கதிர் போன்ற இவ்விரண்டு நூல்களன்றி இன்னா நாற்பது, இனியது நாற்பது முதலாக நீதிநெறி விளக்கம், ஆத்திச்சூடி கொன்றைவேந்தன் ஈறாகத் தமிழின் அற நூல்கள் எண்ணற்றவை.

திருக்குறளின் மிகப் பல உயர் கருத்துக்களுக்கு விளக்கமும் இணையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படல் அரிதன்று.

‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன்

—புறம் **134**

என்ற உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியர் கருத்தும்,

“....................யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல ; நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்”

—பரிபாடல் **5**

என்ற கடுவன் இளாவயினனார் உயர் அவாவும்,

உண்டால் அம்ம இவ் உலகம் !......
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே !

—புறம் **182**

என்ற இளம்பெரு வழுதியின் கருத்தும்,

நெல்லும் உயிரன்றே, நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர் தலை உலகம்

—புறம் 186

என்ற மோசிகீரனாரின் மெய்ம்மையும் திருக்குறளின் உயர் கொடுமுடியை எட்டிப்பார்ப்பவை என்று தட்டாமல் கூறலாம்.

வள்ளுவர் களர் நிலத்தில் எதிர்பாரா வகையில் தோன்றிய கரும்புமல்லர், சம வெளியில் திடுமென எழுந் தோங்கும் கொடும்பாறையும் அல்லர். அவர் தமிழக நன்செயில் விளைந்த நற்பயிர், தமிழ்ச் சங்க இலக்கிய மென்னும் இமயத்தின்மீது உயர்ந்த எவரெஸ்டுக் கொடு முடி! அவர் பெருமையின் அடிப்படை தமிழகத்தின் பெருமை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

காலத்தில் முதிர்ந்த கனி

திருவள்ளுவர் திருக்குறள் தமிழகத்தின் விளைபயன். ஆனால் அது தமிழினத்தின் தனிப்பயன் மட்டுமே. தமிழகம் தட்டுக்கெட்டு இழிபண்புகளுடன் கலப்படமாகிப் பண்பு குன்றிய காலம் அதைப் போற்ற மட்டும்தான் முடிகிறது. அதன் வழி நின்று அத்தகு புகழ்நூல் தோற்றுவிக்கவோ, அதன்மீது புது வளர்ச்சி பெறவோ, அதன் புகழ் வளர்க்கவோகூட முடியவில்லை. அது நாட்டின் விளைவு மட்டுமல்ல, காலத்தின் விளைவுமாகும் என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

திருக்குறளை அடுத்து, திருக்குறளுக்கு இணையான நூல்களை, திருக்குறளின் அருகு நின்று போட்டியிடக் கூடிய கருத்துக்களைத் தற்கால மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் காணும் அளவைவிடக்கூடச் சங்ககாலத்திலேயே மிகுதி யாகக் காண்கிறோம். மறுமலர்ச்சிக்காலக் கருத்துக்களுக்கு

ஓரளவு மேலை நாட்டுத் தொடர்பு காரணமாகலாம். ஆனால் இதுகூடச் சங்க இலக்கியப் பண்பை அணுக அதற்கு இன்னும் துணை தந்துவிடவில்லை என்னலாம்!

திருக்குறளுடன் ஒப்பிடத்தக்க சீரிய சங்க இலக்கியக் கருத்துக்களில் சில மேலே தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றுடன் கல்விபற்றிய நாலடியாரின் கீழ்வரும் பாட்டும் குறிப்பிடத் தக்க கருத்து நயம், சொல் நயம் உடையது.

> கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள்சில;
> மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்
> ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பவே, நீரொழியப்
> பாலுண் குருசில் தெரிந்து.

ஆனால் சங்க இலக்கியமோ, அதனுடன் ஒட்டிய கால நூல்களான சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகிய காவியங் களோ திருகுறளிற் கண்ட முழுநிறை பெருமைக்கு ஒரு சிறிதும் ஈடாகமாட்டா. நம் காலத்தைவிடக் கம்பர் காலம் எவ்வளவு வளமுடையதோ; அவ்வளவு கம்பர் காலத்தை விடத் தேவார காலமும்; தேவார காலத்தைவிடச் சங்ககாலமும்; சங்ககாலத்தைவிடத் திருக்குறள் காலமும் வளமுடையன என்னலாம்.

இலக்கிய முறையில் மட்டும் இதனைக் காண்பதோ கண்டு விளக்குவதோ எளிதன்று. ஏனெனில் அது கலைப் பண்பின் உலகளாவிய முழுநிறை ஆராய்ச்சி ஒன்றினாலேயே முடிவது. வரலாற்றுச் சார்பான இரு பண்பாட்டு விளக்கக் கூறுகள் இதனைச் சுட்டிக் காட்டப் போதியன.

நம் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் காலமும் இடமும் வென்ற நிலவூர்தி, நீர்வூர்தி, வான ஊர்திகள், பத்திரிகை, அச்சு, அஞ்சல் முதலிய பல வாய்ப்புக்கள் நமக்கு உள்ளன.

ஆயினும் நம் தமிழகத்தின் கல்வி நிலை நேற்று நாகரிகம் பெற்ற நாடுகளும், முந்தாநேற்று நாகரிகம் பெற்ற நாடுகளும் கண்டு நகைக்கும் திறத்ததாய் உள்ளது கற்றறிந்தவர்களல்ல, எழுதவாசிக்கத் தெரிந்தவர்களல்ல கையொப்பமிடத் தக்கவர்கள்கூட அல்ல, கையொப்ப மிடும்பாவனையில் கோலமிடத் தெரிந்தவர்கள்தான் இன்று நம்மிடையே 100-க்கு 15 பேர். இதுவும் 150 ஆண்டுக் கால ஆங்கில ஆட்சி முடிவில்! இத்தொகையில் எல்லா மாவட்டங்களும் ஒத்த இடம் பெறமாட்டா என்பதும், ஒன்றிரண்டு குலத்தினர், அவரினும் உழையாத ஒரு சிறு பான்மை வகுப்பினரே இடம்பெறுவர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்க நிலைகள்.

இன்று நம் பெண்டிர்நிலையோ கேட்க வேண்டியதில்லை. நாட்டில் ஆடவர் விழுக்காடுகூட, உயர் வகுப்பில் அவர் களுக்குத் தேருது.

கம்பர் கால நிலையை இதனுடன் ஒப்பிட நமக்கு வாய்ப்பில்லை, அந்நாளைய விழுக்காட்டை நாம் அறிய முடியாது. ஆனால் அது சோழப் பேரரசர் காலம். கவிச் சக்கரவர்த்தியின் காலம். அந்தச் சக்ரவர்த்திகளுடன் போட்டியிடும் ஓர் அவ்வையார், அவருக்குக் குறையாத கல்வியறிவுடைய பிறமாதரசியர் இருந்தனர். இது இன்றைய தமிழகத்தில் காட்டமுடியாத ஒன்று என்று கூறத் தேவையில்லை. பிற நாடுகளில்கூட அரிதான நிலையே இது!

கம்பராமாயணம், தேவார திருவாசகங்கள் உயர் வகுப்பினருக்காக, புலவருக்காக எழுந்த இலக்கியமல்ல. பள்ளி மாணவருக்காக எழுந்த இலக்கியம் கூட அல்ல. பொது மக்களிடையே சமயப் பிரசாரத்துக்காக எழுந்தவை அவை.

இதனால் இன்றைய கல்வி நிலையைவிட அன்றைய நிலை உயர்ந்ததென்பதை உய்த்தறியலாம். மதிப்பீட்டைக் குத்தாயமாகக் கூறுவதானால், இன்றைய 100-க்கு 15 விழுக்காடு அன்று கட்டாயமாக 45 விழுக்காடாவது இருக்கக்கூடும் என்னலாம்.

சங்க நூல்களால் அக்காலத்துத் தலைசிறந்த பாடல்கள் பாடிய புலவர்களுள் ஒரு பகுதியினரை மட்டுமே நாம் அறிகிறோம். கிட்டத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலுள்ள புலவர்களாக இவ்வகையில் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களைக் காண்கிறோம். அதுமட்டுமோ? அவர்கள் அன்றைய தமிழகத்துக்குப் பிரதிநிதிகளாக அமைந்தது போலத் தமிழகத்திலோ பிறநாடுகளிலோ இன்றுவரை எங்கும் ஒரு சிறிதும் அமைந்ததில்லை. ஏனென்றால் பெயர் ஊர் தெரிந்தவரிடையிலேயே இன்றைய தமிழகத்தின் எல்லா மாவட்டத்தின் புலவர்களையும் காண்கிறோம் எல்லா நகரங்களின் புலவர்களையும், எல்லாப் படியிலுள்ள சமுதாய, தொழில் வகுப்புக்களைச் சார்ந்த புலவர்களையும் காண்கிறோம். பெண்பாற் புலவர்களிலும் இதுபோல முழு நிறை பிரிதிநிதித்துவம் உடைய முப்பத்தொரு புலவரை—முதற்புலவர்களான ஒளவையார், காக்கைபாடினியார் உள்ளிட்ட புலவரைக் காண்கிறோம்.

சங்க காலக் கல்விநிலைமையைக் குத்தாயகமாக மதிப்பிட்டால், அது இன்றைய 15 விழுக்காடல்ல, கம்பர் கால 45 விழுக்காடல்ல, 65 விழுக்காட்டுக்குக் குறையாமல் இருக்குமென்னலாம்.

இது தற்செயலாக நேர்ந்த முன்னேற்றமல்ல, முத்தமிழ் வேந்தரும் சங்கமும் குடியாட்சி மரபுகளும் இணைந்து செய்த செயல்களாகும்.

இதே முன்னேற்றத்தை—இன்றைய தமிழகம் மட்டுமன்றி, மேனுடுகள்கூடக் காணுத முன்னேற்றத்தை—கலை இயல்கள், செல்வநிலை, வாணிகம், உழவு, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றிலும் காணலாம்.

சங்க இலக்கியமும் சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளும் பெருங்கதையும் இப்பண்பாடுகளை நமக்குக் கண்ணுடி போல் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

திருவள்ளுவர் காலத் தமிழ், தமிழின, தமிழகப் பண்பாடு அக்காலப் பண்பாடுதான்—ஆனால் அது இன்றைய தமிழகப் பண்பாட்டிற்கோ, இன்றைய மேனுட்டுப்பண்பாட்டிற்கோ குறைந்தது ஒன்றல்ல — பலவகையில் அவற்றை விஞ்சியதேயாகும். ஆராய்ச்சியாளர் இவற்றை எடுத்துக் கூருமலில்லை. கூறுபவர் கேட்பவர் சூழலால் அது ஒப்பீட்டு முறையில் அளவிடப் படாமல் போகிறது என்னலாம்.

பழமை எல்லை

திருவள்ளுவர் காலச்சூழலை மட்டுமன்றி, அதன் பழமை எல்லையையும் சுட்டிக் காட்டும் இன்னொரு வாழ்வுக் கூறு சமயநிலை ஆகும்.

இந்திய மொழிகளில்—தாய் மொழிகளில் மட்டுமன்றி சமஸ்கிருதம் உட்பட எல்லா மொழிகளிலும் — சமயத் துறையில் தமிழுக்குரிய மதிப்பு வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லை. ஆரிய வேத சுமிருதி நீங்கலாக, இந்தியாவின் எல்லாப் பண்டைச் சமய நூல்களும் மிகப் பெருமபாலாகத் தமிழிலேயே உள்ளது. தமிழுக்கு அடுத்தபடி கன்னடமும், அதற்கடுத்த மூன்ருமிடத்திலேயே சமஸ்கிருதமும் இத் துறையில் இடம் பெறுவன.

இத்தனிச் சிறப்புக்கு வரலாற்று முறையில் ஒரு காரணம் உண்டு. இந்தியாவின் தாய் மொழிகளுள் தமிழ் நீங்கலான எல்லாத் தாய்மொழிகளின் இலக்கியமும் தமிழக ஆழ்வார்கள் வழிவந்த வைணவ இலக்கியம் மட்டுமே. அதற்குமுற்பட்ட சைவ இலக்கியம் தமிழ், கன்னடம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்றிலும்; அதற்கும் முற்பட்ட காலச் சமண இலக்கியம் பெரிதும் தமிழ், கன்னடம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் மட்டுமே உண்டு.

தென்னாட்டில் சமணநெறி ஏழாம் நூற்றாண்டளவும் வளமுடன் ஓங்கியிருந்தது. தமிழகத்தில் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பின்னும் கன்னட நாட்டில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்னுமே அது தளர்ச்சியுற்றது. ஆனால் சங்க காலத்தை அடுத்து மூன்றும் நூற்றாண்டில் சமண மதத்துக்கு ஒப்பாகப் புத்த மதமும் நிலவிற்று. இந்தியாவில் இப்புத்தர் கால இலக்கியம் பாலி, தமிழ் என்ற இருமொழிகளில் மட்டுமே உண்டு. தமிழில் புத்த சமய நூல்கள் குறைவாயினும், இலக்கியச் சிறப்பில் மேம் பட்டது. மணிமேகலை, குண்டலகேசி ஆகியவற்றுக் கீடான புத்த இலக்கியம் உலகில் எம்மொழியிலும் இல்லை. தவிர, இக்காலச் சமய இலக்கியமும் சமயஞ்சாரா இலக் கியமும் தமிழில் பாலியைவிட மிகுதி. சமஸ்கிருதத்திலோ இக்காலத்தில் ஒன்றிரண்டு புத்த நூல்கள் தவிர இலக் கியம் எதுவும் கிடையாது.

தமிழ்க் கடைச்சங்க காலத்திலேயே புத்த மதம் தமிழகத்தில் பரவிற்று. இலங்கையில் புத்த மதம் பரப்பியவருள்ளும், இலக்கியம் பரப்பியவருள்ளும் மிகப் பலர் தமிழகப் புத்த சமயத்தவராகவே இருந்தனர். தமிழ் நூல்கள்பல சிங்களத்தில் அன்று மொழிபெயர்க்கப் பட்டன, இதில் வியப்பில்லை. ஏனென்றால் அன்று

தமிழுடனொப்பான இலக்கிய மொழி இந்தியாவில் இருந்ததில்லை.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் புத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம் ஆகிய எல்லாச் சமயங்களின் கருமூலங் களையும் காணலாம். ஆனால் இந்த நான்கு சமயங்களிலும் பிற்காலத்தில் வளர்ந்த வளர்ச்சிகளைக் காணமுடியாது. சங்ககாலத்திலேயே புத்தநெறியில் உருவ வழிபாடு தோன்றவில்லை. புத்தபிரான் திருவடிமட்டுமே வணங்கப் பட்டது. சமணர்களும் தீர்த்தங்கரர் உருவை வணங்கத் தொடங்கவில்லை. உருவமில்லா அருகன் கோயில்களே இருந்தன. வைணவ நெறியில் பலராமன், கண்ணன் கோயில்கள் இருந்தன. இராமன் வழிபாடு தொடக்க நிலையிலேயே இருந்தது. சிவபிரானுக்குக் கோயில்கள் மலைகளில்மட்டுமே ஒரு சில இருந்தன. அவையும் சிறு கோயில்கள். கற்கோயில்களல்ல.

ஆறு சமயங்கள் அல்லது கோட்பாடுகள் மணி மேகலையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் வேதாந்த மாகிய உத்தரமீமாம்சையும் யோகமும் தோன்றவில்லை.

திருவள்ளுவர் காலநிலையை இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. அது உண்மையில் புத்த சமண சமயங்கள் தோன்றியதை அடுத்து முன்னே பின்னே உள்ள காலமாகவே இருக்கக் கூடுமென்றும் அதன் பழமை எல்லை கி. மு. 6 அல்லது 7-ம் நூற்றூண்டு வரை செல்லக் கூடுமென்றும் கருத இடமுண்டு.

தற்காலிகமான இக்கருத்துக்கள் முடிந்த முடிபு களுமல்ல, முடிந்த முடிபாகிவிடும் என்று கருதத்தக்க வையுமல்ல. ஆனால் அத்தகைய ஒரு முடிபை இவை சுட்டிக் காட்டுவனவேயாகும்.

பழமையும் பண்பும்

ஒரு நூலின் உயர்வுக்கோ பண்புக்கோ பழமை ஒரு சான்ருக மாட்டாது. திருக்குறளின் பழமைக்கும் அதன் உயர்வுக்கும் எத்தகைய தொடர்பும் கிடையாது. ஆயினும் அதன் பண்பும் மரபும் அறியவேண்டுமானுல், அவ்வழி அதற்கு உண்மையான உரை காணவேண்டுமானுல், மறுமலர்ச்சியறிஞர் அதன் பழமை எல்லேயைத் துருவி ஆராய்தலும், எல்லே எதுவாயினும் அதன் சூழலே ஆராய்தலும் இன்றியமையாதனவாகும்.

தமிழினத்தின் வருங்கால வளமும் வரலாறும் அதன் பழமை விளக்கத்தையே சார்ந்தது. இதனே உரை ஆசிரியர்கள் போக்கும் ஆரியப் பற்ருளர் ஆராய்ச்சிகளின் பேர்க்கும் தமிழருக்குத் தெள்ளத் தெளியக் காட்டவல்லன. திருவள்ளுவர் முப்பாலும் ஒரு பாலின் முப்பிரிவாகத் திருவள்ளுவரால் வகுத்துக் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருமைப் பாட்டைக்கூடக் காணமுயலாமல், திருக்குறளுக்குப் பிற்பட்ட அயல் மொழிநூல்களின் புராணுரைகளுடன் அவற்றை இணைத்து, அவற்றின புகழையும் பண்பையும், அவற்றுடன் தமிழின் புகழையும் ஊறுபடுத்த அவர்கள் காட்டும் ஆர்வம் தமிழருக்கு ஒரு படிப்பினை ஆகும்.

அவர்கள் இனப்பற்றைத் தமிழர் மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லே யாயினும், அதன் சார்பான பொய்மை மயக்கங்களேயேனும் அறிந்துவிலக்க மறுமலர்ச்சி அறிஞர் அயராது பாடுபட வேண்டும்.

9. மூவா மொழி

இருபதாம் நூற்றுண்டு மறுமலர்ச்சி கண்ட நூற்றுண்டு. தமிழகத்தைப்பற்றிய மட்டில், அது மக்கள் வாழ்வை, இலக்கியத்தை உருத்தெரியாமல் மாற்றி யிருக்கிறது, மாற்றிவருகிறது. அதன் ஆற்றலை நூற்றுண்டின் ஒவ்வொரு பத்தாண்டிலும் ஆட்சியாளரும் ஆட்சிவகுப்பினரும் சிறுகச் சிறுக உணர்ந்துவருகின்றனர். ஆனல் தமிழகத்துக்கு வெளியே மக்கள் ஆற்றல் வளராத நிலையில், தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சி ஆட்சியாளரின் உள்ளத்தையும், பார்வையையும் இன்னும் போதிய அளவு கவராமலே இருந்துவருகிறது.

தமிழகத்திலும் இந்தியாவிலும் அவற்றைச் சூழ்ந்த நாடுகளிலும் இதுவரை ஏற்பட்ட இலக்கியங்களுக்கும் தமிழக மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துக்கும் புதுமைவாய்ந்த ஒரு வேறுபாடு உண்டு. முன்னைய இயக்கங்களில், புத்த சமண நெறிகள் நீங்கலாகக் கிட்டத்தட்ட யாவுமே தமிழகத்தில் தோன்றி வடக்கே இந்தியமாநிலத்திலும், தெற்கே இலங்கையிலும், தென்கிழக்காசியாவிலும் பரந்த இயக்கங் களாகவே இருந்தன. தமிழகமே தமிழரின் தாய்நிலம் என்று இலங்கைத் தமிழர்கூட எண்ணியதன் காரணம் இதுவே.

தமிழக மறுமலர்ச்சியியக்கம் ஒரு புதிய அனுபவத்தை நமக்குத் தருகிறது. அது தமிழகத்திலிருந்தோ இந்தியாவி லிருந்தோ எழவில்லை. இலங்கை, மலாயா ஆகிய கடல் கடந்த பழந்தமிழ்த் தாயகங்களிலிருந்தே அவை தோன்றின. கடல்தாண்டி இந்தியாவில் புகுந்தபின்னர்கூட

அது தமிழகத்தை உடனடியாகத் தீண்டவில்லை. திருவாங்கூர்த் தமிழகத்தில்—திருவனந்தபுரத்தில் கரமனை யாற்றின் கரையிலும், நாகர்கோவிலில் கோட்டாறு என்ற பழம் பெயருடைய பழையாற்றின்கரையிலும், மேற்குக்கரைத் தாமிரவருணியாகிய குழித்துறையாற்றின் கரையிலுள்ள திருவட்டாற்றிலும் அது உலவிற்று. பின் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும் தஞ்சைமாவட்டத்திலும் காஞ்சிபுரத்திலும் காலூன்றித் தமிழகமெங்கும் பரந்தது. நாளடைவில் சோணாடும் கொங்குநாடும் (தஞ்சை, திருச்சி, கோயமுத்தூர், சேலம் மாவட்டங்கள்) அதில் பெரும்பங்கு கொண்டுள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு

தமிழகத்தில் பாரதி, பாரதிதாசன் கவிதைகளே மறுமலர்ச்சியை வளர்த்தன. மறைமலையடிகளின் உரை நடையும் ஆராய்ச்சியும், சொற்செல்வர் இரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியவர்களின் உரைவண்மை எழுத்துவண்மைகளும் அதனை ஊக்கின. ஆயினும் தமிழகத்திலே அதைக் கருக்கொண்டு பேணியவர் இவர்கள் அனைவருக்கும் முற்பட்ட சேரநாட்டுக் கவிஞர் பேராசிரியர் சுந்தரனாரும், சோழநாட்டு உரைவாணர் வேதநாயகம் பிள்ளையுமேயாவர் என்னலாம். இருவரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மாலைப்போதில் வாழ்ந்த வர்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழகத்தை இருப தாம் நூற்றாண்டுத் தமிழகம் எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அது பழமைக்குரிய நூற்றாண்டு மட்டுமல்ல. பழமையின் தளர்ச்சிக் காலம்கூட ஓய்ந்து சாய்ந்த நூற்றாண்டு அது. தலபுராணங்கள் படுத்து விட்டன. பழமைப்பட்டும் போயின. சித்தர் பாடல்கள் தேய்ந்து மரபற்றுப்போயிற்று. தமிழின் கடைசிப்

பேருரையான சிவஞானபோதத் திராவிடமாபாடியம் சிந்தாந்த நூல்களுக்கும் உரைகளுக்கும் ஒரு முடிச்சுப் போட்டு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது.

வள்ளல் இராமலிங்க அடிகளார் தம் அருட்பாவில் பழமை என்ற சக்கிமுக்கிக் கல்லிலிருந்து பொறி எழுப்பி ஒரு புதுச்சோதி காட்டினர். நீதிபதி வேதநாயகம் புதிய உரை நடையும் இசை நாடகத் தமிழும் புதுப்பிக்கும் முறையில் ஆறியமைந்த பழமைக்கனலில் புதுமையை ஊதி எழுப்ப முயன்றூர். இதற்கிடையிலே பாரதிதாசன் காலம்காணவேண்டிய புதுமையைத் துணிச்சலுடன் கனவு கண்டு, கனவுகண்டதுடனமையாது திட்டமிட்டு, திட்ட மிட்டதுடனமையாது தன்னந்தனியாக நின்று செயற் படுத்த துணிந்தார் பேராசிரியர் சுந்தரனூர் !

பேராசிரியர் சுந்தரனூர்

புது நாகரிகத்தில் பூத்த மேலை உலகின் உலகக் கவிஞரான ஷேக்ஸ்பியருடனேயே போட்டியிட முனைந்து அவர் மனோன்மணிய நாடகம் இயற்றினூர். அறிவியலில் முனைத்து முன்னேறிவந்த மேனுடுகளை அந்நாளைய நொண்டித் தமிழன் எட்டிப்பிடிக்கவேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தால் நூல் விளக்கம் யாத்தார். ஆராய்ச்சித் துறையில்கூட அந்நாளைய ஈழநாட்டுப் பேறிஞரைத் தாண்டி விரைந்து அடியெடுத்துவைத்தார்.

அவர் செயல் வெற்றி பெரிதாயினும், அவர் தமிழக வாழ்வில் அன்று ஒதுங்கியே இருக்கவேண்டிவந்தது. தூங்கும் தமிழகத்தைத் தட்டி எழுப்பும் பொறுப்பை அவர் தமக்குப் பின்வந்த இளந் தலைவர் மறைமலை யடிகளாருக்கே விட்டுவைக்க நேர்ந்தது. ஆனூல் தமிழின் தகுதியை மதிப்பிட்டு உய்த்துணர்ந்தவகையில் அவர்

மறைமலையடிகளைத் தாண்டி மறுமலர்ச்சி யூழியையும் நாணவைத்துள்ளார்.

கன்னித்தமிழ் என்ற புராணகால மரபு வழக்கை ஓர் அறிவு மரபாக்கிய செல்வர் அவரே.

"பல்லுயிரும் பலவுலகும்
படைத் தளித்துத் துடைக்கிலும் ஓர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களி தெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே
ஒன்றுபலவா யிடினும்
ஆரியம் போல் உலக வழக்கு
அழிந்து ஒழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத்திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்து துமே!"

என்று அவர் மனோன்மணிய நாடகத்தின் பாயிரத்தில் பாடுகின்றார்.

இந்தியாவிலேயே தேசியக்குரல் எழுவதற்கு முன் அவர் எழுப்பிய தமிழ்த் தேசியக்குரல் இது. அதில் தமிழ்த் தேசியத்தின் பழங்கால வரலாறும், அவர் வருங்கால முன்னறிவும், நம் வருங்கால ஆக்கமும் செறிந்து பொதிந்துள்ளன.

கன்னித்தாய்

தமிழைக் கன்னித்தாய் என்று கூறுவது ஓர் இல்பொருளுவமை. மலடிமகன் என்பதுபோல அது ஒரு முரண்பட்ட தொடர் ஆகும். ஆயினும் அந்த இல்பொருளுவமை தமிழுக்கு முற்றிலும் இசைகிற உவமையேயாகும்.

அது கவிஞரின் சொல்லணி வழக்குமட்டுமல்ல. பல அறிஞர் கண்ட, கண்டுவரும் முடிவுகளின் தொகுப்பாகவும் அது விளங்குகிறது.

தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளு முதலிய மொழிகள் ஒரே திராவிடமொழிக்குழு சார்ந்தவை என்றும், அதன் மிகப் பழமையான மூலம் தமிழே என்றும் டாக்டர் கால்டுவெல் ஆய்ந்து ஒப்பியல் மொழிநூல் வெளியிட்ட காலம் அதுவே. அம்முடிவைக் கவிதை உருவில் தெரிவித்தார் பேராசிரியர்.

சங்க இலக்கிய ஏடுகள் அப்போதுதான் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன. அதற்குள் அதை மதிப்பிட்டு விட்டார் பேராசிரியர். பத்துப்பாட்டையும் திருக்குறளையும் கற்றவர் வேதபுராணங்களையும் சாதி அநீதி வகுத்த மனு சுமிருதியையும் தீண்டுவரோ என்று வினவினர்.

சமஸ்கிருதம் அன்றுமட்டுமன்றி இன்றுகூடப் பலரால் வட இந்தியத் தாய்மொழிகளின் தாய் என்று கருதப் படுகிறது. வடநாட்டுத் தாய்மொழிகளை ஈன்ற சமஸ்கிருதம் அழிந்துவிட, தென்னாட்டுத் தாய்மொழிகளை ஈன்ற தமிழ் அழியவில்லை என்ற வரலாற்றுண்மை கண்டே அவர் கன்னித்தாய்க் கருத்தைக் கட்டுரைத்தார்.

பேராசிரியர் நாளில் சங்க இலக்கியம் முற்றிலும் வெளிவரவில்லை. அவற்றின் காலவரையறை உணரப் படவில்லை. சிந்து வெளிநாகரிகம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் பத்திலேயே அகழ்ந்து காணப்பட்டது. இந் நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஒரு மறைமலையடிகள் கண்டு நிலைநாட்டவேண்டிய கருத்தையெல்லாம் முன் நூற்றாண்டிலேயே கண்டு கவிதைக்கருத்தாகத் தந்தார் சுந்தரனார்.

உலகின் செம்மொழிகளுள் சமஸ்கிருதம் மட்டுமல்ல, பழம்பாரசிகம், பண்டை கிரேக்கம், இலத்தீன், ஏபிரேயம், அரபு, ஐஸ்லாண்டிக் ஆகிய யாவுமே வழக்கிறந்துபட்டன. அது மட்டுமன்று. இவற்றினும் பழைமையான நாகரிகம் வளர்த்த பண்டை எகிப்திய மொழி, சிரியமொழி, பினீசிய மொழி, அசீரிய, பாவிலோனிய மொழிகள் ஆகியவையும் இவற்றுக்கு மூல நாகரிகமொழிகளான வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட சுமேரிய, ஏலமிய மொழிகளும் மரபும் தடமுமற்று ஒழிந்துபோயின.

உலகின் மிகப் பழமை வாய்ந்த மொழிகளுள் இன்னும் உயிருடன் நிலவுபவை தமிழ்மொழியும் சீன மொழியும் மட்டுமே.

அறிஞர் அறிவுடன் கவிஞர் முன்னறிவும் இணைந்த பேராசிரியர் முடிவு வியக்கத்தக்க ஒன்றே யாகும்.

வட இந்தியாவின் படிப்பினை

அசோகன் காலத்துக்கு முன்னிருந்து இன்றுவரை இந்தியாவில் இலக்கிய மொழியாக நிலவுவது தமிழ் ஒன்றே. ஆனால் இந்த இருபத்தைந்து நூற்றாண்டு களுக்குள் வட இந்தியாவில் எழுந்தெழுந்து மறைந்த மொழித் தலைமுறைகள் மிகப்பல. வட இந்திய ஆரியரின் மிகப்பழமை வாய்ந்த மொழி வேதமொழி. இது கி. மு. 8-ம் நூற்றாண்டுக்குள்ளேயே இறந்துவிட்டது. இதிகாச மொழி இதன் பின் எழுந்து கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டுக்குள் அதே நிலை கண்டது. புத்தர் மகாவீரர் காலங்களில் பாலியும் அதனையடுத்து அர்த்தமாகதிப் பிராகிருதமும் புத்த சமண இலக்கிய மொழிகளாய் நிலவின. கி. பி. 1-ம் நூற்றாண்டுக்குள் இவையும் இறந்துபட சமஸ்கிருதம் தலை யெடுத்தது. வேதமொழி, இதிகாச மொழி, பாலி,

பிராகிருதங்கள், பழங் குடியினர் மொழிகள் ஆகியவற்றின் கலப்படமாகவே அது பிறந்ததால் பிறக்கு முன்பே இறந்து பிறந்தது. கி. பி. 5-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து புதிய பிராகிருதங்களும் 10-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து அப்பிரும்சங்களும் தோன்றி மறைந்தன. 16-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து தற்கால வட இந்தியத் தாய்மொழிகள் பிறந்து வளர்கின்றன.

வட இந்தியாவில் இங்ஙனம் நான்கு நூற்ருண்டுகளுக்கொரு முறை மொழிவாழ்வும் இலக்கிய வாழ்வும் பிறந்திறந்து உருமாறியுள்ளன. ஆனல் அத்தனை காலமும் தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் இந்தியாவின் வரலாறே தம் வரலாருய் இயங்கி வந்துள்ளன.

தென் இந்தியத் தாய்மொழிகளுக்குத் தமிழ் நடுநாயக மொழியாய் இருந்து அவற்றின் வாழ்வை இயக்கியுள்ளது. அவற்றைப் பண்பட்ட மொழிகளாய், முற்பட்ட இலக்கிய வாழ்வுடைய மொழிகள் ஆக்கியுள்ளது. ஆனல் வட இந்தியாவிலுள்ள திராவிட அல்லது தமிழின மொழிகள் தமிழ்த் தொடர்பின்றிப் பண்படாதனவாய் இயங்குகின்றன. ஆரியச்சார்புடைய மொழிகளும் தமிழகத் தென்னுட்டுத் தொடர்பின் அளவிலே பழைமையும் பண்பாடும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இங்ஙனம் இந்தியாவில் சமஸ்கிருத மட்டுமன்றி, சமஸ்கிருதத் தொடர்பு கொண்ட மொழிகள் விரைந்து அழிந்துவிட, தமிழும் தமிழ்த் தொடர்புடைய மொழிகளும் உயிர்ப்பண்பு பெற்றுத் தழைக்கின்றன. இவ்வுயிர்த் துடிப்பின் மறைதிறவு யாது?

மொழிகளும் வரலாறும்

உலகின் வரலாறு பெரிதும் மொழியடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

ஆரிய மொழிகளின் மொத்த வாழ்வே தொடக்கத்தில் மனித இனத்தின் மொத்த வரலாருகக் கருதப்பட்டது. ஆகவேதான் ஆரிய நாகரிக் காலம் இன்றளவும் வரலாற்றுக்காலம் என்றழைக்கப்படுகிறது. தென் ஆரிய மொழிகளும் கீழை ஆரிய மொழிகளும் வாழ்ந்த முற்பட்ட வரலாற்றுக் காலம் பண்டைக் காலம் என்றும், அவற்றின் தூண்டுதலால் மலர்ந்துள்ள இன்றைய நாகரிக காலம் தற்காலம் என்றும் இடைப்பட்ட நாகரிகத் தொடர் பற்ற காலம் இடையிருட் காலம் என்றும் வகுக்கப் ப்ட்டன. மனித உலக வரலாறு, மனித மொழி வரலாறு இதுவே என்று நெடுங்காலம் கருதப்பட்டது.

சமஸ்கிருதத்தின் பெருமை உலகில் பரந்த காலம் இதுவே.

ஆனல் ஆரியமொழிகளில் தென் ஆரியமும் கீழை ஆரியமும் மட்டும் பண்டை வளர்ச்சியடைந்ததன் காரணம் விரைந்து தெரியவரலாயிற்று. இந்தியாவில் தமிழினத் தொடர்பும் மேலேயுலகின் தென்பகுயில் நடுக் கடலக நாகரிகத் தொடர்புமே பண்டை ஆரிய நாகரிகங்களுக்கு மூலத்தாயகமாகும் என்று காணப்பட்டன. பண்டைக் காலத்துக்கும் முற்பட்ட இந்த நாகரிக காலமே வரலாற் றுக்கு முற்பட்ட காலம் எனப்பட்டது.

நடுநிலக் கடலக நாகரிகத்தின் பழைமை எல்லே கி. மு. 3000 ஆகும். இதுவே உலக நாகரிகத் தொட்க்கம் என்று சில நாள் கருதப்பட்டது. இதுமுதல் ஆரியர் வருகைக்காலமான கி. மு. 1500 வரை வரலாற் றுக்கு முற்பட்ட நாகரிகம் என்று கருதப்பட்டது. ஆனல் சுமேரிய, ஏலமிய நாகரிகமும், சிந்துவெளி நாகரிகமும் கி. மு. 3000-க்கும் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட உயர் நாகரிகமுடையவையாய் இருந்தன.

கி. மு. 3000-க்கும் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழின நாகரிகத்தின் தொடக்க ஊழிக்கு இன்னும் வரலாற்றாசிரியர் பெயர் கொடுக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் பெயர் மரபுப்படி அது வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்துக்கும் முற்பட்டகாலம் ஆகும்.

உலக வரலாறு எழுதிய எச். ஜி. வெல்ஸ் இந்த விவரங்களைத் தருவதுடன், அதைத் தம் இன வரலாற்று அட்டவணையிலும் குறித்துள்ளார்.

தமிழ இங்ஙனம் இயற்கையின் முதல் மொழிக்குழவியாய், இயற்கையோடொத்து நீடித்த வாழ்வும் வளமும் வளர்ச்சியும் பெற்றுள்ளது. அதன் உயிர்ப்பண்பின் மறை திறவுக்குரிய ஒரு பண்புக்கூறு இது.

ஆனால் நீடித்த வாழ்வுக்கே உயிர்ப் பண்பு காரணமாகும். ஆகவே நீடித்த வாழ்வு, உயிர்ப்பண்பு இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று முதற்காரணமாகமாட்டா. ஒன்றற்கொன்று காரணமாயும் காரியமாகவும் இணைந்து வரும் பண்புகளேயாகும்.

வாழ்வு தாழ்வுப் பண்புகள்

தமிழ் மொழியின் உயிர்ப்பண்பு, நீடித்த வாழ்வு, நிலையான இன நலம் ஆகியவற்றின் மூலகாரணம் தமிழின இயற்கையோடொட்டிய வாழ்வே என்னலாம். ஆனால் வேளிர், மூவேந்தர் பொதுவாகவும், பாண்டியர் சிறப்பாகவும் அதற்குத் திட்டமமைத்துச் சங்க வாழ்வால் வளர்த்ததே அதன் நீடித்தவாழ்வுக்குப் பெரிதும் உதவிற்று என்னலாம். சங்கவாழ்வு இலக்கியத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுக்கவும் மட்டும் அமைந்த நிலையமன்று. அதுவே தமிழகத்தின் தேசியப் பல்கலைக்கழகமாகவும் அமைந்தது. பாண்டியருடன் அரசியலில் போட்டியிட்ட சேர சோழரும

வேளிரும், மொழித்துறையில் பாண்டி நாட்டின் சங்கத் தலைமையை ஏற்றதன் காரணம் இதுவே.

அரசர் வாழ்வு கடந்த தேசியக்குறிக்கோள் கண்ட தமிழினத்தார் அரசனை ஆட்சிக்காவலனாக மட்டுமே கொண்டிருந்தனர். ஆட்சிமுறையின் அடிப்படை குடியாட்சியாகவும் சிறு குடியரசுகளின் நாட்டாண்மை, ஊராண்மை நகராண்மைகளாகவுமே வகுக்கப்பட்டது. இதற்கென மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்டே கோட்டம் (ஜில்லா), கூற்றம் (தாலுக்கா), வளநாடு (வட்டம்), நாடு (நகர்—நாடு அல்லது பேரூர் சூழ்ந்த சிற்றூர்த் தொகுதி) ஆகியவற்றை வகுத்திருந்தனர்.

தமிழரின் ஆட்சிமுறையும் கல்விமுறையும் தமிழரசர் காலமுழுதும் அவர்கள் போர்களாலும் ஆட்சிமாறுதல்களாலும் பாதிக்கப் பெறாமல் நீடித்தன. ஆனால் சங்க வாழ்வு கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டுடன் ஓய்வுற்றது. தமிழ்க் கல்வி நிலையங்கள் படிப்படியாக அழிவுற்று, சமஸ்கிருதக் கல்விநிலையங்களாக வளர்ந்ததால் 16-ம் நூற்றாண்டுக்குள் தமிழ்க் கல்வி தட்டுக் கெட்டது. வாணிகம் தகர்ந்தது. குடியாட்சி முறைகள் அயலார் ஆதிக்கத்தால் சீர்குலைவுற்றன. கலைகள் சமஸ்கிருதத்தில் மேற்கொள்ளபட்டன போக மீந்தவை அழிந்தன. தமிழகத்தின் செல்வநிலை மட்டும் 16-ம் நூற்றாண்டுவரை உலகில் முதலிடம் வகித்து வந்தது. ஆங்கில ஆட்சி இதையும் சூறையாடி மேலை உலக நாகரிகம் வளர்த்தது.

தமிழரின் உயிர்ப்பண்புக்கும் நீடித்த வாழ்வுக்கும் காரணமான அடிப்படைப் பண்புகளைத் தமிழகம் இன்றும் இழந்துவிடவில்லை. ஆனால் அதை வளர்க்கத் தமிழர் தமிழ்ப்பண்புடைய தமிழராக வேண்டும். மறுமலர்ச்சி இதையே செய்ய வேண்டும். செய்யத் தொடங்கியுள்ளது.

மறுமலர்ச்சி மூலம் தமிழார்வம் தமிழ்த் தேசிய ஆர்வமாக, தமிழினப் பண்பார்வமாக வளர்ந்தபின், தமிழ் மக்கள் ஆற்றலே தமிழர் உரிமைகளை, பண்பாட்டு வளர்ச்சியைப் பாதுகாத்து ஊக்கும். அது தமிழகம் சூழ்ந்த தமிழின மாநிலத்தையும், தமிழுலகையும், கீழ் திசையையும் மீண்டும் நாகரிக உலகில் மேம்படச் செய்யும் என்பது உறுதி.

திருக்குறளும் தமிழினப் பண்பும்

திருக்குறள் தமிழினப் பண்பின் தாயூற்று என்பதை இன்றைய மறுமலர்ச்சித் தமிழர் அறிவர். அதனை உலகப் பொதுமறை என்றும் நாம் பாராட்டுகிறோம். ஆனால் அது உலகப் பண்பின தலையூற்று என்பதைப் பலர் எண்ணிப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். அதை முதன் முதல் சுட்டிக் காட்டிய பெருமை ஜெர்மானிய அறிஞர் ஆல்ஃவிரட் ஷ்வைட்சருக்குரிய தாகும்.

அவர் கூற்றுகள தமிழருக்கும் இந்தியருக்கும் உலகுக்கும் புதியன, புதுத்தூண்டுதல் தருவன. அவற்றுள் சில வருமாறு:

"செயல் துறை அன்பறம் என்பது இந்தியாவின் மக்கள் ஒழுக்கக் கோட்பாட்டின் பகுதியாய்ப் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே நிலவி வந்துள்ளது. இதனை அந் நாட்டின் கதை இலக்கிய மரபிலே பொதுவாகக் காணலாம். ஆனால் சிறப்பாக, குறள் என்ற நூலின் ஒழுக்க விதிகளில் காண முடியும். இந்நூல் கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டுக்குரியதென்று தோற்றுகிறது.

"திருவள்ளுவர் ஒழுக்க விதிகளில் சில பல அவருக்கேயுரிய தனிப்பட்ட கருத்துக்களா யிருக்கக் கூடுமானாலும், பெரும்பான்மை அந்நாட்டுப் பொது

மக்களின் மரபுச் செல்வத்திலிருந்து எடுத்து அவரால் கவிதைப்படுத்தப்பட்டவையே என்னலாம்.

"மனுநீதி குறளுக்கு நான்கு நூற்ருண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்று கூறப்படுகிறது. ஆயினும் இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமைதான் எவ்வளவு? மனுநூலைப் பார்ப்பன உள்ளம் ஆட்டிப்படைத்துள்ளது. உலகம் மாயை வாழ்வு மாயை என்ற உலக மறுப்புக் கோட்பாடே அதில் மேலோங்கி யுள்ளது. திருவள்ளுவரின் உலகமெய்ம்மை, வாழ்க்கை ஆக்கக் கோட்பாடுகள் இங்கே இடம் பெற்றுள்ளனவாளுலும், இவை இரண்டாமிடத்தில் பின் தள்ளப்பட்டுத் தட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

"செயல்துறை வாழ்வுக்குப் பகவத்கீதை செயற்கை இரும்புச் சட்டம் வகுத்து உணர்ச்சியற்ற முறையில் அதை உலகச் சட்டம் என்னும் விதியுடன் இணைக்கிறது. குறள் செயல்துறை வாழ்வு முற்றிலும் அன்புக்குரிய வாழ்வு எனக் குறிக்கிறது. எவ்வளவு பெரிய ஒழுக்கமுறை முன்னேற்றம் இது? உழைப்பும் ஊதியமும் அன்புச் செயலுக்குரிய கருவிகள் மட்டுமே என்று வகுக்கிறது அது.

"உழைப்பில் இன்பம்—இந்தியர் திருவாயிலிருந்து நாம் எதிர்பாராத கருத்து, வள்ளுவர் வாய்மொழியில் தரப்படுகிறது. குறளின் உலகமெய்ம்மை, வாழ்க்கை ஆக்கக் கோட்பாட்டின் மெய்வலிமையை இது காட்டுகிறது.

"புத்தரையும் பகவத்கீதை ஆசிரியரையும் போலவே குறள் உலகின் சிக்கல்களிலிருந்து அக விடுதலையும், அதில் வெறுப்பும் களிப்புமற்ற உள்ளமும் நாடுகிறது. இருவரையும் போலவே அது கொல்லாமையையும் அழிவு செய்யாமையும் குறிக்கொள்கிறது. ஆனல் புத்தருக்கு மாருக, தான்கொல்லாத உயிரின் ஊனை உண்பதும் தவறு என்று குறள் துணிகிறது. இங்ஙனம் உலகமாயைக்

கோட்பாட்டாளர்கள் கூறிய நற்பண்புகளை ஒன்று விடாமல் குறள் மேற்கொண்டுள்ளது. ஆனால் இந்த அகமுக ஆன்மிக ஒழுக்கத்துடன் அது அன்புப் பாசத்தை இணைத்துள்ளது,

"மனித இனத்தின் ஒழுக்க முறையை வகுப்பதில் ஈடும் இணையுமற்ற நூல். மனிதன் மனிதனுடன் எவ்வாறு பழகவேண்டும்; உலகுடன் என்ன தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றிய கடாக்களிலெல்லாம், குறளின் நீதியில் உயர் மேம்பாடும் நுண்ணறிவும் துலங்குகின்றன. இத்தனை உயரிய அறிவுக் கோட்பாடுகளடங்கிய ஒரு அறிவுரைத் தொகுதி உலக இலக்கியத்திலே எங்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

"இந்நூலிலிருந்து நாம் காணும் பேருண்மை இது. இயல்பான ஓர் ஒழுக்க முறையும் வாழ்க்கை ஆக்கக் கோட்பாடும் இந்திய மக்களிடையே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுகளில் நிலவி வந்தது. ஆனால் அதன் நிழல்கோடுகளைக்கூட நாம் பார்ப்பன சமயத்திலோ, புத்தமத நூல்களிலோ, பகவத்கீதையின் இந்து மதத்திலோ காண முடியவில்லை. ஆயினும் பெரும்பாலும் தாழ்ந்த வகுப்பினரிடையிலேயே தோன்றியுள்ள பெரிய சமயாச்சாரியார்கள் மூலம் அது மெல்ல மெல்ல இந்துமதத்தில் புகுந்து ஊறி அதைத் தனதாக்கியுள்ளது. அத்துடன் அது மெல்ல மெல்ல மக்கள் வாழ்வில் பரவி அவர்கள் உள்ளத்தையும் பண்படுத்தி வருகிறது"

தமிழகமும் வருங்கால உலகும்

இவற்றை எழுதிய ஆல்விரட் ஷ்வைட்சருக்கு உலகப் பரிசான நோபல் பரிசு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மேற்கண்ட உரைகள் தாங்கிய "இந்தியாவின் சமயக் கருத்துக்கள்" என்ற நூலுக்காக அல்ல!

ஷ்வைட்சர் தமிழறிந்தவரல்ல, திருக்குறளை அவர் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பிலேயே படித்தவர். எல்லா மொழி பெயர்ப்புகளையும்போல, அது பரிமேலழகரின் ஆரியக் கண்ணாடி நிறம் தோய்ந்த கருத்துக்களின் மொழி பெயர்ப்பாகவே இருந்திருக்க முடியும். ஆனால் அப்படி தமிழ்ப்பண்பும் தமிழ் பின்னணி வண்ணமும் தமிழகத்தி லேயே பல மடியாக வடிகட்டப்பட்டுச் சென்ற ஆரியப் பதிப்பே, அவருக்கு இத்தமிழ்க் கதிரவனின் ஒளியை ஓரளவு காட்ட உதவிற்று என்று தோற்றுகிறது.

சங்கரர், இராமானுஜர், இராமானந்தர்முதலிய சமயாச் சாரியர் விழுமிய கருத்துக்களுக்கும் ; அவர்கள் மூலமாக சைதன்னியர், ஞானதேவர் ஆகியவர்கள் சமயப்பண் புக்கும்; இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர், விவேகானந்தஅடிகள, காந்தியடிகள் ஆகியோரின் அருட்பண்புகளுக்கும் உரிய தாய் மூலத்தைத் திருக்குறளில்தான் காணமுடியுமே யன்றி வேத புராண இதிகாசங்களில் காண முடியாது என்று ஷ்வைட்சர் கருதுகிறார்.

உலகப் பழமையாராய்ச்சித் தொகுதியும் (Archaeology) இந்தியப் பண்பாராய்ச்சித் தொகுதியும் (Indology) தமிழ்ப்பண்பாராய்ச்சித் தொகுதியும் (Tamilology) குறுகிய ஆரிய மனப்பான்மை, குறுகிய வெள்ளையர் ஆதிக்க மனப் பான்மை ஆகியவையன்றி நடுநிலையாக முழு துறழ்வாக ஆயப்படும் நாளில், தமிழ்ப்பண்பாட்டின் விரிவே உலக மறுமலர்ச்சியாய், சங்க முத்தமிழின் ஆய்வே உலகின் புத்திலக்கிய வழிகாட்டியாய், வள்ளுவர் வழிவந்த அறிவு நூலே, அன்போடியைந்த ஆக்க அறிவு நூலாய்த் திகழும் எனலாம்.

— முற்றும் —